

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Avg. & Sept. 1929.

Z Bogom in Marijo za narod!

21. letnik.

Po Vseslovenskem katol. shodu.

VSESLOVENSKI KATOLIŠKI SHOD je bil triumf, da takega niti pričakovali nismo. Vsaka prireditev ob shodu je bila nad vse dobro obiskana, tako Orlovska v Chicagi, kakor Jednotina v Jolietu; tako sobotna kakor nedeljska in pondelj-kova v Lemontu. S temi besedami bi kratko izrazil uspeh katoliškega shoda. Ko bi bili poprej vedeli, da nam bo naše dobro ljudstvo tako velikodušno sledilo, bi se bili v marsičem bolj pripravili. Ker pa nam niso od vseh strani pisali, koliko jih pride, smo bili do zadnjega dneva v negotovosti. V tej negotovosti nas je še potrdila vest o vsepoljskem katoliškem shodu, ki se je pred leti vršil v Detroitu. Veste koliko ljudi je poslal tjakaj večmilijonski poljski narod v Ameriki? Samo petsto! Zato smo bili ne- navadno presenečeni, ko smo ob vseslovenskem katoliškem shodu gledali v Lemontu tisoče in tisoče naših rojakov. Celo nasprotniki so bili prisiljeni priznati, da jih je bilo 'okoli' štiri tisoč. V resnici pa jih je bilo veliko več. V nedeljo popoldne je policaj naštel 2500 avtomobilov, en drug mož iz So. Chicago pa 2600. Zraven tega je bilo 30 busov, mnogo ljudi pa je prišlo s street caro. Sedaj lahko sami zračunate, če jih je bilo čez deset tisoč ali ne.

Vendar se za število ne bomo prepirali. Glavno je, da je shod uspel. Privabil je v Lemont Slovence od vseh strani Unije. Vse te ljudi boste videli korakati pred sabo v vsaki naselbini, ko bo k vam priromal film, ki ga je velikodušno založila naša K.S.K. Jednota. Pred vami bodo korakali rojaki iz sledečih držav: Colorado, Illinois, Indiana, Kansas, Michigan, Minnesota, Ohio, Pennsylvania, Wisconsin. Od koder niso mogli v večjem številu, od tam so poslali zastopnike. Zastopan je bil New York, zastopane so bile države Connecticut in Nebraska, Wyoming, California in Missouri. Za naselbinami so korakali izredni udeleženci shoda: narodne noše, gl. uradnice S.Ž.Z., gl. uradniki K.S.K.J., zastopniki ci-

vilne oblasti, čč. sestre, Kolumbovi vitezi in duhovščina. Nato so sledili ostali pevci in pevke, za temi pa so korakali neslovenski udeleženci shoda. Gl. uradniki D.S.D., ki bi tudi morali biti med izrednimi udeleženci, so že naprej odšli z Jolietčani, Orli pa so se pokazali ljudstvu pred svojim nastopom na odru. Posebno pozornost je zbujevala lemontska godba, ki so jo uvrstili med naselbine. Lep vtis sta naredili obe flotili, ki so ju pripeljali semkaj s parade v Jolietu. Manifestacijsko procesijo so otvorile tri zastave, kakor je bilo naznanjeno, za njimi pa je precej korakala ameriška legija z bobnarji. Najveličastnejši trenutek je bil ob otvoritvi shoda. Na oder so prišli odlični zastopniki, zastavonoše in lemontska godba, ki je zasvirala ameriško in jugoslovansko himno. Potem so sledili nagovori in govori. Le par sprememb se je izvršilo na račun oficijelnega programa. Natančnejše poročilo o celem shodu boste brali v Spominski knjigi, ki bo združena s koledarjem Ave Marije za leto 1930.

Spodobi se, da ob tej priliki izrečemo zahvalo najprej Gospodu Bogu, ker nas je obvaroval dežja, nato pa še vsem udeležencem in prijateljem shoda. Marsikateri udeleženec se je vozil več dni in noči, da je prišel na shod in s tem pokazal smisel za skupnost in za prelepo idejo katoliškega shoda. Veliko rojakov se je v naši bližini žrtvovalo in nam pomagalo pri pripravah in potem na shodu samem. Vsem naj bo Gospod Bog stoterni in tisočerni plačnik! Prisrčna hvala naj velja tudi chicaškemu pevskemu zboru in njegovemu spretnemu pevovodji. Toplo se zahvaljujemo vsem govornikom in zastopnikom, zlasti pa še našemu vrlemu poslaniku, ki je pohitel iz Washingtona, da nas je počastil s svojo navzočnostjo.

Preden končam svoje poročilo in zahvalo, izrekam samo eno željo in ta je: Naj tako veličastni vseslovenski katoliški shod v Ameriki obrodi obilo dobrega sadu!

Rev. S. G.

Kaj mi je Marija na Brezjah naročila?

SKLEPNI GOVOR DR. P. HUGONA BRENA, O.F.M., NA KATOL. SHODU.

TRUDNI ste že, kaj ne? Rad vam verjamem. Tudi jaz. Program je bil prebogati za en popoldan. A upam, da bo v vaših srcih še mesta za en govor, saj je zadnji. To upam tem bolj, ker ne bom govoril v svojem imenu, ampak v imenu naše drage narodne Matere Marije Pomagaj na Brezjah.

Ko sem vse uredil, kar je za pot v Ameriko potrebno, in tega je veliko, sem za binkošti poromal na Brezje k Materi po slovo in blagoslov za daljno pot. Ravno prekmurski rojaki so se gnetli okrog nje, ji ginjenih src in z otroškim zaupanjem razkladali svoje težave, ter jih odkladali na Materino srce. Po sv. maši v milostni kapeli sem se spravil v mali kor nasproti kapelici, odkoder se tako lepo vidi njen miljeni obraz. Otroško, kakor ona hoče, sem jo vprašal: Mati, v Ameriko se odpravljam, kjer imaš toliko svojih otrok. Ali imaš kako naročilo zanje? Zdelo se mi je, da me je še bolj materinsko pogledala. Še bolj se je zjasnilo njeno miljeno obličje. Dejala mi je z glasom, prežetim materinske ljubezni: O da, mnogo ti imam naročiti.

Pred vsem prav lepo pozdravi drage mi otroke, ki se bodo sešli tam na daljni moji podružnici, na ameriških Brezjah! Povej jim, da če kdo poleg njih telesnih mater, katerih mnoge že v grobu spe, jaz neprestano mislim nanje. Moje oko jih spremlja po vseh njih nevarnih potih, moje srce trepetava zanje. O, vem, veliko je še dobrih. Ostali so zvesti temu, kar so mi pred slovesom obljubili, naj jim srca zastanejo, če bi pozabili name. Te mi posebno prisrčno pozdravi! Zahvali se jim v mojem imenu, ker so mi tamkaj zgradili podružnico, da bi bila bližje njim in oni bližje meni. Skromen je moj tamkajšnji dom, a mi je prav tako drag kot ta veličastni. Kako bi mi ne bil drag! Gradili so mi ga njih slabo obrestovani delavski žulji. — Ljubša so mi zlata srca otrok, preizkušena v ognju, kot zlat dom. Zagotovi jim, da so svoje prispevke zanj pri meni naložili, ki se bodo njim in njih otrokom bogato obrestovali za čas in večnost.

Nato je za trenutek obmolnila. Njen pogled je splaval v daljo časa in kraja. Njeno obličje se je prelilo v žalost, žalost matere, ko se spomni svojih zgubljenih otrok, žalost globoko, a ne obupno in še vedno ožarjeno od ljubezni. In nadaljevala je s tresočim glasom:

Toda veliko mojih ameriških otrok je pozabilo name. Ko so prihajali semkaj po slovo in blagoslov, so mi tako slovesno in s solzami v očeh zatrje-

vali: Mati, za kruhom moramo v tujino. Ne vemo, če Ti bomo še kedaj na tem svetem kraju zrli v Tvoj materinski obraz, tako poln miline in ljubezni. A to Ti obljubljam, kakor smo obljubili našim materam, da ne bomo pozabili nate. Vemo, da Ti ne boš na nas. Vsaj v duhu bomo romali k Tebi, ko nas objame mrzla tujina, da ogrejemo svoja srca v ljubezni do Tebe in do Boga. Jaz res nisem pozabila nanje, pač pa so oni name. Leto za letom so redkeje romali k meni, dokler niso popolnoma izostali. Poslušaj par njih zgodb, ki jih je pa za cele debele knjige.

Pred leti je tukaj klečal mož, mlad gospodar. Dolgovi so ga težili, zato se je odločil za Ameriko. Kot otrok je jokal pred menoj, tako težko se je trgalo iz objema ljubljene žene in treh otročičkov, ki jih je vse pripeljal s seboj. Vsacega dragega posebej mi je izročal in priporočal, naj ga čuvam in varujem, da vse najde take, kakoršne bo zapustil. Krvavečega srca se je odtrgal od mene, potem ko mi je obljubil, da bo samo svoje pridne, delovne roke nesel v Ameriko, srce pa pustil meni in svoji družini. Jaz sem zvesto čuvala njegovo družino. Vsako leto je žena z dobrimi otročiči priromala k meni, prosila za moža in očeta. Neko leto pa sem jo zagledala pred seboj vso v solzah, vpadlih lic, s sivimi vlakni v laseh. Krčevito so se dvigali k meni štiri
(Dalje na strani 256.)

Mesečni pridigar.

ZA AVGUST IN SEPTEMBER.

Rev. J. Smoley.

ENAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

AKAJ je ozdravil Kristus Gospod gluho-nemega po tolikih pripravah? Vzame ga za roko, pelje ga proč od množice, z vsemogočnim svojim prstom se dotakne njegovih ušes . . .

Gospod je vse to storil, da bi nas poučil, kako moramo brzdati svoj jezik, kako moramo po besedah sv. Jakoba naša ušesa oplesti s trnjem. Moramo brzdati jezik, da ne bi govorili nepotrebno, brzdati uho, da bi ne poslušalo vsega. Po besedah sv. Jakoba je jezik majhen, malenkosten ud človeškega telesa, a kljub temu vir marsikakega zla. Kristus pravi, da bomo morali na sodnji dan dati odgovor od vsake nepotrebne besede; koliko bolj od vsake lažnjive, obrekljive, bogokletne besede! In vendar pazijo ljudje tako malo na svoje besede! Vsevedni pravični Bog sliši vsako besedo, od vsake bo zahteval odgovor. Kako lepo bi bilo na svetu, ko bi ljudje brzdali svoj jezik! Ko bi ga bila Eva brzdala v raju, se varovala govorjenja s peklen-skim zapeljivcem, kako bi bil srečen človeški rod! Angeli v nebesih so grešili z jezikom: "Postavimo si svoj tron nad zvezdami in ne bomo služili Najvišjemu . . ." in so bili pahnjeni v pekel. Pobožni Caharija je samo dvomil o resničnosti angelovih besed, in je bil za kazen mutast celih šest mesecev. Kaka kazen čaka šele one, ki pravijo, da katoliški duhoven, ki oznanja Gospodov nauk, uči le bajke, in da jim niti sam ne veruje.

Gospod je opominjal, da naj ne prisegamo ne pri nebesih, ki so tron božji, ne pri templju, ki je sedež velikega kralja, ne pri oltarju, in pravi: "Vaš govor bodi: Da, da; ne, ne; kar je več, je greh." In sv. Jakob pravi, da iz enega in istega studenta ne teče dobra, pitna in grenka voda, edinole človeški jezik more Boga hvaliti in ga preklinjati.

Zato brzdajmo svoj jezik. Stvarnik ga je ogradil z dvojno ograjo: z zobmi in z ustnicami, da bi se, če preskoči prvo ograjo, ustavil vsaj pri drugi. Ne škodujmo bližnjemu na njegovem dobrem imenu in njegovi časti! Ogibajmo se slabih družb, kjer slišimo samo nesramno, bogokletno, brezversko govorjenje! Rabimo jezik v čast in slavo božjo, da bomo enkrat sprejeti v družbo onih, ki niso nikoli grešili z jezikom, da bomo mogli nebeškega Očeta hvaliti in slaviti nad zvezdami na veke.

DVANAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho. Mi vsi gremo v tem življenju od zibeli h grobu, v večnost.

In človek je padel med roparje.

Tako pade tudi marsikdo izmed nas med duševne roparje. Kdo pa so ti? "Kdor daje pohujšanje," pravi sv. Leo, "z govorom ali dejanjem, ta umori dušo svojega bližnjega." On je morilec duše. Ako bi vas hotel kdo zapeljati, da bi odpadli od vere, ali da bi postali malomarni, zanikerni, mlačni v veri, ta je morilec vaše duše.

Duhoven je šel po isti poti, pa je šel mimo, ravno tako levit.

Takih neusmiljenih ljudi je žalibog mnogo na svetu. Neusmiljeni so n. pr. stariši, ki vidoči svoje otroke v slabih družčinah in tovaršijah, molče k temu, jih ne svare in ne zabranjajo greha svojih otrok. Kdor tako ravna, je kriv tujega greha in bo prejel kazen, kakor če bi bil sam grešil.

Tudi neki Samarijan je šel po isti poti . . .

Tako usmiljen je napram nam Bog. On noče smrti grešnika, ampak da bi se spreobrnil in delal pokoro. On vliva vino, pa tudi hladilno olje v naše rane. Ostro, žgoče vino so razne kazni, ki jih nad nas pošilja; hladilno olje so svarila, opominjanja, da bi spoznali sami sebe in se poboljšali, in tako ozdraveli na duši. Usmiljeni Samarijan je podoba Jezusa Kristusa samega, nebeškega Samarijana. Evangeljski Samarijan ni čakal, da bi ga bil ranjenec prosil za pomoč, ampak mu je takoj pomagal. Ravno tako nam hoče tudi nebeški Samarijan pomagati, če ga bomo prosili za pomoč. Dan za dnevom stopa iz nebeškega Jeruzalema v Jeriho pri sv. maši, tam nam podaja, ki smo duševno ranjeni, vino in olje za naše rane, da bi bili ozdravljeni duševnih ran, da bi nas mogel tako vzeti k sebi v nebeška stanovanja in nas storiti večno srečne.

VELIKI ŠMAREN.

Cedri se primerja v današnjem listu Kraljica nebes. Drevesom primerja Kristus Gospod ljudi. Govori o slabih drevesih, ki ne obrode sadu, o dobrih drevesih, ki prinašajo dober sad. Svetniki in svetnice so dobra drevesa v nebeškem vrtu, Marija Devica, Mati Božja, pa se dviga nad vsemi, kakor se dviga cedra nad drugimi drevesi.

Marija presega vse druge s svojo častjo kot Mati Božja. V tej časti so združene vse njene osta-

no devištvo, občudovanja vredna svetost, njena moč. Kakor cedra na Libanonu sem povišana nad vse ljudi, matere, svetnike, angele . . .

Cedra krasno diši, ko je v cvetju. Krasen obraz prekrasnih čednosti Marijinih, ki širi vsestransko duhovni vonj.

Cedra ima globoke korenine, da je nikak vihar ne prevrže. Vera, upanje, ljubezen, udanost v voljo božjo, so imele pri Mariji tako globoke korenine, da je niso mogli zlomiti bridkosti in viharji življenja, ki so prišli nad njo.

Iz cedrinega lesa je bil zgrajen tempelj Gospodov. Tako je postala tudi Marija bivališče božjega Sina . . .

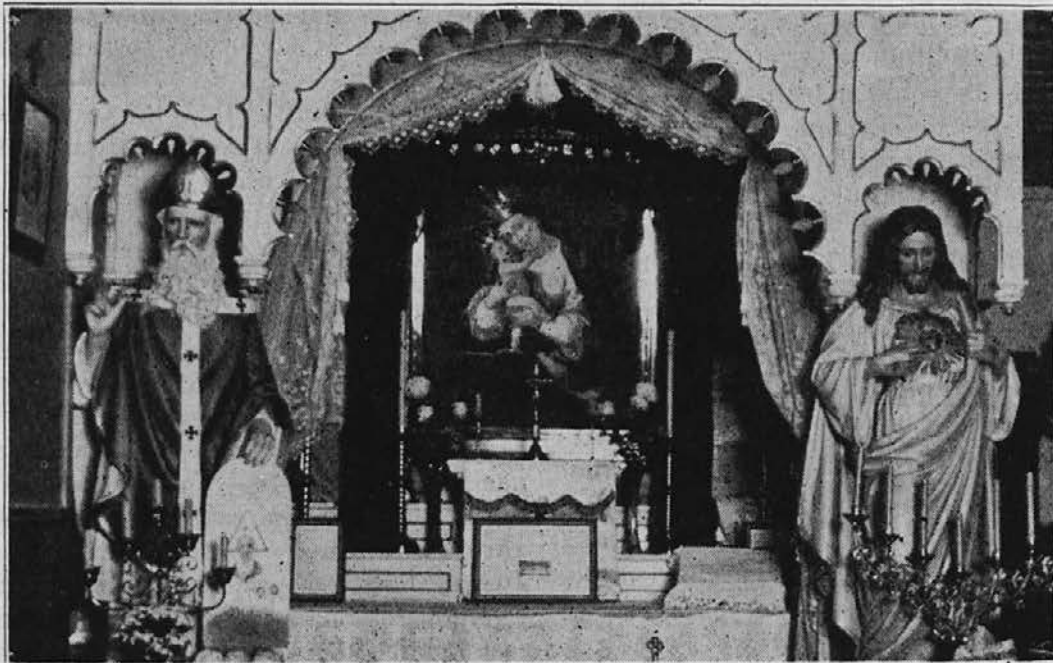
Cedrin les ne trohni, ne gnije. Devica Marija je ostala neomadeževana, ostala prosta vsakega greha.

mo to, od čegar je odvisno naše zveličanje, naša večnost.

Nehvaležnost je, da mnogokrat darove prejmemo, pa za nje ne plačamo. Človek prejema darove in dobrote, ki mu jih nikdo drug dati ne more, isti človek pa taji tega Boga, pripisuje vse svojemu delu in znanju.

Nehvaležnost je, da prejmemo dobrote, pa z njimi nismo zadovoljni.

Največja nehvaležnost je, če plačujemo dobrote s hudim, če dobrotnika žalimo, mu škodujemo, ga sovražimo, ga preganjamo. Ne ravnamo li tudi mi tako proti Bogu? On nas ohranja in vzdržuje in preživlja, mi pa se protivimo njegovi volji. Od njega imamo vse, mi pa za njega nimamo ničesar. Ali je med ljudmi vsaj vsaki deseti človek hvaležen?

Marija Pomagaj na ameriških Brezjah.

Hvalimo in slavimo danes Marijo, ki jo je Bog proslavil nad vsem stvarstvom, da bomo v viharjih in skušnjavah tega življenja ostali trdni, da ne bomo, kakor trst, ki ga maje vsak vetrič. Amen.

TRINAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Z nehvaležnostjo je grešilo devet gobavih mož. Bog je največji dobrotnik vsega človeštva. Kar stori, je delo njegove ljubezni. In kako mu človek to plačuje? Z nehvaležnostjo.

Nehvaležnost je, da božje dobrote zametujemo. Tako ravna človek, Bog nam ponuja svoje neizmerne zaklade, daruje se za nas, daje se nam v živež in hrano — mi pa te darove zametujemo. Zametuje-

ŠTIRINAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Po treh stvareh hrepeni svet, po katerih meri cenno in namen življenja. Te reči so: čast, bogastvo, zabava.

Čast. — Že otroku pravijo, da ni otrok kakega berača, ampak . . . Odkod hrepenenje po hvali? Od hrepenjenja po časti. Odkod junaški čini? Od hrepenjenja po časti. Zakaj se ljudje povzdigujejo nad druge, skrivajo svoje uboštvo, svoje dolgove? Zakaj napuh v obleki? Vsakdo hoče biti kaj višjega. Hvalo, čast, smatrajo mnogi ljudje za glavni namen svojega življenja.

Bogastvo. — Svet se peha za zlatom. Ženin ne gleda na krepost, dobro vzgojo svoje neveste, marveč na denar. Stariši imajo eno samo skrb: da bi

otroke dobro preskrbeli. Zato se zanemarjajo, onečaščajo nedelje, zanemarja se božja služba. Da je le dobiček, vse drugo je postranska stvar.

Zabava. — Dobro živeti, živeti brez vsakih skrbi, živeti v vseh ugodnostih, v zabavah — to je mnogim edini cilj.

Je pa tako naziranje napačno. Bog je ustvaril svet v svojo čast; bogastvo zapusti človeka ob njegovi smrti, svetne zabave in veselice obvladajo človeka končno tako, da nima nikakega smisla za kaj višjega.

Življenje ima ves drug, in sicer višji namen.

Ne skrbite, kaj bote jedli, kaj bote pili, s čim se bote oblačili . . . Išcite najpoprej božjega kraljestva, vse drugo vam bo pridano.

PETNAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Sv. Janez piše v svojem Razodenju o knjigi s sedmerimi pečati, ki jih ne more nikdo odpreti. Grešnika je težko izpreobrniti. Hudobni duh ga skuša na sedmeri način, da so poslednje reči hujše od prvih. Šepeta mu:

1. **Greh je malenkost.** Grešil si, pa se ni nič zgodilo. Duhovnik te samo straši. Človek je krhka stvar in lahko greši, greh je nekaj prirojenega. Ne verjemi tega! Krhkost zmanjšuje tu in tam greh, pa ga ne opravičuje. Z grehom se ustavljaš božji volji, prestopaš božji zakon, križáš Kristusa znova. Sv. Tomaž Akvinski pravi: Ne razumem, kako more mirno spati, kdor ima na sebi težek greh.

2. **Drugi tudi greše,** morda več ko jaz. Kaj ti to pomaga? Radi tega ne prenehaš biti grešnik. Obilnost grehov vpije po božji pravičnosti. Kristus pravi: Široka so vrata in široka je cesta k pogubljenju in mnogo jih hodi po nji. Boš li šel ti po tej cesti?

3. **Je še čas.** Sedaj še ne, imam še časa dovolj. Sem še mlad, trden, zdrav. Ne umirajo li mladi, trdni, zdravi? Bog je obljubil odpuščanje, toda ni obljubil, da te čaka do jutri.

4. **Bog je usmiljen,** on me ne bo pogubil. Ti ne veš, kaj je božje usmiljenje. Res, On noče smrti grešnika, toda On ne bo pripustil, da bi grešnik še nadalje grešil. On je pravičen, poplašal bo vsakega po njegovih delih. Usmiljen je, da v njega zaupamo, ne pa da bi v grehu živeli. Proklet, kdor greši na božje usmiljenje. (Rim, 2, 4.)

5. **Sram me je se spovedati.** Hudič vrača pri spovednici to, kar jim je prej ukradel, sramežljivost. Raztrgaj ta pečat! Če se nisi sramoval grešiti, se ne sramuj, spovedati se! Izvoli si: Ali mala sramota pred duhovnom, ki te bo greha odrešil, ali pa sramota pred celim svetom na sodnji dan, ko te čaka večno pogubljenje.

6. **Strah brez pokore.** Pustiti bi moral greh, popraviti škodo, varovati se priložnosti. Imel bi zárešitev duše ni druge pomoči. Če te pohujša tvoje oko, iztrgaj je. Opustiti boš moral vse ob smrti, pa bo prepozno. Stori to, dokler je čas! Tvoja duša je vredna, da to storiš. Imel boš potem mirno vest.

7. **Bog mi ne more odpustiti.** To je poslednje sredstvo hudiča. V mladosti ti je šepetal, da je greh malenkost, sedaj ti šepeta, da je greh tako velik, da ga Bog ne more odpustiti. Ne daj se mu goljufati, večji ko greh je božje usmiljenje. Ko bi bili grehi rdeči ko škrlat, bodo beli ko sneg.

Jagnje božje more raztrgati te pečate, kliče k tebi: Hočem, bodi čist! Moli k Njemu, moli k Nji, ki je pribežališče grešnikov, ki je rodila Jagnje, ki odjemlje grehe sveta.

ŠESTNAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

(Praznik Marijinega rojstva.)

“Tvoje Rojstvo, Bogorodica, je oznanilo celemu svetu radost; iz Tebe je vzšlo Sonce pravičnosti, Kristus, naš Bog, ki je odvzel od nas prokletstvo, prinesel blagoslov, ki je strl smrt in nam zadobil večno življenje.” V resnici, Marija je Mati našega Odrešenika, je vzrok naše radosti na dan svojega rojstva. Nebo se je radovalo nad njenim rojstvom, toliko bolj moramo mi slaviti ta praznik.

Jezus nas je storil vse sinove in hčere presvete Device, zato je ona tudi naša mati. Kako vzpodbujajoča misel za nas, da jo smemo imenovati svojo mater. Ni napram otrokom tako ljubeznive, tako dobrotljive matere, kot je Marija nam; svojega Sina prosi za nas, da bi nam dal svoj blagoslov in svoje milosti. Ni tako mogočne matere, kakor je Devica Marija, ker njena moč sega do božjega prestola, njena priprošnja je bila še vedno uslišana.

Marija je mati usmiljenja, k njej dvigamo prošee svoje roke iz te solzne doline, ona nam hoče pomagati v naših potrebah. Ona nas tolaži v naših križih in težavah, oslajšuje naše življenje z upanjem, da bomo po njeni priprošnji dosegli večno zveličanje, zato je ona sladkost in upanje našega življenja.

Zato se veselimo in radujmo, da je Marija naša Mati.

SEDEMNAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Tri žalostne matere se nam stavijo pred naše duševne oči: naša pozemska mati, druga Marija Sedem Žalosti, koje spomin slavimo danes, in tretja tej podobna — Kristusova Cerkev na zemlji.

Vse tri so žalostne, polne bolesti.

Materinstvo, od Boga ustanovljeno, od Kristusa očiščeno, od sv. Duha posvečeno, je polno bolesti.

Naj pozemska mati rodi dobre ali slabe otroke, rodi si vedno bolečine. Vse se obrača v bolest. Če ji Bog odvzame Abeljna, ima bolest, če ji pusti Kajna, ima zopet bolečine. Če ji Bog vzame moža, ima skrbi in bolesti z otroci — sirotami, zato ji je pa dal Bog Marijo.

Marija, Mati Sedem Žalosti. Dasi brez madeža izvirnega greha spočeta, dasi milosti polna in blagoslovljena med ženami, je vendar polna bolečin. Rodila je Kristusa, božje Jagnje, daritev za grehe vesoljnega sveta — MOŽA BOLEČIN, — njeno življenje je bilo polno bolečin do njenega zadnjega dihljeja.

Kristusova Cerkev je tretja žalostna mati. Kristusu rodi le čiste duše. In vendar je tudi Cerkev žalostna mati, neskončno mora trpeti, za Boga, za Kristusa, za resnico, za zveličanje duš. Njeno trpljenje obsega celi svet, svet je vzrok njenih bolečin.

Ko bi pozemska mati iskala Jezusa, bi ji Jezus pomagal. Pomagal je Mariji, ko je vstal tretjega dne od mrtvih in spremenil njeno žalost v radost. Kdo bo pomagal tretji materi? Nikdo drugi ko Jezus sam. Pa tudi mi ji lahko pomagamo, če bomo njeni zvesti in pokorni otroci.

OSEMNAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Pohvalo zaslužijo ti, ki so bolnika prinesli h Kristusu in skrbeli za njega. Verovali so v Gospodovo vsegamogočnost, in Kristus je njihovo zaupanje poplačal. Storili so vse, kar so mogli za bolnika, nesli so ga h Gospodu, in ker niso mogli skozi vrata, so ga spustili dol skozi streho.

1. **Usmiljene sestre.** Najbolj zagrizen sovražnik jim ne more ničesar očitati. Radi jih imajo okoli sebe ob času bolezn. Bolezen vzbuja pogosto stud, a usmiljene sestre so tihe junakinje. Njim se ne gnusi bolezen. Stojе ob strani bolnika iz ljubezni do Boga! So prave Veronike, so angeli potrpežljivosti. Marsikdo ni našel po sestrah samo zdravja telesa, marveč tudi zdravje duše.

Morda pade tudi na nas kedaj vloga in delo usmiljene sestre, skrbeti moramo za bolnika. Učimo se, kako skrbno moramo ravnati z bolnikom, čitati moramo vsako njegovo željo iz njegovih oči, moramo ga tolažiti, prigovarjati mu, da ostane potrpežljiv, opomniti ga na prejem zakramentov, pripeljati k njemu duhovna. Čim težja in hujša je bo-

lezen, toliko večjo potrpežljivost moramo imeti z bolnikom.

Skrb za stare, za uboge, za zapuščene sirote. Kako lep zgled nam daje sv. Elizabeta in sveti Valclav!

Pa ne samo telo, tudi duša našega bližnjega potrebuje pogosto oskrbnika. Branimo njegovo čast, odpuščajmo, če smo bili užaljeni, opominjajmo in svarimo, toda vedno v duhu ljubezni. Ljubezen nikoli ne preneha, pravi apostol.

DEVETNAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Sv. maša — gostija. Vsi smo k njej povabljeni. Izgovori: Nimam časa, trgovina, delo mi zabranjuje, moram na zabavo. Drugi zopet pravijo: Kaj pa imam od maše? Kaj mi tam dajo?

1. **Podoba:** Najsvetejša Trojica, pod njo duhoven pri oltarju ravno pri povzdigovanju. Kri teče iz Kristusovih ran in teče v kelih. Angeli zagrinjajo obraz, svetniki zro s spoštovanjem na oltar. Ob obeh straneh kleče verniki in molijo. Angel stopa s kelihom k vicam, kaka radost pri dušah v vicah! Pod to podobo bi lahko napisali: radost v nebesih, pomoč na zemlji, tolažba v vicah in rešitev.

2. **Podoba:** Angel lovi Kri iz Gospodovega Srca, pod njim je videti ogenj iz vic, v njem ljudje raznih stanov: mati z otrokom, menih, duhoven, možak itd. Kaj nam kaže ta podoba drugega, kakor da je sv. maša sredstvo, ki pomaga dušam v vicah. Kri kaplja z oltarja v vice, zmanjšuje goreči plamen; je denar, s katerim plačujejo ubove duše svoje dolgove. Tri sv. maše daruje duhoven na Vernih duš dan. Zato imejte lepo navado, da date opraviti sv. mašo pri vsakem pogrebu in ob obletnici smrti.

V mašni knjigi najdemo molitve ob volitvi papeža, ob vojni, v čas nesreče, v čas potovanja, ob svatbi, ob času kuge, lakote itd. S sv. mašo prosimo Boga varstva in pomoči v časnih zadevah. Abraham je prosil za Sodomo; Bog je obljubil, da prizanese mestu, če bo tam le deset pravičnih. Pri sv. maši prosimo: Grešili smo sicer, toda zaradi tvoje pravičnega Sina nam prizanese, o Gospod!

Dan za dnevom vzhaja sonce, daje zemlji goroto in svetlobo, in tako daje sv. maša našim delom zaslužljivost. Po sv. maši prihaja k nam varstvo božje, pomoč božja, rast v krepostnem življenju. Sv. Cita, sv. Izidor so bili vsak dan pri sv. maši. Sv. maša jih je varovala pred padcem v greh.

ROJAKI! Ne dovolite, da bi vas zastonj prosili za poročila, oglase in fotografije, ki jih bomo dali v koledar za l. 1930. Pokažite, da se znate žrtvovati za skupnost in pošljite zaproseno do določenega roka!

Duhovnikovo maščevanje.

J. M.

“**B**DI ob nedeljah in zapovedanih praznikih pobožno pri sveti maši!” je pripovedoval župnik svojim šolskim otrokom ter jih resno opozarjal, naj to cerkveno zapoved vestno izpolnjujejo. Ker pa dobrohotno opominjanje posebno pri dečkih ni imelo zaželjenega uspeha, zato je bil gospod katehet prisiljen tiste otroke,

dečka k sebi in mu ljubeznivo reče: “Povej mi, Peter, zakaj nisi bil v nedeljo v cerkvi?”

Mali Peter je bil v vidni zadregi; resnico odkrito povedati se je sramoval, župniku lagati pa ni hotel, ni mogel. Z obema rokama si je pokrtil obraz in dušna bridkost je privrela na dan v potokih solza.

“Meni že lahko zaupaš,” pravi prijazno župnik. “Nimam obleke! To je moja najboljša suknja,”

S sobotne pobožnosti v Lemontu.
(Med angleškim nagovorom dekana Šavsca.)

(Lemont Studio)

ki so brez tehtnega razloga opustili nedeljsko službo božjo, v ponedeljek po šoli kaznovati. Med tistimi, ki so se vsaki ponedeljek javili, je bil redno tudi neki deček bledega in upadlega obraza, ki se pa v nasprotju z drugimi niti ni skušal opravičevati. Peter Rupnik se je pisal, je bil sicer priden učenec in zlasti pri krščanskem nauku tako marljiv, da je vselej na vsako vprašanje odgovoril. Župnik pokliče

se je sunkoma trgalo dečku iz grla.

Če je bila to najboljša obleka, potem je bilo resnično lahko hudo ubogemu dečku; kajti sicer snažne hlačke so bile čez in čez zakrpane, na suknjici pa se ni moglo več spoznati kakšno je bilo prvotno blago, ker je bila zaplata pri zaplata.

“Ti smeš iti domov, Peter,” je rekel duhovnik, kazen ti je za danes odpuščena.”

Ko je župnik poizvedoval po razmerah, v katerih živi Rupnikova družina, je zaznal, da je Janez Rupnik, Petrčkov oče, eden izmed najbolj zagrizenih agitatorjev za socialdemokratskega kandidata; volitve so se imele v kratkem vršiti, zato je bilo treba udrihati po duhovni in svetni oblasti, kar je omejnjeni jako dobro upravljal.

“Nad tem človekom se moram maščevati,” je sklenil smehljaje se župnik.

Janez Rupnik je bil delomržen in uživanja želen človek. Dokler je čutil kak denar v svojem žepu, je hodil okrog po gostilnah, pil in zabavljal čez postave in seveda — se razume samo po sebi — čez “neizogibne farje”. Posebno hudo piko je imel na domačega župnika, ne samo zato, ker je bil izrazit nasprotnik socialistov, marveč ga je žgalo to, da od šolskih otrok tako strogo zahteva obisk nedeljske službe božje.

“To je pravo tiranstvo,” je kričal, “otroke kaznovati, ako se rajši igrajo zunaj na cesti, kakor pa bi šli v cerkev.”

Dan volitev se je bližal bolj in bolj in Janez Rupnik je kot strankarski agitator storil svojo dolžnost. “Nič več delati in vendar dobro živeti,” so si domisljale nekatere omejene glave in te je agitator zlahka pridobil. Kandidat socialistov je zmagal in Rupnikovega veselja ni bilo ne konca ne kraja. Cel teden ni bil nikoli trezen. Vsaka reč pa ima gotove meje. Novoizvoljeni poslanec in njegovi prijatelji so nehali plačevati in Rupnik je bil naglo popolnoma suh, niti beliča več ni imel. Čmeren je prišel domov, pa tudi tu se ni razvedril. Bledih lic in objokanih oči mu je stopila njegova žena nasproti. Na rokah, ki so bile samo kost in koža, je pestovala najmanjšega otroka in ga ni mogla nikakor umiriti. Njegovo obupno kričanje je pretresalo kosti in mozeg.

“Kaj je malemu?” vpraša odurno.

“Lačen je, lačen, pek pa neče dati kruha, mlekarica ne prinese mleka, dokler ni dolg poravnán,” stoče uboga žena. “O moje dete, moje nedolžno dete umira od gladu!”

Tarnanje njegove žene, bedni jok njegovega otroka sta ga vendar omehčala. Iskal je po svojih žepih, pa ni našel nič.

“Kako, sem li res vse porabil?” je vprašal samega sebe.

“Drugače bi te še ne bilo doma,” mu je odvrnila očita obupajoča žena.

Drugokrat bi bil sedaj že s pestjo po mizi udaril, danes pa si vpričo tolikega gorja ne upa.

“Pojdi k sosedu, naj ti posodi mleka in kruha, ji bom že vrnil.”

“O, saj sem že bila pred pol ure pri njej, pa se izgovarja, da nima doma ne kruha ne moke; že več

ko desetkrat sem si pri njej izposodila in nikoli nič vrnila.”

Janez se je vgriznil v ustnice, da so postale višnjeve. O da bi bilo veliko socialno vprašanje enkrat rešeno!

V glavo mu je prišla dobra misel, ki bi ga mogla rešiti te zadrege. K novoizvoljenemu poslancu bom šel in ga prosil, naj mi posodi svotico denarja; saj je bogat in gotovo se ne bo obotavljal izročiti sto kron za tako kratek čas svojemu najboljšemu agitatorju. Rečeno storjeno. — Pogumno in zaupno stopi pred poslanca ter mu javi svojo prošnjo. — Toda, gorje! — gospod, ki je sedel v svojem kabinetu, je moral kar čez noč postati čisto drug, ker ni hotel ničesar več vedeti o kakem uresničenju tiste velike ideje enakopravnosti. Čisto kratko mu je odgovoril, da ga je vsa ta zadeva že dosti stala, da je ves tisti denar po nepotrebnem zapravljen, ker bi ga bilo ljudstvo volilo tudi brez kričačev, ki so dobri stvari pravzaprav več škodovali kakor koristili. Janez niti vedel ni, kako je prišel iz poslančeve hiše. Zunaj pod milim nebom je stal, v njegovi duši pa so se bojevali razočaranje, jeza, sovraštvo in žalost.

“Od tega tu notri ni veliko pričakovati!” je mrmljal in šel dalje.

Čim krajša je bila pot do njegovega stanovanja, tem hujša boleost mu je stiskala srce. Svojo ženo je nekoč tako zelo ljubil, da bi bil lahko vse mogel storiti za njo; lepše dneve ji je obetal, sedaj pa — nesrečnica s svojimi otroci gine lakote. Kako je vendar zašel v tako revščino? Lahka rdečica je pobarvala njegova lica, ko je o tem premišljeval. Delo se mu je pristudilo; zavidal je tiste, ki niso opravljali težkih telesnih del; pa tudi njegova nenasitna uživanjaželjnost tvori precejšen del krivde njegovi sedanjí nesreči. Ko bi bil delal in varčeval, njegovega otroku gotovo ne bi grozila smrt od gladu. — “Strašno, strašno!” je šepetal ter urnih korakov hitel v gostilno, v kateri je dan za dnevom zapival svoj prisluženi denar; gostilničarka mu vendar mora pomagati.

“Dajte mi hitro nekaj denarja, gospa, samo za nekaj dni, vrnem čimpreje!” je rekel razburjen.

Gospa pa je pokazala na črno tablico ter rekla narzlo: “Gospod Rupnik, ste še vedno napisani tu gori kot dolžnik. Kadar bo to poravnano, bomo govorili dalje.”

“Ah, moram imeti nekaj denarja! V nekaj minutah je lahko prepozno, vse zamujeno!” je klical obupno.

“Ste že slišali, najprej poravnajte dolg, potem dobite novo posojilo!”

Rupnik zbeži iz gostilne ter se obrne proti domu. Pričakujoč najhujšega stopi v svoje stanovanje. Toda, kako se začudi! Mali neugnani kričač

leži pokojno v svoji posteljici in sladko spi. Na mizi pa je krožnik, v katerem je ostalo malo mleka, in še skoraj cel hleb kruha. Na stolu leži popolnoma nova volnena ženska obleka in poleg nje ravno taka celotna oprava za dečka. Njegova žena je bila ravno v kuhinji, kjer je vlivala prijetno dišečo juho v skledice, ki so stale na snažni kuhinjski mizi. Peter se je sukaj okoli matere in veselo pripovedoval, kaj mu je gospod župnik naročal.

“Povejte mi vendar hitro, odkod vse to bogastvo tukaj notri v sobi?” je vpil presenečen Rupnik.

“Od g. župnika sem dobil novo lepo obleko, molitvenik in rožni venec,” se je veselil deček. “Kruh, moko, mast in mleko so nam dale razne dobre gospe, pri katerih je gospod župnik prosil. Hvala Bogu, sedaj nam ni treba več stradati!”

Otrokovo veselje je kakor meč rezalo v njegovo srce! Tiho, brez besedi je odšel v svojo spalnico in vrata zaprl za seboj. Sam je laže premislil pomen tega dogodka. — Župnik, ubog od doma, v pomanjknju je študiral, tudi sedaj ni premožen; s tisto malo plače, kar jo ima, skrbi za mnoge siromake. In poleg tega je sedaj iz lastnih dohodkov plačal še njegovemu Petru novo obleko. Ta župnik, ki ga je on toliko preganjal, sramotil, sovražil, ta je rešil daries njegove otroke lakote in pogina! On, katerega je hotel na vsak način ponižati, je danes ponižal njega samega. Oni, zaradi katerih je zanemarjal svojo družino, katerim je nosil svoj denar, se ga v največji stiski niso spomnili, mu niso pomagali, župnik pa, namišljeni njegov sovražnik — ga je tako osramotil.

Rupnik danes ni več socijalni demokrat. V gostilno ne zahaja več. Med tednom pridno dela in varčuje, v nedeljo pa se z ženo in otroci udeleži službe božje ter se razvedri in odpočije v prosti naravi.

GLASOVI Z GRIČKA ASSISI.

Še samo kratek čas in z grička Assisi bo nanovo zapel v daljavo zvonček, oznanjujoč neizmerno radost in vsestransko veselje.

Le še malo, in po tihi sreči koprneče srce bo potolaženo. Seveda bo tudi solza slovesa igrala svojo ulogo in zablestela v tem ali onem očesu, in to, ko boš ti mati in oče polagal, kakor nekdanj Abraham Izaka, svojo ljubljeno hčerko v žrtev svojemu in njenemu Bogu.

Toda, pustite solze, veselite se rajši z nami Vi vsi, ki nas poznate, saj že komaj čakamo preobleke, dneva uresničenja naših želja.

15. avgust, kje si še! O, le hitite dnevi v večnost, podvojite svojo brzino, da čim preje dospemo v varno luko svojega Boga ter občudujemo Njegovo dobroto.

Vam pa, dragi starši, kličemo še enkrat: “Veselitate se z nami in hvalite Boga!” Radostno pohitite na naš griček in se veselo udeležite slavlja naše preobleke!

Sliši se, da je precej pomenjkovanja od zunanje strani, kako povzdigniti ta veliki dan. A tudi griček Assisi se že prav pridno pripravlja na to svečanost. To je muziciranja in petja in drugih priprav vse polno. Vse se veseli in raduje. Zdi se, da celo ptički tekmujejo, kateri izmed njih bo lepše odprl svoj kljunček in iz katerega grla bo prikipele veličastnejši slavospev Gospodu Stvarniku.

O, le pohitite k nam vsi, ki želite, in ne bojte se preveč za svoje lačne želodčke, saj pravijo v Assisu, da bodo tisti dan vsi lačni in žejni prav dobro potolaženi.

Torej 15. avgusta na griček Assisi!

Rev. Janez Pucelj:

TRKAJTE IN SE VAM BO ODPRLA. —Luk. XI, 9.

Če ti potrkal bi o polnoči:

“Priatelj moj prišel je s tujih tal;
posodi mi, prijatelj, hlebce tri,
ker nimam nič, da predenj bi dejal!”

“Ne bodi siten! Deca moja spi!
In vrata so zaprta!” — Pa če stal
bi še naprej in trkal na dvere,
bo vstal, in česar rabiš, ti bo dal.

In če očeta bi prosilo dete,
kaj bo namesto kruha dal mu kamen?
Oj koliko bo bolj nebeški Oče
delil dobrote vam, tolažbe svete,
užgal vam v srcih vaših svoj bo plamen,
če kot otroci prosite ga vroče.

Mesečni glasnik Prosvetne zveze.

AMESTO dosedanjega oddelka "Za može, za žene in za druge" bomo odslej uvrščali v Ave Mariji oddelke z zgoraj navedenim naslovom. Da je zraven tedenskega glasnika potreben tak oddelke v našem mesečniku, to je uvidel Prosvetni odbor, ko je delal načrte za bodočo Prosvetno zvezo. Dejstvo je, da ljudje navadno dnevnikov ali tednikov ne shranjujejo, pač pa shranjujejo mnogo-krat mesečnike, ker jim ne vzamejo toliko prostora. Prosvetni odbor za katoliški shod je smatral poročila bodoče Prosvetne zveze za tako važna, da jim je hotel zasigurati trajno vrednost. Zato je želel imeti poleg rednega tedenskega glasila še mesečno glasilo. Tedenski glasnik je že začel izhajati v Amerikanske Slovincu, mesečni pa prične v Ave Mariji s pričujočo številko.

V kolikor mi bo čas dopuščal, bom tukaj vsak mesec na kratko posnel, kar je prinesel tedenski glasnik v Amerikanskem Slovincu, obenem pa bom rad priobčil še kak poseben članek, ki mi ga bo kdo v to svrhu poslal. Tu in tam se bom oglasil seveda tudi sam in povedal svoje misli. Na srcu mi je namreč, da bi se Prosvetna zveza razvijala v tistem duhu, v katerem so jo hoteli imeti tisti, ki so delovali pri njeni ustanovitvi.

Kaj je torej doslej (do 20. julija) prinesel Amerikanski Slovinc? Prvo soboto po katoliškem shodu je v njem začel izhajati "Svetilnik katoliškega shoda", ki ga urejuje Rev. Bern. Ambrožič, O.F.M. Svoj prvi daljši članek je urednik razdelil v tri dele: Katoliški shod je za nami, Katoliški duh je med nami in Katoliško delo je pred nami. Naslovi dovolj jasno povedo vsebino vseh treh delov. V prvem pisatelj povdarja uspeh katoliškega shoda, v drugem priznava zavednost našega ljudstva, v tretjem pa kaže na bodoče delo. Druga sobotna številka Amerikanskega Slovincu je prinesla govor P. Bernarda o katoliškem tisku, obenem pa je zanjo napisal še poseben članek Mr. Ivan Račič. Govor P. Bernarda bomo priobčili v bodočem koledarju, ker spada med govore ob katoliškem shodu, članek Mr. Račiča pa ima naslov: Vseslovenski katoliški shod in naša pesem. Mr. Račič tukaj pove, kateri pevci so se odzvali in prišli na katoliški shod, vmes pa se z vnemo poteguje za slovensko pevsko zvezo in za vseslovenski pevski shod v Ameriki. Ta misel je vredna, da jo vzamemo v pretres in da pomagamo Mr. Račiču k njenemu uresničenju. Zelo hvaležni moramo biti tudi Rev. Bernardu Ambrožiču, ki se je s toliko požrtvovalnostjo zavzel za Prosvetno zvezo in prevzel uredništvo njenega tedenskega glasila. Tedenski glasnik bi naj bil res budnik k delu Pro-

svetne zveze in naj bi čuval, da se med našim ljudstvom ohrani in razvije sad tako sijajno uspelega vseslovenskega katoliškega shoda.

Kakšen sad pa si je začrtal Prosvetni odbor katoliškega shoda? Prosvetno zvezo, ki bi delovala v duhu katoliške akcije. Važno je, da smo povdarili, da **hočemo Prosvetno zvezo, ki bo delovala v duhu katoliške akcije**. Nismo imeli namena ustanoviti tako Prosvetno zvezo, ki bi bila v njej včlanjena samo prosvetna društva. Iz take Prosvetne zveze bi bila izključena cerkvena in podporna društva. V njo bi prišla samo izključno prosvetna društva kot so: dramatični, pevski, športni in drugi izrecno prosvetni klubi. Mi hočemo **širšo** prosvetno zvezo, katere člani so **samo po sebi** vsa katoliška društva, naj so tista prosvetna ali podporna ali cerkvena. Mi hočemo centralo za vsa ta društva. Če vsako društvo in z njim vsaka posamezna zveza deluje zase, potem smo deljeni in ni tako velike moči pri našem delu. Če bomo pa združeni in se bomo drug drugega podpirali, bomo dosegli mnogo krepkih uspehov. Prvi uspeh takih združenih moči je bil vseslov. katoliški shod. Pomagala so nam vsa katoliška društva, tudi tista, ki ne nosijo imena "katoliški" v svojem naslovu. Uspeh je bil nepričakovano velik. Če hočemo še z naprej doseči kaj velikega, se moramo združiti v eno veliko unijo. Tako unijo smo imenovali Prosvetno zvezo. Rekli smo, da prevzame za enkrat ta širša Prosvetna zveza tudi delo ožje Prosvetne zveze, zato smo sprejeli zraven referata, ki ga je imel Very Rev. P. Benigen Snoj, O.F.M., kot dopolnilen referat Mr. Jurjovca. Če bi razmere kazale, da bi ustanovili še Prosvetno zvezo v **ožjem** smislu, potem bi bila taka Prosvetna zveza samo po sebi članica naše Prosvetne zveze v širšem pomenu besede, Prosvetne zveze, ki deluje v duhu katoliške akcije. Prosvetno zvezo, ustanovljeno na katoliškem shodu, bi prav lahko imenovali tudi drugače. Imenovali smo jo tako iz gotovega namena, iz namena namreč, da bi ljudi ne odbijal naslov, ki ne bi bil preveč privlačen.

Važno je sedaj, kako se bo ta Prosvetna zveza organizirala po vseh slovenskih naselbinah v Ameriki. Za podlago smo vzeli dosedanje delovne odbore za katoliški shod. To je gotovo edina rešitev. V teh delovnih odborih imamo oporno točko za nadaljnje delo. Če bi tega ne imeli, bi morali povsod zidati znova. Ne bilo bi pametno, če bi podirali to, kar smo ob shodu s težavo pozidali. Močan delovni odbor imajo v Clevelandu. Tukaj je celo odbor za vso državo Ohio. Če naprosimo te odbornike, da nam pomagajo še naprej, imamo organizirano Prosvetno zvezo za državo Ohio. Zraven tega imamo

Jugoslovanski poslanik v Wash-
ingtonu, dr. Leonid Pitamic, ki
je s svojo navzočnostjo počastil
prireditve ob kat. shodu.

Monsignor Ogulin,
ki je imel slovesno sv. mašo
ob priliki kat. shoda v Lemon-
tu.

odbore v Chicagi, So. Chicagi, v La Salle, v Indianapolisu, v New Duluthu, v Bradleyu, v Kansas City, v Pittsburgu in menda v Detroitu. Tudi marsikje druge so se ob katoliškem shodu razgibali. Vse te sile je treba uporabiti, jih organizirati in po potrebi popolniti. To bo delo Prosvetnega odbora v bližnji bodočnosti. Ker sem v Prosvetnem odboru za katoliški shod fungiral kot nekak tajnik, zato sem smatral za dolžnost, da sem torej kot začasni tajnik novoustanovljene Prosvetne zveze dal vse to v javnost. V bodočem stalnem Prosvetnem odboru ne bom mogel prevzeti mesta tajnika, ker sem preobložen z mnogovrstnim delom. Bom pa vedno s srcem zasledoval delo Prosvetne zveze in če bo treba, bom stopil na pomoč, da se v njej ohrani duh katoliške akcije, kar so hoteli tisti, ki so delovali pri njeni ustanovitvi.

Rev. Salezij Glavnik, O.F.M.

KATICA ŠTIRIKRAT NA OBISKU.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.
(Konec.)

IV.

DVA meseca pozneje je Katica sprejela v cerkvi spokorniško obleko Tretjega Reda. Iznenadilo me je, ker mi ni poprej tega nič napovedala, kar v cerkvi se je priglasila.

Še je poteklo nekaj mesecev, ko se je končno zopet oglasila pri meni.

“Father, novo iznenadenje. Frank hoče tudi postati tretjerednik.”

“To je pa imenitno, Katica. Sedi in povej, kakšni čudeži se gode po svetu.”

Sedla je.

“Zakaj čudeži? Tako hudo pa spet ni. Saj je bil Frank vedno dober in nič lažjega ni, nego njega pridobiti za kaj prav lepega.”

“Ali misliš reči, da je Tretji Red nekaj prav lepega? Še ni posebno dolgo, ko si se o njem popolnoma drugače izjavila.”

“Ne nagajajte, Father. Če človek ne ve, o čem govori, blekne marsikatero neumnost. Ali sem jaz kriva, če nisem že poprej več vedela o Tretjem Redu?”

Skoraj očitajoče me je pogledala. Začutil sem v sebi očitek vesti . . . Pa sem se uprl takim mislim in sem dejal:

“Zdi se mi, da si se o lepoti Tretjega Reda ravno o pravem času poučila. Ne verjamem, da bi bila kot dekle stvar tako resno vzela. S tem ne mislim reči, da Tretji Red ni za mladino, vendar, kar se tebe same tiče, sem precej trdno prepričan, da bi ne imel uspeha, ako bi bil poprej o tem govoril s teboj.”

“Tudi sama tako mislim. Vendar ne vem, na kaj prav za prav opirate svoje tozadevno prepričanje.”

“Na dejstvo, da nisi imela potrebne zbranosti za temeljit premislek. Čeprav namreč nisi bila ravno slabo dekle, si bila vendar v marsičem površna in raztresena, da sem se včasih kar bal zate, kedaj se boš ugnala in sama v sebi ustalila. Spomni se na primer zopet na svoj Budget Book. Kako tjavendan si poprej izmetavala denar in nič nisi vedela, kam ga toliko gre.”

“Me že zopet kregate, pa še za tako daleč nazaj.”

“Potrpi malo, sedaj pride pohvala. Potem, ko si se lotila zapisovanja, si začela zbirati samo sebe in to koncentriranje duševnih sil pri urejevanju računov te je polagoma dovedlo do tega, da si postala zrela tudi kako drugo stvar kolikor toliko temeljito premisliti. Ustanovila si se sama v sebi in postala zmožna, da rasteš in napreduješ v človeški in nadnaravni popolnosti.”

“Joj, kako filozofsko govorite!”

“Res nekoliko filozofsko, vendar boš razumela. — Vidiš, tako je in nič drugače. Človek raste iz malega. Pri prav majhnih, na videz naravnost neznatnih rečeh se prične njegova velikost. Duhovne reči so neizmerno vzvišene nad telesnimi in delo za večnost je brez primere važnejše nego delo za časnost. Da povem bolj razumljivo: Voditi Budget Book je tisočkrat manj važno, nego živeti po vodilu Tretjega Reda. Vendar so časne reči podlaga duhovnim, kakor je naše telo stanovanje duše. Milost božja ima več uspehov pri človeku, ki je sam v sebi urejen in se drži lepega reda v vseh zadevah.”

Počakal sem, da bi prišla ona do besede, pa ni nič rekla.

“Tako, vidiš, sem trdno uverjen, da je tebi tisti Budget Book pripomogel do tega, da pričinjaš sedaj tudi svoje duhovno življenje prav lepo urejati in strogo nadzirati. To je pa že začetek velike krščanske popolnosti.”

“Hvala, Father! Dajete mi prav lepo upanje, da bo nazadnje še nekaj iz mene. Kdo bi si bil kaj takega mislil?”

“Bo, bo,” sem rekel. “Verjemi, da se prav nič ne šalim. Sicer bi pa sedaj rad vedel, kaj si našla tako lepega v Tretjem Redu in kako si Franka pridobila zanj.”

“Tri stvari bom omenila. Prvo je molitev. Saj sem tudi poprej molila, pa le bolj iz navade in brez pravega nadzorstva. Kadar se mi je ravno zljubilo, sem molila nekoliko več, kadar se mi ni, sem tako bolj za silo naredila. Sedaj imam redovne molitve in vedno vem, koliko sem že izmolila za danes in koliko še imam. Ako se čutim leno, me misel na

obljubo dvigne, da se malo potrudim, pa gre brez posebne težave. Tako sedaj, da govorim z vašimi besedami, svojo molitev natančno kontroliram.”

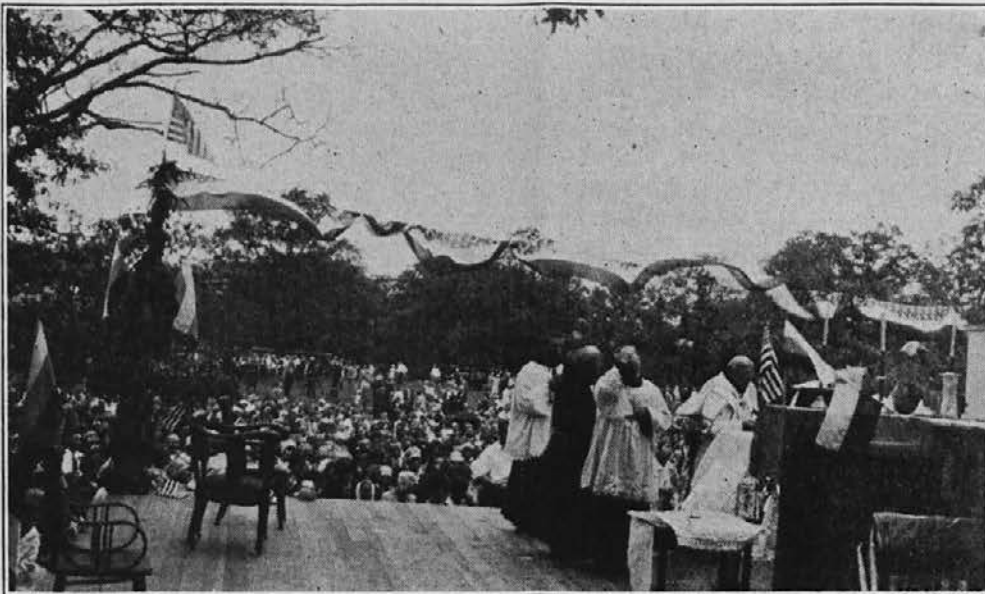
“To je mnogo vredno. Kaj pa še?”

“Drugo so odpustki. Nikoli nisem bila vajena, da bi se bila posluževala tako številnih priložnosti za pridobivanje odpustkov. Nekako tako-le sem mislila: Če jih dobim, je prav, če ne, bo pa že kako. Da le v hudo nemarnost in pregrešnost ne padem. Sedaj mi pa Tretji Red neprestano kaže, kako in kje se lahko pridobivajo odpustki, in tako sem se zavedela, da je velikanska neumnost, toliko lepih prilik zamuditi in se ne posluževati te prebogate nebeške banke.”

“Zelo dobro, Katica. — Kaj pa je tretja stvar?”

opominja, da je vse, kar storim, na poseben način Bogu posvečeno, in to me je pripravilo do tega, da pričnjam misliti bolj na Boga nego nase. Še nekaj. Poprej sem morala pri mojih dobrih delih vedno videti uspeh, drugače mi srce ni bilo zadovoljno. Na primer, če bi bila dala komu z dobrim namenom prijazno besedo, pa je dotični ravno narobe tolmačil, me je precej zbolelo v srcu. Sedaj pa vem, da dobro delo tudi takrat obdrži svojo veljavo, kadar ne rodi takoj vidnega sadu. To pa zato, ker delam dobro zavljo Boga, ne zavljo sebe.”

“Katica, sedaj si pa ti zelo zelo filozofsko govorila in ta filozofija je višek vse filozofije. Iskreno ti čestitam in prav trdno sem prepričan, da je tvoji nebeški “Budget Book” v najlepšem redu. Ali si Franku tudi tako govorila?”

Med glavno
sv. mašo

v Lemontu.

(Lemont Studio)

“Tretja stvar so pa dobra dela. Saj sem tudi poprej marsikaj dobrega storila, toda kar tako, ker se mi je pač lepo zdelo. Dobro srce sem menda dobila po materi in to gotovo ni moja zasluga. Dobrote deliti in ljudem na razne načine pomagati, mi je bilo vedno lahko, vendar sem to delala bolj zavljo same sebe nego zavljo Boga. Po kakem dobrem delu sem bila vselej sama sebi všeč, nisem pa mnogo na to mislila, da sem všeč tudi Bogu. Menda mi je Bog moja dobra dela prav s tem plačeval, da sem bila sama sebe vesela in zadovoljna v lastnem srcu. Je tudi to mnogo vredno, to je res. Kdor ni vaju dobro delati, niti tega nima in neznana mu je sreča, ki izvira iz dobrih del.

Vendar se bojim, da morda Bog ni vselej zapisoval mojih dobrih del v nebesih, ker so bila premalo zanj narejena. Sedaj me pa Tretji Red vedno

“Da, približno tako. Pa me je nekaj časa poslušal, končno je pa dejal: Nekoč si mi že toliko dobrega storila, ko si začela voditi račune o denarnih prejemkih in izdatkih in si še mene tega naučila — pa naj bo tudi sedaj po tvoji volji. Pri prihodnjem shodu se bom vpisal v Tretji Red.”

“Imenitno, Katica! Prav iz srca sem vaju vesel.”

“Je že dobro, Father. Nikar ne recite kaj preveč. To so prvi poizkusi in Bog ve, če bo vedno držalo. Pa malo molite za najino vztrajnost. Ali boste?”

“Viš, viš, tudi nekam skromna in ponižna si postala. Pa da ne bom rekel kaj preveč, rečem samo to: Z Bogom, Katica, pa tudi ti zame moli.”

“Bom! Pa z Bogom, no.”

Drobne vesti.

Piše urednik.

Pomenljivi jubileji in prazniki. Letos aprila so praznovali irski katoličani 100-letnico, odkar so si priborili versko prostost. Koncem maja so se vršile velike slavnosti na Francoskem, kjer so se poklonili svoji narodni junakinji, devici Orleanski. Nad vse slovesno se že več mesecev vršijo na Češkem svetovaclavske spominske prireditve. Na njih so si priborili častno mesto slovenski Orli, ki so pri mednarodni tekmi telovadcev-posameznikov zavzeli prvo in drugo mesto. V okviru slavnosti na čast sv. Vavclavu se bo vršil tudi kongres za proučevanje vzhodnega bogoslovja.

V Mehiki so na Petrovo zopet odprli cerkve.

* * *

Članom Apostolstva sv. Cirila in Metoda javljam, da sem dobil pomočnika pri poverjeništvu in da bom sedaj z njegovo pomočjo lažje ustregel vsem, ki bodo želeli plačati članarino ali pa se naročiti na glasilo Kraljestvo božje. Upam, da vas je katoliški shod vnel tudi za ciril-metodijsko idejo in boste s tem večjim razumevanjem postali člani Apostolstva in prebiral glasilo istega. Imam še precej številK Kraljestva božjega na razpolago, zato naj se oglasi, kdor ni prejel vseh naročenih številK.

* * *

V slogi je moč! Tak napis ste brali v Lemontu nad glavnim zborovanjem katoliškega shoda. Resničnost tega reka je potrdil shod sam. Bog daj, da bi še veliko uspehov dosegli ravno v tem znamenju!

Eno reč bi tukaj rad položil vsem rojakom na srce. Koristila nam bo, kadar bomo služili skupnosti. Če je kdo določen za kako delo pri velikem načrtu in je sprejme, tedaj mora smatrati za častno dolžnost, da izpelje prav vse, kar mu je bilo naloženo. Poleg tega je bilo malo nerodno, ker je mnogo rojakov čakalo do zadnjega časa na odločitev. Mož se po dobrem prevdarku hitro odloči in se pravočasno javi tja, kamor se mora javiti. Ne smete se bati peresa v tem oziru!

Ne smete se bati peresa tudi tedaj, kadar vas urednik prosi za poročilo iz nasebine ali se vam priporoči za fotografije. Od točne in velikodušne postrežljivosti boste imeli velikokrat več koristi vi, kakor pa urednik. Vendar je v tem premnogokrat razočaran in od marsikaterega ne dobi zaželjene stvari prej, da dotičnega "pocuka" za rokav ali pa si pomaga z vsiljivostjo. Zavedajte se, rojaki, da tudi tukaj velja tisto, kar je bilo napisano nad glavnim zborovanjem katoliškega shoda. Če se bomo medsebojno podpirali, bomo na zunaj in na znotraj močni in bomo korakali od napredka do napredka.

Če pa bomo vsak vlekli na svojo plat in se bomo dali prositi in prositi, kadar treba delati za skupnost, tedaj bomo pokazali, da ni v nas duha skupnosti in edinosti. Kar torej mož sprejme, česar se značaj loti, tisto naj tudi izpelje, magari se je treba tu in tam žrtvovati in požreti kopico nepremišljenih zbadljivk. Videl bom, če se boste spremenili in boste odslej pripravljeni z večjo vnemo sodelovati pri skupni stvari. O tem me bodo kmalu prepričala poročila iz nasebin in zaprosene fotografije. O tem me bo prepričalo tudi število oglasov v prihodnjem koledarju Ave Marije, ki bo združen s Spominsko knjigo vseslovenskega katoliškega shoda. Čakam, da bom štel odzive . . .

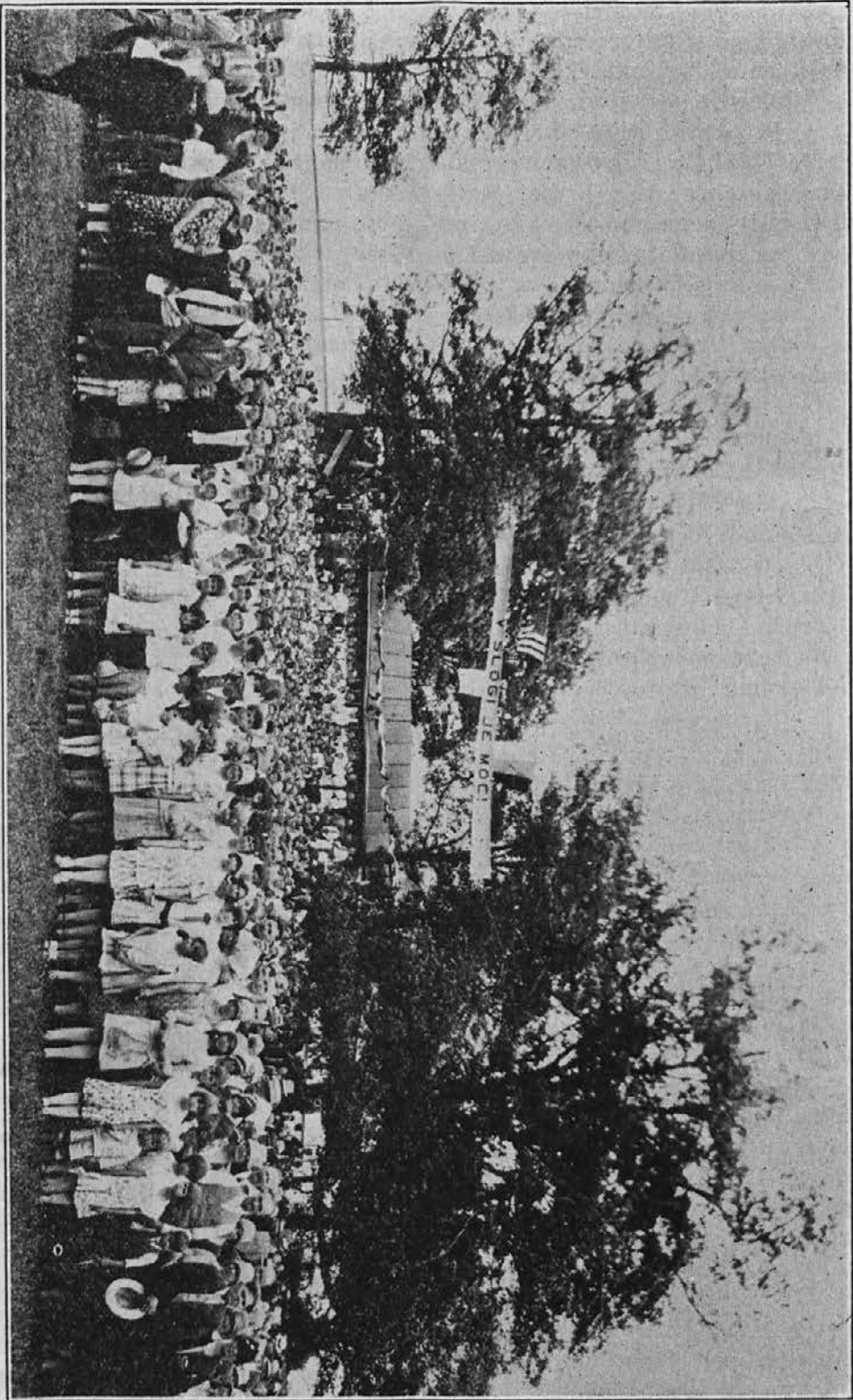
* * *

Pokrajinski katoliški shodi. Svoj čas je predlagal Rev. Trunk, da bi po vseslovenskem katoliškem shodu začeli s takozvanimi pokrajinskimi shodi. Sedaj bo kmalu prilika, da mislimo tudi na to. En shod bi lahko določili za Zapad (n. pr. v Puebli), enega za Sever (n. pr. Milwaukee), enega za Vzhod (n. pr. v Johnstownu). Zraven tega pa bi po potrebi imeli še več shodov. Gotovo bo razdelitev takih shodov vzela v pretres Prosvetna Zveza. Najprej mora le-ta misliti sama nase in si sestaviti pravila s poslovníkom, potem pa se bo začela agitacija in intenzivno delo.

* * *

Kakšno poročilo je kritično, kakšno tendenciozno? Ker vlada glede tega po naših dnevnikih časopisih marsikak nesporazum in ker marsikdo misli, da je dober kritik, ker je tega ali onega dobro oblatil, zato napišem tukaj par besed v pojasnilo. Kdor hoče biti kritik (ne satirik), se mora najprej otresti predsodkov, ki jih ima do stvari, o kateri debatira ali o kateri poroča. Samo tedaj bo njegova beseda imela objektivno veljavo, če ne bo gledal skozi tako ali drugače pobarvana očala. Zgled iz polpreteklosti nam bo to pojasnil.

Z lepimi uspehi se je završil prvi vseslovenski katoliški shod v Lemontu. Interesantno je, kako so različni listi poročali o njem. Naši so seveda o njem poročali ugodno. Ugodno bi pa moral poročati o njem tudi vsak, kdor se hoče obdržati na stopnji objektivnega opazovalca ali kritika. Ali so to objektivnost ohranili vsi listi? Žal, da ne. V nekaterih imam naravnost izboren zgled tendencioznega poročila. Vprašam, ali je tak kritičen poročevalec, ki o sijajno uspelem shodu precej v začetku poroča, da je bil "lepo organizirana komedija"? Ali je nadalje kritičen opazovalec tisti, ki piše, da je

V nedeljo po slovesni sv. maši na prostem. (Fot. Fr. Rožnik)

shod lepo uspel za prireditelje, a slabo za udeležence, ker so odšli na domove s praznimi žepi? Takih subjektivnih opazk kar mrgoli v nasprotnih časopisih, kljub temu pa hočejo ostati kritični, objektivni opazovalci. — Zraven tega sta med slovenskimi časopisi v Ameriki tudi dva, ki sta nataknila kot nadstrankarska lista popolnoma črna očala, tako da nista nič videla in slišala o shodu. Zato sta shod prešla brez kake opazke o njem. Če bi hotela biti nadstrankarska, bi morala vsaj kot kronista poročati o shodu. Katoliški shod je bil tudi iz narodnega stališča tako imeniten, da bo moral o njem pisati tudi brezverski in socialistični zgodovinar ameriških Slovencev, če se hoče kot znanstvenik obdržati v mejah objektivnosti. Objektivnost je vse kaj drugega kakor subjektivnost. Kdor hoče objektivno kritizirati — in to je pravo kritiziranje! — tisti mora sneti svoja subjektivna očala. Če tega ne stori je njegovo poročilo tendenciozno in resni možje je ne vzamejo v poštev.

* * *

Pozdraviti moramo nov slovenski mesečnik "Zarja". Prva številka je izšla meseca julija. Izhajala bo vsakega dvajsetega v mesecu. Izdaja jo Slovenska Ženska Zveza. Obsega polovico Ave Marije in je posvečena ženskemu vprašanju. Noče delati konkurence nobenemu obstoječemu katoliškemu listu.

Nekaj misli k listu in k pojavu S.Ž.Z. bom dal ob tej priliki. Nov list bo gotovo imel lep delokrog in bo lahko veliko pripomogel k izobrazbi naše slovenske žene v Ameriki. Vzgaljal jo bo tudi k toliko potrebnim samozavesti in k smislu za skupnost. Vsaka organizacija je že sama na sebi moč, a še več sile ima, če se opira na lastno glasilo. "Zarja" je torej mesečno glasilo S.Ž.Z. Slovenska Ženska Zveza je organizacija (ali tudi Jednota, ne vem) slovenskih žen v Ameriki. Kolikor je do sedaj posegala v javnost, je pokazala, da so v njej organizirane katoliške žene. Zato so se tudi članice S.Ž.Z. marsikje bolj zavzele za katoliški shod kakor pa tisti, ki bi morali po svojem imenu in po svojih načelih delati za njega. To je dejstvo, ki ga moramo priznati, če hočemo biti pravični v svojih sodbah. Če torej po sadovih presojava, moramo zaenkrat dati svoje priznanje ženam, ki so včlanjene v S.Ž.Z. Upamo, da bomo morali priznati to tudi v bodoče in da bodo žene same toliko previdne in bodo morebitne upravičene predsodke proti sebi izpodbile z jasnimi in krepkim povdarjanjem katoliških načel.

(Potem, ko sem bil že napisal zgorajšnji pozdrav, sem dobil v roke avgustovo številko "Zarje". V uvodnem članku se povdarja katoliški značaj Slovenske Ženske Zveze, obenem pa sta v njem dve opazki, na kateri sem kot bivši tajnik katol. shoda

dolžan odgovoriti. Absolutno nemogoče je bilo, da bi v manifestacijski procesiji korakale posebe dotične katoliške organizacije, ki so se odločile za katoliški shod, med njimi torej tudi S.Ž.Z. Članice S.Ž.Z. so po večini včlanjene v K.S.K.J., in nekatere še povrh tega v D.S.D. Če bi hoteli manifestacijsko procesijo razvrstiti po glavnih organizacijah, bi morali nekateri korakati po dvakrat, nekatere članice pa celo po trikrat. Z razvrstitvijo po naselbinah smo hoteli predvsem vzbuditi nasebine. Obenem smo pa dali tudi organizacijam priliko, da se pokažejo in sicer vsaka v svoji nasebini. Poleg tega smo dali častno mesto med izrednimi udeleženci tistim kat. organizacijam, ki so se uradno izjavile za kat. shod. Med temi organizacijami so zavzemale tudi gl. uradnice S.Ž.Z. odlično mesto. — Ker se nam očita, da nismo S.Ž.Z. povabili k zborovanju v ponedeljek, moram tukaj odločno izjaviti, da smo v listih povabili vse kat. organizacije. Posebe nismo vabili nobene organizacije, zakaj bi morali potem vabiti S.Ž.Z. Ali mar ni katoliška organizacija? Ker je, je bila enako povabljena, kakor druge kat. organizacije in je neopravičen očitek, da ni bila povabljena.

Glasilo S.Ž.Z. "Zarja" bo odslej izhajala vsakega desetega v mesecu. Ženskemu svetu jo toplo priporočamo.)

* * *

Naši ameriški študenti. Pri pripravah za katoliški shod sem enkrat opozoril na naše študente in predlagal, da bi bilo dobro, ko bi jih organizirali vsaj v večjih mestih. Kmalu po tem pozivu mi je tako-le pisal Father Oman: "Ali bi ne bilo dobro, da bi se Ave Maria zavzela za naše študente, kakor pravite v Slovincu? Dali bi malo oznanila v Ave Marijo, če želite na mojo odgovornost, naj se oglašijo ljudje, ki bi naročili list za študente. Jaz sem pripravljen ga naročiti za enega; drugi bi ga za drugega in tako bi šlo." Z veseljem vzamem Father Omanov predlog na znanje in želim, da bi se oglašili še drugi. Ave Maria bo zraven tega rada dala študentom na razpolago tudi prostor in v njo lahko pišejo, kakor že dosedaj piše vanjo druga mladina.

Tako se bomo sedaj res na vse poljih razgibali in začeli po veličastnem katoliškem shodu živeti novo živahnejše življenje.

* * *

S 3. avgustom je postala "Ameriška Domovina" dnevnik. Tako imamo ameriški Slovenci vsega skupaj pet dnevnikov. Poleg tega imamo še tri mesečnike in štiri tednike. En tednik izhaja tudi v angleškem jeziku in je namenjen tukaj rojenim Slovincem.

* * *

Na tem mestu se moram posebe zahvaliti dvema osebama, ki sta se me spomnili in mi poslali malo

nagrado, ena \$1.00, druga \$4.00 za trud pri katoliškem shodu. Nisem delal za plačilo, razen za plačilo od zgoraj, vendar sem hvaležen, da sta vsaj dve osebi priznali moje delo in me menda v imenu vseh nagradili. Bog plačaj stoterno!

* * *

Samostan je imel veliko stroškov pri pripravah za shod. Kolekta in darovi niso pokrili vseh stroškov. Upamo, da nam bodo Slovenci ostali sedaj naklonjeni in nas bodo tem rajši podpirali, kadar se bomo nanje obrnili v svojih stiskah. En rojak je v "A. S." že pisal o nekakem narodnem davku za Lemont. To misel bo gotovo vsak pozdravil, ki mu je kaj za napredek ameriških Brezij. Ameriške Brezje niso samo frančiškanska, ampak tudi narodna last, zato je narod poklican k temu, da jih podpira. Marsikateri so to že doslej umeli in so nas veliko dušno podpirali, drugi pa bodo še sledili lepemu zgledu in se pridružili našim dobrotnikom. Želimo, da bi se število teh dobrotnikov vedno bolj množilo.

* * *

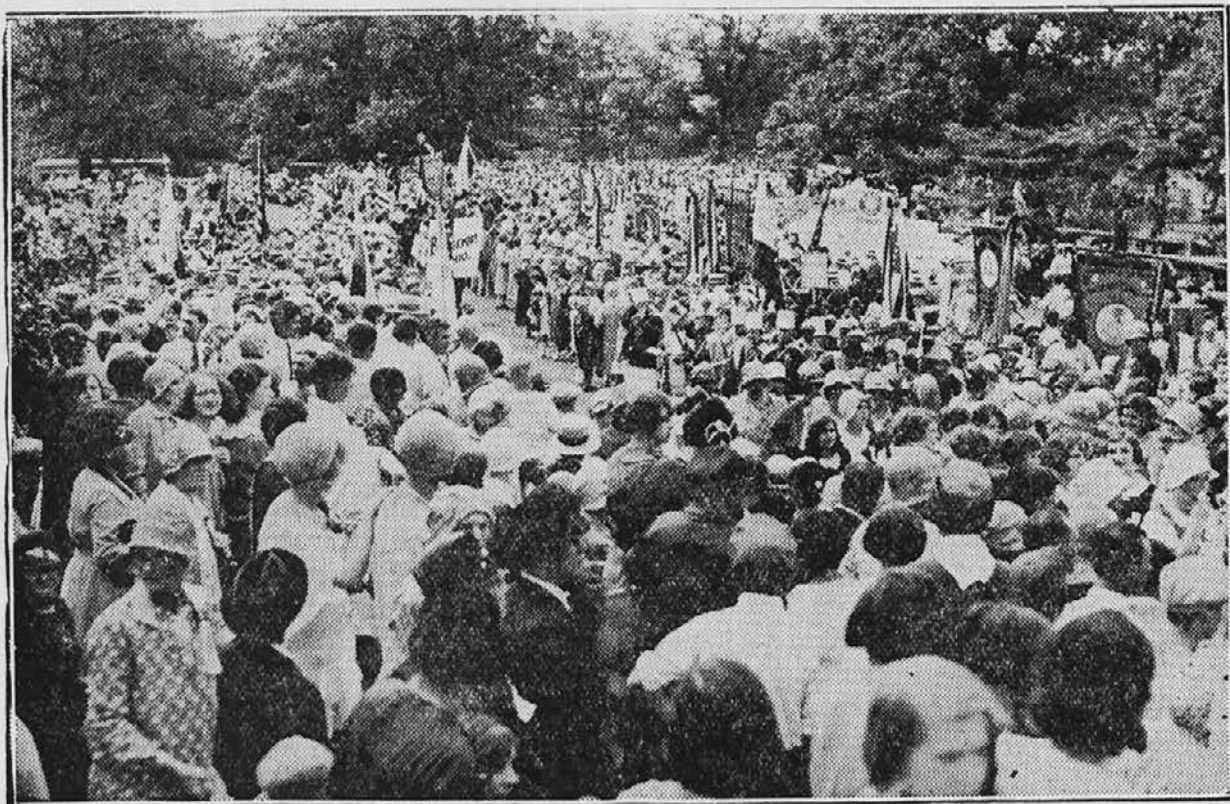
Dve uslugi. Marija Finec, Cerkvena ulica 132, Novo mesto, Jugoslavija, bi rada zvedela, kje sta

nujeta njena brata. Prvega naslov je bil svoj čas: Kastelic Johann, No. 1312-21, Denver, Colo., drugega pa: Kastelic Anton, No. 3332 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Marija Pekec, pri g. Finku, št. 50, Novo mesto, Slovenija, bi rada znala za naslov Jožefa Hibnerja, pekovskega mojstra.

* * *

Zanimanje za izseljence. Naši časniki so pred nekaj meseci objavili poziv izseljeniškega komisarijata v Zagrebu, kako naj bi posamezniki skrbeli za to, da se sistematično zaznamujejo vsi važni podatki v tej ali oni naselbini. Tudi mi smo prejeli kopijo dotičnega poziva. Ker pa naš list redko kedaj ponatiskuje stvari, ki so objavljene v drugih listih in ker se kot mesečnik drži principa, da priobčuje samo izvirne stvari, zato na tem mestu opozarjamo na dotični upoštevanja vredni opomin in priporočamo rojakom, naj gredo zagrebškemu komisarijatu na roko. Sistem, ki ga predlaga komisarijat v uporabo, je zelo prikladen in praktičen in bo prav prišel tudi tistemu, ki sicer zbira zgodovinske podatke po naših naselbinah.

[TRIBUNE Photo.]

**Najveličastnejši trenutek katoliškega shoda:
Pred slovesno otvoritvijo v nedeljo popoldne.**

Katera božja služba je prava?

NOGO je dandanes ljudi, zlasti med izobraženci, ki ljubijo naravo, ki obožavajo naravo in pravijo: Narava je moj tempelj, moja hiša božja. Na polju, v hladnem gozdu, po cvetočih livadah, na strmih gorah, pod zvezdnatim nebom molim Boga in obhajam božjo službo in sem bolj pobožen, kot v cerkvi, med stenami, v slabem zraku. V prosti božji naravi se mi dviga srce kvišku v sladkih, nabožnih čutilih.

Ne glede na to, da vera ni v čutilih, se zdi, da tudi ta čutila niso zdrava, marveč so preveč sentimentalna, in taka vera ob času preskušnje ne bi obstala. Naša vera mora biti zasidrana v krepki volji, da hočemo Bogu služiti, kakor on veleva. Bog pa veleva po svoji sveti cerkvi: Bodi ob nedeljah in praznikih s spodobno pobožnostjo pri sveti maši. Naša čutila niso merodajna; ne gre namreč za to, kje najraje bivam, in kje najložje molim; gre veliko bolj za to, kje me hoče Bog uslišati, kje zavest greha odvzeti, kje me blagosloviti in obdariti z raznimi milostmi in darovi; to je stvar božje, ne pa človekove volje.

Že v raju je Bog določil drevo, pri katerem se ima udeleževati Adamova božja služba, pri katerem bo prvi človek pokazal, če hoče Bogu služiti. — Abrahamu je imenoval goro, na kateri naj daruje svojega sina. Izraelcem je določil goro Horeb, da na njej darujejo. Sinajski vrh si je izbral za svoj prestol. Na gori Sijonski pa naj se postavi tempelj starega veka, središče vsega bogoslužja stare zaveze. Cahejeva hiša, v katero je Jezus stopil, je postala hiša zveličanja. In Golgota je bila od vekomaj določena za mesto, kjer se bo vršila najimennejša božja služba, ki se je kedaj obhajala na zemlji. Gospod Bog je za novi vek odločil katoliške cerkve za kraj molitve, in pokazal pota in način, kako naj ga častimo. Vpeljal je daritev sv. maše, postavil svete zakramente, zaukazal vernike učiti in boriciti po božji besedi. Pobožnost po lastni volji ne velja, kajti Gospod govori: "Vaše daritve mi ne padajo, ne sprejemem jih iz vaših rok." Naše duhovne vaje se imenujejo božja služba, t. j. volja božja, zapoved božja bodi merilo pobožnosti, ne pa naša volja, naš okus. Ali ta še služi, ki sledi lastni volji? Menim, da ne; on je sam svoj gospodar. Služiti se pravi odpovedati se lastni volji, opustiti prevzetno kritiziranje, slediti volji družega. Kako mo-

dro so ravnali apostoli, ki so pristopili k Jezusu in ga prosili: "Uči nas moliti!"

Celo pagani, ki so bili bolj plemenitega mišljenja, so obračali oči proti nebu in želeli, da bi se jim božanstvo razodelo in dalo vedeti, kako naj se mu služi, daruje, kako se ga časti. In mi kristjani, ki imamo celotno razodetje, naj bi zapustili ona mesta, ki jih je sam Bog določil za božje češčenje, se odpovedali onemu bogočastju, ki ga je Bog sam vpeljal po svoji sveti cerkvi? — To bi ne bilo bogočastje, marveč upor zoper Boga in njegove naredbe. Mojzes je bil velik mož, duhovit, vztrajen, neustrašen; vendar je uravnal pri Izraelcih bogoslužje natančno po božjem navodilu. Na božje povelje stegne palico, udari ž njo ob skalo. Ko so se Izraelci bojevali zoper Amalekite, je Mojzes z razprostrtimi rokami molil na gori, kakor mu je Bog zaukazal.

In zopet je prišlo božje povelje do Mojzesa: "Naredi mejo krog gore!" Zgodilo se je; pridne roke so se jele gibati in v kratkem času je bilo gorsko svetišče obdano z mejo in ločeno od navadne narave. Ako je Bog zaukazal posvetiti one kraje, kjer so se vršile samo predpodobe, koliko svetejša so ona mesta, kjer so se spolnile predpodobe in bistveno biva med nami božji Sin!

Božja volja je tedaj, da se zbiramo krog naših altarjev; gotovo pa ob nedeljah in praznikih. Želja svete cerkve je ta, da se cela župnija udeleži skupne župnijske božje službe, ki je ideal bogoslužja. Kajti Gospod pravi: "Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, sem jaz sredi med njimi." Jasna služba božja presega tedaj vsako zasebno pobožnost in naša naloga bo v bodoče za to skrbeti, da pride liturgija zopet bolj v poštev, t. j. da verno ljudstvo nič več ne molči pri javni službi božji, marveč da se je dejansko udeleži. Zavest obveznosti za službo božjo zelo gine med nami; in ravno katoličani so v tej zadevi graje vredni. Treba torej obnoviti vero v daritev sv. maše, ki je isti dar in isti darovavec, kakor na gori Kalvariji — Jezus Kristus. Sv. maša je središče naše svete vere, središče našega bogoslužja. O, da bi mi vedeli, kaj je sveta maša! Sv. Cerkev to ve, zato nalaga vernikom dolžnost, da se udeleže sv. maše ob nedeljah in praznikih. Občudujmo torej ob svojem času lepoto narave, ker iz stvarstva spoznamo Stvarnika. Poleg tega pa ne pozabimo nedeljske dolvnosti.

P. H. S.

Pozabljen amulet.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.

VII.

Lilly ustrelili Williama, Klara ustrelili Lilly in končno še sebi požene krogeljo v srce . . .

Dora je razmišljala o igri, ki so jo pripravljali v Delavskem Domu za proslavo obletnice, odkar se je ustanovilo društvo.

Čudna igra! Ali se more in mora le na tak način končati "Tragedija ljubezni"? Ali se bo morala res tudi Dorina iz življenja vzeta tragedija ljubezni tako končati? — Kaj, če ni to zanjo le migljaje vse obsegajoče usode, da je bila prišla v Delavski Dom ravno k pripravam za to igro in našla ondi Viktorja v — glavni vlogi?

Silno je trepetalo v Dori in žejno kričalo iz nje: Dora ustrelili Viktorja . . .

Misli so ji snovale dalje, gnane od dogodkov v igri: Irena ustrelili Doro in si končno še sama . . .

Obstala je. Snovanje njenih misli je naletelo na oviro.

Ne, to je nemogoče! Irena bi nikoli ne ustrelila Dore! Ne, Irena bi tudi sama sebi ne mogla pognati krogelje v srce! Irena ni v ničemer podobna Lilly.

Misel ji je stopila korak nazaj: Dora ustrelili Viktorja . . .

Da, Dora, ona bi to mogla! Prav živo čuti v sebi to silno moč. Kako bi Viktor presunljivo kriknil, ko bi spoznal njo z revolverjem v roki, spoznal jo v zadnjem trenutku življenja! Kako bi se njegovo ugašajoče oko ozrlo nanjo, na Doro, ob gomilah dveh mater ž njim skrivnostno poročeno . . .

Za hip je uživala vso naslado namišljenega maščevanja.

Pa kmalu se je spet dvignilo v njej kot že nekoč v Ljubljani. Streljati zna vsak! Ali je res treba velikega junaštva za tisti lahni pritisk na petelina?

Da, njeno maščevanje mora biti nekaj posebnegega, nekaj izvirnega. Ne bo ponavljala starih reči, ki so že tako znane, da jih spravljajo celo v igro in na oder. Naj se streljajo na odru, življenje je vendar nekaj več nego igra pred polno dvorano zijajočega občinstva.

Še enkrat so ji šle misli skozi ves potek živo zamišljene drame.

Viktor? Da, on je resnično le junak ljubezenske igre, dober igravec nečedne vloge. Strinjalo bi se z njegovo življenjsko vlogo, ako bi zares padel pod njeno roko, kot bo navidezno padel na odru, dozdevno smrtno zadet od roke zapuščene Lilly.

Za Viktorjem bi tudi Dora lahko padla, kakor bo padla Lilly. Kaj je njej do življenja? Naj se nasiti usoda tudi nad njo, naj se nasmeje njeni tra-

gediji — čemu igro pričeti, pa je ne privedi do usodnega, zadnjega dejanja?

Toda — za zadnje dejanje je treba Lilly. Lilly ne bi streljala in Dora ne bi padla. Takoj po Viktorjevi smrti bi spustili zaveso, Irene bi ne bilo na oder, njo, Doro bi nepoklicane sile potegnile z odra in jo vlekli na — električni stol . . .

To bi ne bila več igra!

* * *

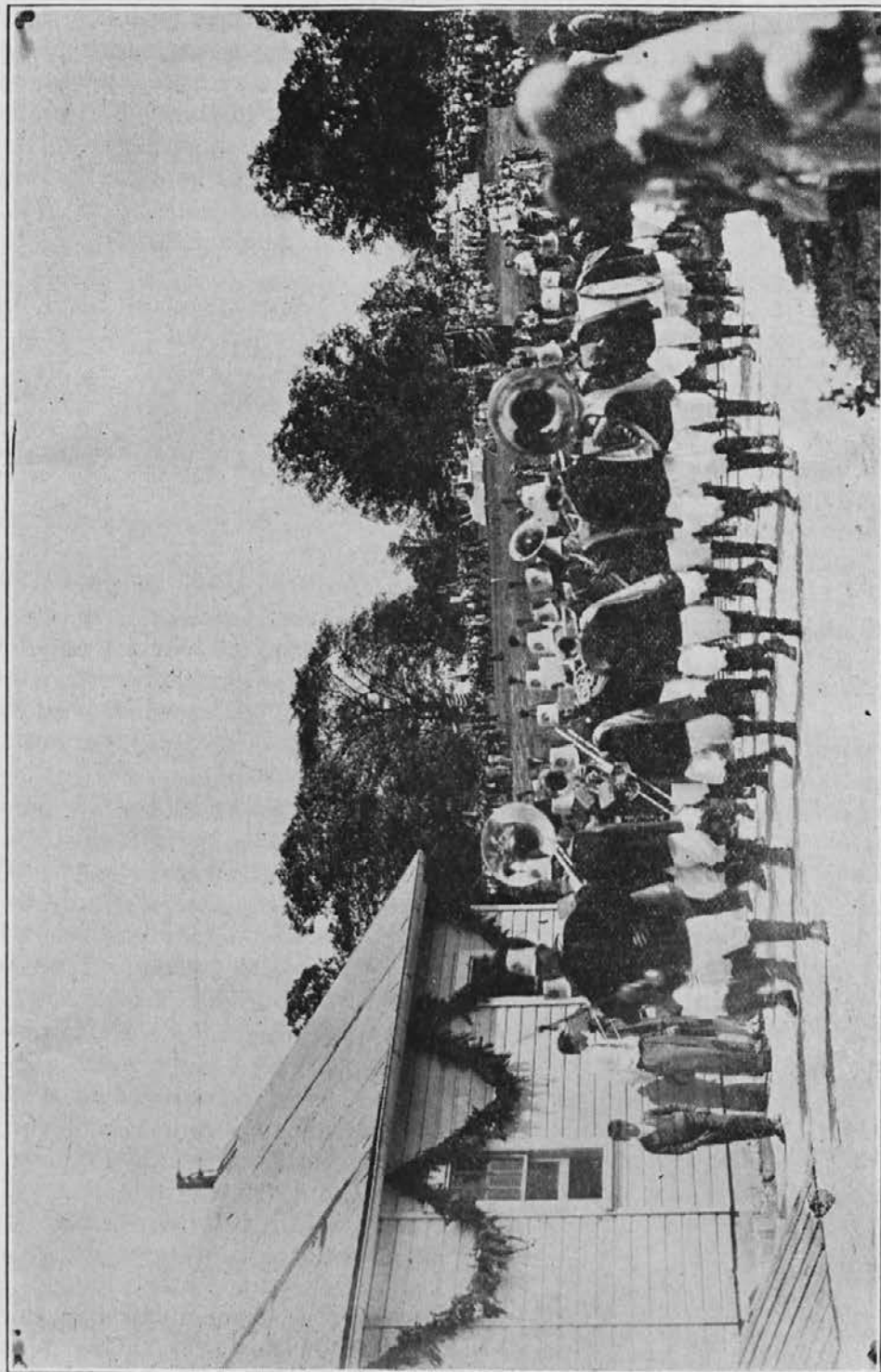
Kako ves drugačen od Dorinega je bil svet, v katerem je tiste dni duševno živela gospa Irena, Viktorjeva žena!

Irena se sama ni zavedala, kako globoko religiozno je bila usmerjena njena duša. Bila je ena tistih človeških bitij, ki nezavedno venomer iščejo Boga. Razmere, v katerih žive, so morda take, da navidezno ne kažejo nobene navezanosti na Boga in bi človek komaj verjel, da se v njihovi notranjosti kedaj pojavi misel na nadnaravni svet. Kakor skrbno zaprte posode so, katerih zunanost je vsa vsakdanja, vsa popolnoma podobna drugim, za notranost se pa nihče ne zajema. Zato ostanejo ti ljudje nepoznani zakladi v izložbenem oknu življenja.

Irena je živela ono priučeno življenje, ki je bilo sad njene vzgoje. Nobenih izjem ni imela in ni čutila potrebe po njih. Površno versko življenje so živeli v družini, iz katere je bila izšla. V cerkev so hodili, kolikor je ravno zahtevala spodobna navada celokupne protestantske družbe. Drugače so pa vse bolj skrbeli za dostojno državljansko življenje nego za dopadljivost v očeh Boga in cerkve.

V takem ozračju Irena gotovo ni mogla razviti v sebi posebnih verskih doživetij. Cerkev, kamor je zahajala, ni navezovala nase njenega srca. Le v pridigah pastorjevih, ki so jo tudi večinoma puščale precej suho, je od časa do časa nekaj zazvenelo kot godba z drugega sveta. Irena ni mogla dognati v sebi, kaj bi utegnili biti tisto sladko, tisto neznano, pa vendar tako domače, ki je prešinjalo njeno bitje. Duša ji je čutila odvisnost od nečesa Višjega, odvisnost in obenem navezanost na ono Višje. Ni bila to odvisnost, ki pritiska in tlači, bila je odvisnost, ki privlačuje in poživlja kot neznana Lepota in priklepa nase, da osreči v uživanju same sebe.

V takih trenutkih je Irena zaživela sama v sebi. Nadaljnje pastorjeve besede je niso več zadevale, niso bile več govorjene njej. Šle so mimo in udarjale nekam v daljavo. Irenina duša je odplavala iz cerkve v nadsvet in se bavila z občutjem, ki jo je

Pozornost vzbujajoča lemontska godba v manifestacijski procesiji. (Fot. Frank Rožnik)

bilo tako navadno obšlo. Irena ni molila. Vsaj domišljevala si tega ni, zakaj v tem, kaj je molitev, je imela čisto druge, po vzgoji in zgledu pridobljene pojme. V takih hipih je smatrala samo sebe vse prej za umetnico nego za molivko. Dozdevalo se ji je, da bi mogla ustvariti čudovito pesem, silno in prevzemajočo, če bi bolj poznala pravila stihoslovja. Dala bi svetu godbo, kot je še ni ustvaril skladatelj, da bi le vedela, kako se da njeno notranje poslušanje izraziti na zunaj. Naslikala bi podobe, tako veličastne, da bi svet strmel brez sape, ko bi le znala držati čopič in razumela tajnosti tvarnih barv.

Tako je pa vse zapirala sama vase in uživala v sebi brez vednosti drugih. Trudila se je včasih, da bi odkrila bistvo in pravo ozadje svojih doživetij, toda do dna ni mogla nikoli. Konec takega razglabljanja je bil, da je izgubila takorekoč samo sebe izpred oči in se je vse razblinilo v neko neznano daljno hrepenenje. Nehote je iztegala roko, da bi zajela tisto neznano in upokojila nemirno koprneče srce, ali roka ji ni objela ničesar.

Irena pač ni poznala besede sv. Avgušтина, da je človeško srce nemirno, dokler ne počiva v Bogu. Zato ni poznala same sebe in ni vedela, kaj razgibava njeno valujočo notranjost.

Prišlo je, da se je omožila. Viktorja je bila srečala, ko je nastopil službo pri njenem očetu. Prijubil se je prav za prav bolj očetu nego njej. Ne da bi bila čutila odpor proti njemu, saj je bil mlad in postaven fant, vendar posebno naklonjena mu ni bila. Ker pa tudi drugače ni imela posebnih zahtev do sočloveka, se je dosti lahko vdala očetovi želji in se z Viktorjem poročila.

Vsem je bilo kakor samo po sebi umevno, da bo poroka samo civilna. Irena ni razmišljala in zgodilo se je, Viktor je bil ljubezniv do nje in jo je skušal zainteresirati za svoj svet, ali ona ni poprijela. Vendar sta živela v dokaj lepi slogi in njunina zveza bi se mogla imenovati srečna. Prišli so otroci in še bolj izravnali med njima notranje nesoglasje njunih svetov. Tako jima je življenje teklo dosti gladko in enakomerno.

Viktorju se je zdelo povsem razumljivo, da otroci ne bodo krščeni. V okrilju novih razmer in pod vplivom nove okolice se je bil silno hitro otresel verskih nazorov, kolikor jih je bil prinesel s seboj čez morje. Tudi v tem je Irena mehanično sledila njegovemu mišljenju. Poleg tega je tudi popolnoma izostala iz cerkve, odkar je bila poročena. Zato so pač tudi oni hipi notranjega zanosa postajali redkejši in manj izraziti. Vendar njena tiha in vase obrnjena narava ni mogla preko njih in so se od časa do časa še ponavljali v njej. Morda ne več v tako lepih barvah, ne toliko v obliki umetniško drhtečega hrepenenja, temveč bolj v obliki neizraznega

notranjega nemira in neugnane želje po daljnjih odkritjih.

Tako je prišla v bolnišnico pred prihodom tretjega otroka. Ona katoliška bolničarka ji je spet odkrila napol pozabljeni svet hrepenenja iz njene rane mladosti. Vsaka beseda iz dekletovih ust o Bogu, o nadnaravnem svetu, o plemenitih dolžnostih človekovih, je bila Ireni kot učlovečenje tistega, kar je nekdanj in še sedaj včasih čutila v sebi, pa ne mogla najti imena.

In vendar se ni oklenila one bolničarke s toploto srčne zaupljivosti. Poslušala jo je, upirala vanjo velike oči, misli so se ji mudile pri njej noč in dan — razodela se ji ni. Predsodki njene protestantske vzgoje so preveč delovali nanjo. Katoličanka se ji je zdela kljub vsem privlačnim lastnostim nevarno bitje.

Iz bolnišnice je odšla na videz prav tako ravnodušna kakor je bila prišla. Ono katoliško dekle ni imelo niti tega zadoščanja, da bi ji bila Irena dejala: hvala lepa! Bom mislila na to, kar si mi v teh dneh povedala.

Nič! —

Toda kako moti zunanost, kako vara videz! Irena je bila do najzadnjega kotička duše prešinjena z vplivom one blage bolničarke. Bolj ko kedaj poprej je v tistih dneh občutila osamelost duše brez Boga. Da je Bog tista razgibajoča sila v njej, to je sedaj vedela. To so ji bile odkrile besede katoličanke v bolnišnici.

Zaželela si je nazaj k onemu dekletu. Sedaj bi ne bila več molčeča ob njej, sedaj bi govorila, razodela bi se! Toda ob prvem srečanju — ah, kar ni se ji dalo! Vse drugače si urediš misli do drugega človeka, kadar si sam zase, tako brž pa misli popuste, če si z onim drugim iz oči v oči!

Irena je trpela. Imelo je sicer njeno trpljenje priokus opojne sladkosti posebne vrste, vendar se je mlada žena čutila tlačeno pod pritiskom nevidne roke. Želela si je duše, ki bi bilo ž njo kot ona bolničarka, ali omejenost njene vzgoje in navad v Viktorjevi hiši ji je že naprej onemogočala izpolnitev želje.

Ena misel ji je zlasti ostala in se ji oprijemala srca s trdovratnostjo fiksne ideje: Otroci morajo biti katoliško krščeni! Ni vedela, kako, ni znala, če je mogoče. Ali na tej misli je ždela kakor na zakladu svojih skrivnosti.

Nekdo je ponujal knjige od hiše do hiše in Irena je kupila katoliški krščanski nauk — Christian Doctrine. Prebiral je dan za dnem novo knjigo, razumela komaj napol, pri tem pa bolj in bolj ljubila trenotke samote in čudna doživetja skrivnostne notranjosti. Z Viktorjem ni o vsem tem izpregovoro-

čila besede. Vendar ju je nekaj odtuževalo in nanovo širilo prepad med svetoma obeh.

Takrat je prišla Dora ali Mary Link in Irena je nenadoma spoznala v njej poslanko one mile prijateljice iz bolnišnice.

* * *

Dora je od onega večera dalje prav pogosto zahajala v Delavski Dom in postala kmalu redna članica organizacije. Z vsemi sodrugi in sodružicami se je seznanila in ni se čutila tuje med njimi. Viktor ni bil videti posebno družaben, vedno je govoril zelo resno o zadevah organizacijskega napredka, prihajal na dan z novimi načrti in povsod z vso vne- mo poprijemal za delo. Dora je občevala ž njim bolj od daleč nego od osebe do osebe. Nekoliko jo je zadrževala bojazen pred njim, nekoliko neodločnost, kaj storiti, da doseže namen svojega prihoda v Ameriko. Viktor ji v ničemer ni dal povoda, da bi si mogla reči: Takole naredim in nič drugače.

K Ireni je ni posebno vleklo, vendar se že zavoljo uljudnosti in da prepreči sumnjo, ni mogla odtegovati njeni družbi. Zato je bila skoraj po dvakrat na teden gost v njeni hiši.

Z vsem naporom notranjih sil se je skušala približati Ireninemu duševnemu razpoloženju. Prav resno se je morala ponarediti, če je hotela govoriti ž njo tako, da je bila Irena zadovoljna. Ko je govorila o lepotaх verskega prepričanja, se je zdela sama sebi papagaj, ki ne govori sam iz sebe, temveč iz sebe besede, ki so bile na umeten način vklejnene vanj.

Irena je tudi imela prav živ občutek, da Dora ni kot je bila njena zlata bolničarka. Kljub temu se je je oklepala z vedno rastočo zaupljivostjo, saj njena notranjost ni mogla še dalje ostati zaprta vase.

Ponovno je silila v Doro, naj poizve pri katoliškem duhovniku glede krsta otrok. Naj se je Dori še tako upirala misel, da bi posredovala v tako čudni zadevi, nekaj je morala ukreniti, če je hotela ohraniti Irenino zaupanje. Končno se je odločila in šla.

“Takole je, gospa,” je potem tolmačila Ireni. “Duhovnik me je prav lepo sprejel in se jako zaje- mal za vaš slučaj. Seveda mu za sedaj nisem nič namignila, kdo ste in odkod. Dejal je, da zahteva katoliška cerkev za krst vsaj moralno gotovost, da bodo otroci tudi po katoliško vzgojeni. In ta gotovost, je dostavil, v vašem slučaju popolnoma manj- ka. Vaš mož je brezverec, kot pravite, vi niste ka- toličanka — kdo bo skrbel za katoliško vzgojo otrok? Tako je zaključil duhovnik in mi ni dal do- ločnega odgovora.”

Irena je odločno pogledala:

“Jaz bi se prav rada zavezala, da otroke katoli- ško vzgojim.”

“Kako, gospa? Katoliška vzgoja zahteva pre- cej. Morda bi vi končno zmogli, toda nikakor ne boste mogli skriti pred možem. Krst bi se seveda dal opraviti brez močeve vednosti, ali kako dolgo mu boste mogli prikrivati? Ko bodo otroci dorasli in bo treba pripravljati za prvo spoved, za obhajilo, za birmo, ne bo šlo brez močeve vednosti. In če bo takega mišljenja kot je danes, se prav lahko zgodi, da bo izrekel svoj odločen ‘ne’ in otroke vzgojil — Bog ve kako.”

Irena se je globoko zamislila. Dora je zrla va- njo z odkritosrčnim pomilovanjem in nekaj mehke- ga se je jelo oglašati v njej. Nehote je občudovala moč verskega vpliva na to žensko in kakor oddaljen očitek je ostajalo iz skrivnega kotička njene vesti.

“To je vse zato, ker jaz nisem katoličanka,” je nenadoma dejala Irena.

Dora se je otresla neljubih čuvstev in se zopet vso posvetila Ireni.

“Kako to mislite?”

“Če bi bila jaz katoličanka, bi se duhovnik go- tovo ne branil krstiti otrok katoliških staršev, četudi bi moj mož . . .”

“Menda ne,” je rekla Dora. “Zdi se, da vam kot protestantki kljub vaši resni volji ne zaupa. Morda misli, da bi vaše protestantsko sorodstvo po- zneje utegnilo vplivati na vas, da tudi sami kedaj izpremenite svoje mišljenje glede katoliške vzgoje.”

Kar tako je govorila Dora, da je pač nekaj re- kla in vzdržala pogovor v teku. Ni slutila, kako njene besede zadevajo v Ireni.

“Pa postanem še jaz katoličanka!” je vzkliknila Irena nenadoma. Vzravnila se je na stolu in oko ji je zažarelo v posebnem ognju.

Obmolnili sta. Dora je bila iznenadena in je zbirala misli.

“Ne tako lahko, gospa. Potem bi se morali tudi katoliško poročiti ali se pa ločiti od moža. V očeh katoliške cerkve sploh poročeni niste. Kaj bi de- jal na vse to Mr. Robins?”

Irena je pomolčala.

“Vse to bom dobro premislila,” je končno odgo- vorila. “Ko zopet pridete, bova dalje govorili.”

Dora se je poslovila. Prišla ji je nova misel.

“Ali ni to migljej zame, kako se maščevati nad Viktorjem? Ireno pokatoličaniti in zanesti zmedo v njegovo hišo! Irena ne bo trpela, njej je več no- tranji klic nego Viktor. On naj pa le trpi, saj zato je Dora tu, da mu zmeša pota življenja . . .”

Ha, Viktor, kmalu začutiš, da te Dora ni poza- bila, da gre za teboj kot zlohodna senca, tvoja Dora, ob gomilah dveh mater skrivnostno s teboj poroče- na . . .”

(Dalje prih.)

Črtica o Karmelu,

NJEGOVM RAZVOJU IN DELOVANJU IN NEKATERIH ZASTOPNIKI.

Miriam.

(Dalje)

Razširjanje karmeličanskega reda.

ARMELIČANSKI samostani so se bolj in bolj širili in množili. Leta 1605 so se karmeliti naselili na Poljskem. L. 1622 je bil ustanovljen dunajski samostan. Skoro istočasno je Karmel pognal svoje korenine po vseh srednjeevropskih deželah.

Naselitev karmeličank v Franciji je glavna zasluga gospe Acarie pl. Villemor, ki je v ta namen darovala vse svoje imetje. Njene tri hčerke so prejele redovno obleko sv. Terezije. Tudi sama je po soprogovni smrti vstopila pri karmeličankah v Pontoise, kjer je z imenom Marija od Učlovečenja 18. aprila 1618 svetniško umrla. Papež Pij VI. jo je leta 1859 prištel blaženim.

Blažene karmeličanske mučenke iz Compiègne.

Za časa francoske revolucije je karmeličanska zgodovina zapisana s krvjo. V Franciji je bilo tedaj 173 samostanov karmeličanskega reda. Med njimi je po svojih junaških mučenkah zaslovel Karmel v Compiègne. Leta 1789 je le-tam živelo 16 redovnic. Ko je bil zaradi žalostnih državnih razmer samostan razpuščen, je šest redovnic odšlo k svojim domačim. Ker so se od sester ločile, se jim je izmaknila mučeniška palma. Med njimi je bila tudi s. Marija od Učlovečenja. Njej imamo zahvaliti natančno poročilo o compiegneskih mučenkah. Razen koristinj so bile v samostanu tudi tri sestre lajike in dve služabnici, ki sta oskrbovali zunanje zadeve, sestre Katarina in Terezija Soiron. Tudi novinka sestra Konstancija je vztrajala do mučeniške smrti.

Srečno je živela samostanska družina v svojem tihotnem ograjku. V avgustu l. 1790 je vojaška druhal z raznimi uradniki pridvela v Karmel in vso hišo strogo preiskala. Prvotno so nasilneži zatrjevali, da prinašajo redovnicam svobodo. Ko so pa karmeličanke to svobodo odklonile, češ, da si je ne žele, so jim zagrozili. Še nekaj časa so smele ostati v samostanu. Pozneje so jih pregnali in zaprli. — 12. julija so jih odvedli v Pariz. Revolucionarno sodišče je redovnice zavoljo "fanatičnega zadržanja" obsodilo na smrt. Za klavzurnimi zidovi naj bi bile zaslužile smrt zaradi "fanatičnega zadržanja". Sestra Henrika je zahtevala pojasnila. Sod-

nik je odvrnil: "S tem mislim vaše neumno versko mnenje in vaše nesmiselne redovne vaje." Ta odgovor jim je bil kot nebeški pozdrav. Zazvenel je v duši kakor godba rajskih višav. Zahvalile so Gospoda, da jim je naklonil milost za vero umreti. Saj je to največja odlika, ki si jo more želeti krščansko srce.

Brez ugovora so sprejele obsodbo. Pripravljale so se nanjo, kot na najlepši dan življenja. Neustraheno, da, veselo, so 17. julija 1794 stopile na voz, ki jih je peljal na morišče. Med potom so prepevale Miserere, Te Deum in Salve Regina. Ko so dospele do cilja, so poklekile in molile "Veni Creator Spiritus". Zadnjič so obnovile svojo krstno in redovno obljubo. Vsaka redovnica je prosila predstojnico blagoslova, da sprejme smrt v pokorščini. Pevajoč psalm "Laudate Dominum omnes Gentes", — hvalite Gospoda vsi narodi, — so radostno hitele na šafot in izkrvavele pod giljotino. Zadnja je bila prednica. Ko je tudi ona za Gospoda dala svojo kri, so se sešle s palmo v roki v večnem blaženstvu.

Svetost, znanost in umetnost v Karmelu.

Da je karmeličanski red do današnjih dni ohranil svojo privlačno, pospeševalno in posvečujočo moč, potrjujejo nešteti člani karmelske družine iz vseh dežel in narodov. Rodil je velike svetnike kakor so:

Sv. Cirili Aleksandrinski, škof in cerkveni učenik, umrl l. 444 v Aleksandriji.

Sv. Andrej Corsini, škof v Fiesole, umrl 6. jan. l. 373.

Sv. Magdalena Pazziška, umrla v Florenci 25. maja 1582. Njeno telo je še danes nestrohnelo.

Sv. Terezija Jezusova, velika reformatorica karmelskega reda, umrla 15. oktobra 1582 v Alba de Fornes v Španiji.

Sv. Janez od Križa, cerkveni učenik in pomočnik sv. Terezije pri reformatornem delu. Umrl je 14. decembra 1591 v Ubedi v Španiji.

Sv. Mala Terezija, umrla 30. septembra 1897 v Karmelu v Lisieuxu, itd.

Mučence kakor: Bl. P. Dionizij od Rojstva Gospodovega in brat Redempt od Križa, ki sta 26. novembra 1638 na otoku Sumatra prejela mučeniško palmo.

17 blaženih mučenk v Compiègne. 17. julija 1794 so dale življenje za sv. vero.

Škofje kakor: Msgr. Rajmund Marija Moreno Y Castanedo, ki je bil 1871 imenovan za nadškofa v Mehiki.

P. Hieronim Marija, kardinal Gotti, ki je od l. 1903 vrhovni protektor karmeličanskega reda.

Učenjake kakor je bil Španec Peter Cornejo de Petrosa. Na univerzi v Salamanci je poučeval modroslovje in bogoslovje.

Anglež P. Janez Baccon, doktor prava in bogoslovja. Njegovo pisateljsko delovanje je bilo tako plodovito, da ni mogel prenesti vseh knjig, ki jih je bil spisal, z enega kraja na drugega.

Br. Rajmund de Secosaje v Kataloniji je žele velik ugled na polju arhitekture. Umrl je leta 1345.

Sloveča karmeličanska astronoma Nikolaj Lynne in pozneje Pavel Anton Foscarini sta bila ponos svojega časa (1890).

P. Sebastijan Janez Fruchet je slovel po vsej Evropi kot strokovnjak na polju hidravlike in mehanike. Umrl je l. 1729.

Br. Andrej od sv. Mihaela iz Salvaterra v Mehiki je bil matematik. Umrl je 1644.

Br. Janez od Najsvetejšega zakramenta, Guzmann, umrl 1680, je bil znan slikar in pisatelj. Pisal je predvsem o arhitekturi in perspektivi.

Mučenec br. Dionizij od rojstva Gospodovega je bil pred vstopom v samostan kozmograf portugalskega kralja.

Leta 1847 je smrt iztrgala pero P. Hieronimu Badano, ki je 30 let deloval kot profesor matematike na vseučilišču v Genovi. Bil je sloveč algebraist. Večkrat je bil Rector magnificus. Napoleon ga je imenoval profesorjem zvezdoznanstva. Čeprav je bil velik učenjak, je ostal vedno preprost in dober redovnik.

Velik mož je bil Poljak P. Rafael, prej Jožef Kalinowski, rojen 1835 v Vilni na Litavskem. P. Rafael je obiskoval vojaško akademijo v Petrogradu. Še ne 27 let star, je postal stotnik ruske vojske. Tedaj so se Poljaki pripravljali na upor 1863. Kot ruski stotnik bi bil moral iti v boj proti svojim rojakom. Tega pa ni hotel. Zato je odstopil in se pridružil Poljakom, ki so mu poverili vodstvo. Ker je bil izdan, so ga Rusi zajeli in obsodili na smrt. Mirno je sprejel obsodbo. Toda pomišljali so, ali bi jo izvršili, ker so P. Rafaela vsi spoštovali kot svetnika. Pomilostili so ga na deset let težkega dela v trdnjavi Omsk in na dosmrtno pregnanstvo v Sibiriji. Nepopisne muke je moral prestati. Njegovi sotrpini so občudovali Jožefovo potrpežljivost. Cenili in spoštovali so ga tako zelo, da so litanijam vseh svetnikov pridejali prošnjo: "Po molitvi Kalinowskega, reši nas, o Gospod." Po 10 letih je bil trajno pomiloščen s pogojem, da odide iz Rusije. Šel je v Pariz, kjer je sprejel mesto vzgojitelja mladega kneza

Czartoryskija. Le-ta je pozneje postal salezijanec in umrl v duhu svetosti.

Kalinowski je leta 1877 dovršil svojo vzgojno nalogo in je pri oo. karmeličanih v Grazu prosil sprejema. Kot redovnik je bil vzoren, uporaben in res svet. Zato je kmalu postal prior karmeličanov v Czerni. P. Rafael je bil steber poljskih karmelitov in je venčal svoje življenje s svetniško smrtjo.

Tudi umetništvo ima v Karmelu svoje zastopnike. P. Matej Flecha je bil kapelnik Karla V. in Filipa II. Znan je tudi kot komponist.

P. Mihael Aiguari iz Bologne je bil izboren kipar. Z dletom v roki je sprejel poročilo, da je imenovan kardinalom. Smrt je preprečila uresničenje te visoke časti. Umrl je kmalu nato l. 1400.

P. Janez Marija Bresciano je od l. 1502 do 1534 izdeloval krasne bakroreze.

Zgodovinske slike brata Adriano v Cordobi so bile tako mojsterske, da so jih mnogi zamenjali s Tizianovimi deli.

V Berlinu leta 1871 umrli P. Augustin od Najsv. zakramenta, Herman Cohen, je svoj čas kot sloveč pianist igral veliko vlogo. Mladi virtuoz je v Franciji, Italiji in Švici nastopal v umetniških koncertih in žele sijajne lavorike. Kakor sv. Pavla, je tudi nje-ga zasledovala Gospodova milost. Na poti veselja in uživanja, ki ga je strastno iskal, ga je vrgla k tlem. Razsvetlila mu je dušo, da je spoznal resnico, — se odpovedal židovstvu, zahrepenel po sv. krstu in ga tudi prejel. Končno je še potrkal na karmeličanske duri, da bi s strogim spokornim življenjem popravil lahkomišelnost in zablode prejšnjih dni. Kot bivšega Juda, ga po pravilih niso smeli sprejeti. Zato je romal v Rim in si izposloval posebno dovoljenje sv. Očeta. Njegovo spreobrnjenje in vstop h karmeličanom je čudovito učinkovalo. — Mnogim je bil v vzpodbudo in vzgled. Koliko izgubljenih ovčic je vrnil Očetu! Kot redovnik je bil prav tako goreč kakor prej častiželjen kot umetnik. Francoski karmeličani, med katerimi je deloval, mu mnogo dolgujejo.

Znanost in umetnost sicer ne spadata k bistvu karmeličanskega reda. Vendar je dobro, da se seznanimo s temi imeni, ker mnogi menijo, da so kontemplativni redovi zatočišča brezdelja in nevednosti.

Samo te osebnosti že oporekajo neutemeljenemu svetnemu mnenju in so najboljši dokaz, da v Karmelu, ki goji predvsem bogomiselnost, žive in so živel člani, ki so na prosvetnem polju mnogo storili v blagor človeštva.

(Glej zgodovino karmeličanskega reda: P. Redemp. Weninger.)

(Dalje prih.)

Požrtvovalna ljubezen.

Po B. Bl.

Bilo je l. 1650. Sonce se je poslavljaljo za ta dan in poslalo zadnje žarke na okno hiše, na katerem je slonela mlada, blede gospa, kateri se je poznalo, da jo tare žalost in strah. Dočim je božja narava mirno ležala v svitu poslavljaljočega se sonca, je pa v srcu gospe vladal nemir. "Ah," zdihne žalostna, "še en večer in —, sama misel me spravi v obup."

V nasprotnem poslopju sedi v ječi mlad mož, njen soprog, ki ima biti drugi večer ob večernem zvonjenju usmrčen, ker je katolik, papist, t. j. privrženec rimskega papeža. Na Angleškem je bila

no ponavljala besede: "Večerni zvon jutri ne sme zvoniti." — "O Marija, pomagaj mi v moji stiski! Križani Zveličar, usmili se me! Ohrani mi soproga pri življenju! Živeti hočeva zanaprej samo zate!"

Zopet se je nagnilo sonce v zaton. Bilo je pol ure pred glasovitim večernim zvonjenjem. Gašper, stari in osiveli zvonar, prihaja iz svoje hiše in postoji pred njo. Doživel je marsikaj. Kralji so nastali, bili kronani in zopet izginili iz pozorišča. Šestdeset let je že v službi. S počasnim korakom se bliža vratom, pot mu zastavi mlada gospa, preplašena, objokana, in mu nekaj pripoveduje. Gašpar je videl,

Zavedne Milwaučanke in La Sallčanke, članice Z.Ž. Z., ploskajo med nagovorom P. Hugona, ko je le-ta pozdravil zborovalce v imenu ljubljanskega vladike.

zvestoba svetemu očetu hudodelstvo, ki se je kaznovalo s smrtjo.

V svoji strašni zmedi poišče gospa drugo jutro Cromwella, grozodejnega vojskovodjo, kraljevega morilca, ki se je vtaboril pred vasjo. Kleče in s solznimi očmi je gospa prosila za milost svojemu soprogu. Zastonj! Cromwella ne omehča ženskinina solza. "Jutri, ko se oglasi večerni zvon, bo padla njegova glava." Tako se je glasil odgovor krutega moža.

Iskala je pomoči pri prijateljicah. Tolažile so jo, pomagati niso mogle. V svoji obupnosti je ved-

da se njene ustnice premikajo, razumel pa ni nič.

"Govori glasneje," pravi, "ne čujem dobro!"

"Za božjo voljo vas prosim, Gašpar, nocoj nikar ne zvonite!"

"Ne zvoniti! — Ali ste znoreli?"

"Samo nocoj ne! Naredite se, kakor da ste pozabili. Tu imate denar, lahko boste ž njim živeli do svoje smrti. Prodala sem vso zlatnino in bisere in denar je vaš, ako nocoj opustite zvonjenje."

"Podkupiti me hočete? Šestdeset let že opravljam to službo in zdaj naj bi se dal podkupiti. Za ves denar ne, kar ga imate!"

Zunaj na zeleni livadi, kjer dajo mogočne lipe dolge sence, stoji Elizabetin soprog Rihard. Visoke postave je in zavestno se ozira na množico, ki ga obdaja. Kaj je storil? Za to Cromwell dosti ne vpraša; dovolj je, če je pristaš kralja in papeža — monarhist in papist.

Počasi se potaplja sonce za gore, še pol minute in zvon bo oznanil smrt Rihardovo. Toda zvon še molči in Rihard stoji na pragu večnosti.

Gašpar prekine razgovor in koraka proti durim stolpa. Toda Elizabeta je bila pred njim v stolpu in kakor srna skoči po stopnjicah gori na zvonišče. Prestrašeni netopirji so frfotali semtertje. Gori prišedša čuti omotico, pa jo hitro premaga. Postavi se pod zvon in objame bat. V tistem hipu se zamaje zvon, Elizabeta se obesi na bat, zvon se sicer maje, ne da pa glasu. Strašna je bila muka, ko je Elizabeta priletela na rob zvona in zopet odletela na drugo stran. Strašno so trpele njene roke, kri je tekla iz njih, toda bata ni izpustila z rok. Gašpar, dasi star, je vendar še s krepko roko vlekkel za vrv,

zvon se je majal, glasu pa ni bilo čuti, in gluhi Gašpar ga itak noben večer ni slišal. Elizabeta je bila v boju z zvonom, strašno je trpela, vendar je zmaga.

“Moje delo je končano,” mrmra Gašpar sam pri sebi, “ušesa moja pa so mi odrekla službo. Niti enega udarca nisem slišal. Oj stari zvon, ti nisi kriv, ampak moja ušesa so kriva. Zdi se mi, da ne bova več dolgo skupaj službovala.”

Stari gre v svoje stanovanje, Elizabeta pa pride iz stolpa vsa krvaveča in zmučena do smrti.

Cromwell čaka med tem pred svojim šotorom na zvonovo znamenje, toda zvon se ne oglasi. Jeza šviga iz njegovih oči, vendar si ne upa dati znamenja za morijo. V tem hipu pride bleda gospa predenj, vrže se k nogam trinoga, povzdigne krvave roke k njemu in mu pove, zakaj se zvon ni oglašil. Takemu junaštvu se tudi Cromwell ni mogel ustaviti. Oči so se mu omilile, skoči s konja, dvigne Elizabeto in zaukaže, da Riharda izpustijo. In tako se je zgodilo.

—P. Hugolin.

Laktancij o rimskih preganjajih.

Prيرهja Rev. Pavel Podbregar.

(Dalje)

Konstantin je potrjen za cesarja.

EKAJ časa zatem je bila lepo okrašena Konstantinova slika izročena Galeriju. Pomišljaj je, ali bi jo sprejel ali ne. Že je skoraj sklenil zažgati podobo in tistega, ki jo je prinesel. Prijatelji pa so odsvetovali od tega blaznega koraka in opozorili na nevarnost. Vsi vojaki, katerim so vsilili neznane može za cesarje, bi namreč raje sprejeli Konstantina in se ga oklenili, ako le pride. Nerad je tedaj Galerij sprejel podobo in Konstantinu hinavsko poslal škrlat, češ, da ga je prostovoljno pozval v vlado. Računi so bili prekrižani. Več jih ni mogel imenovati, četudi bi želel. Iskal je izhoda, kako ukreniti. Severa imenuje vladarjem (imperatorjem), Konstantina z Maksiminom pa cesarjem, samo da ga potisne na četrto mesto.

Maksencij je vladar.

Zadeve so se nekoliko pomirile, kar pride grozna novica: v Rimu so izbrali Maksencija vladarjem. Kako se je to zgodilo? Galerij je vpeljal davek na osebo in premoženje za vso državo. To je veljalo tudi za rimsko ljudstvo. Že je nameraval tja odposlati cenilne može, da preštejejo ljudi. Istočasno je Galerij razpustil vojaški tabor pretorijancev v Rimu. Vojaki, kar jih je bilo še v taborišču, so porabili priliko in pomorili sodnike, — kar rimsko ljud-

stvo ni videlo nerado, — in Maksencija ogrnili z dostojanstvenim škrlatom. Te nepričakovane novice so vznemirile Galerija. Sovražil je Maksencija in treh ni mogel imenovati cesarjem. Zgodilo se je ravno nasprotno, kar je sam tuhtal. K sebi je poklical Severa in opomnil, da naj se zavzame in z Maksimijanovo vojsko odpošlje zoper Maksencija. Šli so nad Rim, kjer so bili Maksimijanovi vojaki preje večkrat sprejeti z največjimi častmi. Sklenili so zavzeti mesto in se tamkaj stalno utaboriti. Maksencij se je zavedal svojega položaja. Upal je, da bo vojake svojega očeta privabil nase; toda moral je računati, da je morda Galerij ravno vsled tega pustil Severa v Iliriji za poznejši čas. Iskal je potov, da se izogne tej preteči nevarnosti. Poslal je očetu Maksimijanu, ki je bival takrat v Kampalniji, potem ko se je moral odpovedati vladarstvu, škrlat in ga drugič imenoval imperatorjem. Maksimijan sam, ki si je želel izpremembe in se je bil nerad odpovedal, je z veseljem sprejel ponudbo. Sever je med tem odkorakal in se bližal rimskim zidovom. Vojaki so se mu uprli in prestopili k Maksenciju. Kaj je revežu drugega preostalo kot beg. Na begu ga je Maksimijan ujel in odpeljal v Raveno. Sever je tako izročil škrlat tistemu, od katerega ga je nekoč sprejel. S tem je dosegel milejšo smrt; odprli so mu žile in tako je Sever končal.

(Dalje sledi.)

Verski razvoj srbskega naroda.

Bogumil Š.

ZADNJIH letih se opaža pri vseh narodih versko vrenje. Človeštvo, ki je doživelo v svetovni vojni in njenih strašnih posledicah veliko razočaranje, išče poti k Bogu in hoče žive vere. Ves katoliški svet dobiva dan za dnem več katoliške samozavesti in teži vedno bolj resno po verskem življenju. Tudi pri pravoslavnih narodih se vedno jasneje javlja hrepenenje po živem krščanstvu. Lep vzgled poživljenja verske misli med pravoslavnimi kristjani nam nudijo Srbi, ki so se posebno v zadnjih sto letih zelo odtujili krščanstvu.

Kakor večina Slovanov, namreč Rusov, Ukrajincev, Belorusov in Bolgarov, so se pod vplivom Grkov v srednjem veku odcepili od katoliške cerkve tudi Srbi. Med katoliškimi in pravoslavnimi kristjani sicer ni toliko razlik kakor med katoličani in protestanti, toda kljub temu je cerkveni razkol prizadel vsemu krščanskemu svetu globoko rano; največ pa je škodoval verskemu življenju Srbov.

Za srbski narod je bilo usodno, da se je odcepil od katoliške cerkve že takrat, ko je imelo poganstvo še velik vpliv na ljudstvo in se še krščanstvo ni dovolj utrdilo. Zakaj srbska duhovščina, po večini oženjena, še tedaj ni toliko napredovala v izobrazbi in duhovnem življenju, da bi se lahko brez zveze z rimskim papežem in brez pomoči velikih katoliških narodov uspešno borila proti preostankom poganstva in širila v dušah svojih vernikov res pravo notranje življenje. Tako se je krščanstvo omejevalo v začetku samo na zunanje obrede in navade, srce in življenje srbskih kristjanov pa je še bilo napol pogansko.

Toda poganstvo ni več moglo zadovoljiti srbskega naroda, a tudi samo krščanska obleka mu je bila premalo. Zato se je javila med Srbi bogomilska kriva vera. Ker je iskala pristrčnih zvez z Bogom in se je skušala prilagoditi priprostim srbskim razmeram, se je naglo širila. Srbska cerkev je bila proti njej brez moči. Zatrli jo je šele s krutim preganjanjem in mučenjem bogomilskih voditeljev srbski knez Štefan Nemanja v začetku 13. stoletja. Ta pobožni srbski vladar se je zelo trudil za povzdigo verskega življenja. Izdal je celo ukaz, da se mora vsak odrasli državljani vsako nedeljo udeležiti službe božje. Njegov najmlajši sin Rastko je v zgodnji mladosti skrivaj pobegnil z očetovega dvora v samostan na znamenito redovniško republiko na gori Atos na Grškem, kjer še sedaj živi okrog 10 tisoč pravoslavnih menihov in kamor že več kot tisoč let ni stopila nobena ženska in tudi nobena žival ženskega spola. Tam je postal menih in dobil re-

dovniško ime Sava. Na gori Atos se je navzel Sava globokega verskega življenja, a tudi sovraštva grških menihov do papeža in katoliške cerkve. Ko je postal prvi srbski nadškof, se je resno trudil, da bi povzdignil med svojim narodom versko življenje. Ustanavljal je nove škofije in župnije, za vzgojo in izobrazbo duhovščine pa je poskrbel s posebnimi šolami. V ta namen je napisal tudi prvo izvirno knjigo v srbskem jeziku. Srbska cerkev ga slavi za svetnika; ker je Sava začetnik srbske prosvete in književnosti, obhajajo vse jugoslovanske šole njegov praznik zelo slovesno.

Sava pa pri svojem prizadevanju za povzdigo verskega življenja ni mogel imeti uspeha. Zakaj sam je svojemu delovanju spodkopaval temelj s tem, da je končno veljavno odcepil Srbe od katoliške cerkve. Razen tega pa so nastale tedaj v srbski državi razmere, ki so ovirale versko življenje. V kraljevski rodbini še namreč ni bilo urejeno vprašanje prestolonasledstva in zato so bile borbe za prestol zelo pogoste. Brat se je dvigal proti bratu, sin proti očetu. Kralj Dragutin je dal oslepiti celo svojega lastnega sina, car Dušan Silni (1331-1355) pa je svojega očeta vrgel v ječo, kjer je tudi umrl, da se je mogel polastiti prestola. Tako razdrapane razmere v vladarski rodbini so ljudstvo bodle v oči. Srbski vladarji so se mogli obdržati na prestolu le na ta način, da je duhovščina opravičevala med ljudstvom tako njihovo postopanje. Zato so srbski kralji pri izbiri pravoslavnih nadškofov in škofov gledali bolj na to, da so jim bili slepo vdani, kot pa na njihovo pobožnost in zmožnosti. Ti škofi in nadškofi, ki so bili popolnoma odvisni od vladarja, so umrle kralje proglašali za svetnike, da bi se tako bolj prikupili živečemu kralju. Zato je veljal kralj med ljudstvom kot nekaj živi svetnik. Če je storil kralj kako hudo pregreho, ga je duhovščina zagovarjala in tako je ljudstvo mislilo, da zapovedi krščanstva ni treba vzeti preveč resno, če se jih ne drže niti kralji.

Še bolj neugodne razmere so nastale za srbsko versko življenje, ko so koncem 15. stoletja padle vse srbske pokrajine pod turško oblast. Turki so ukinili versko svobodo, preganjali so srbske duhovnike, skrunili srbske žene in dekleta, a mnogo zdravih dečkov so vzeli staršem in jih vzgojili v mohamedanski veri. To odpadniki, ki so bili dosmrtni vojaki, so najbolj surovo postopali s kristjani.

Da bi Turki lažje obvladali Srbe, so na vsa višja cerkvena mesta med Srbi postavili Grke. Grški škofje se niso brigali za versko življenje Srbov. Ker so bili grški pravoslavni duhovniki slepo orodje tur-

ške vlade, so mogli z njeno pomočjo prisiliti Srbe, da so jim dajali ogromne davke. Grški škofje so živeli kot kralji. V tem oziru imamo zanimivo poročilo iz 18. stoletja. Ko je pobiral škof po vaseh davek, ga je spremljalo 39 duhovnikov, 25 menihov in 65 kmetov. Vas jih je morala izdržavati in plačevati velike pristojbine. Samo za blagoslovljenje vode je zahteval škof od vasi 550 srebrnikov. Razen tega pa je grška duhovščina živela tudi zelo razuzdano in se ni hotela učiti srbskega jezika svojih vernikov. Vsled neznanja jezika, pomanjkanja gorečnosti in slabega življenja grških duhovnikov o verski vzgoji srbskega naroda seveda ne more biti skoraj niti govora. Blagodejno so vplivali le samostani, kamor se Grki niso vsiljevali.

Tudi domača verska vzgoja je bila jako pomanjkljiva. Ker Vzhod podcenjuje žensko, zato srbska žena do l. 1730 sploh ni smela v cerkev. Kako pa naj taka mati poučuje in vzgaja deco?

Stanje srbskega naroda je postajalo pod turško vlado vedno bolj neznosno. Zato so komaj čakali prilike, da se osvobodijo turškega jarma in so radi nasedali agentom tujih držav, ki so jih hujskali na upor. Ko so po drugem obleganju Dunaja l. 1683 avstrijske čete s pomočjo Poljakov premagale Turke in jih podile v divjem begu, so se tudi Srbi uprli zoper Turke. Toda kmalu potem, ko so avstrijske čete prodrle v Srbijo, se je zmaga začela obračati na turško stran. Iz strahu pred grozovitim turškim maščevanjem so najbolj izobraženi Srbi, kakor duhovniki, menihi, trgovci, obrtniki in bogatejši kmetje, ki so stali na čelu upora, zapustili Srbijo in se preselili na Ogrsko. Ko se je odselilo nad 100,000 Srbov, je bila Srbija napol izumrla.

Na Ogrskem so se Srbi navzeli tiste verske brezbriznosti in sovraštva do vere, ki jo je razširjal takrat po svoji državi cesar Jožef II. Tukaj so tudi spoznali, da morejo v trgovini, obrti in kmetijstvu tekMOVATI z Madžari samo tedaj, če bodo dovolj izobraženi. Zato niso pošiljali svojih otrok več v srbske cerkvene šole, kjer se je deca komaj naučila čitati in pisati, ampak v svetne šole, kjer je prevladoval veri sovražni duh. Ko so se Srbi v Srbiji leta 1815 z vstajo osvobodili turškega jarma in osnovali svojo državo, niso imeli šolanih ljudi. Med vsemi sodniki je samo eden znal čitati in pisati, a knez Miloš, ki je bil prej svinjski trgovec, še tega ni znal. Tako so morali klicati v srbske državne službe šolane Srbe iz Ogrske (vojvodinske Srbe). Ti so začeli

širiti v Srbiji protiverski duh. Ko pa so od l. 1830 dobili Srbi v Srbiji (takozvani Srbijanci) svoje šole in je njihova mladina začela posecati evropske visoke šole, se je protiverski duh še bolj naglo širil.

Vsem kvarnim vplivom na srbsko ljudstvo pa je udarila pečat svetovna vojna.

Tako je bilo versko življenje srbskega naroda skoraj popolnoma uničeno, ko se je l. 1918 združil s katoliškimi Slovenci in Hrvati v jugoslovansko državo. Cerkve so tudi ob nedeljah skoraj čisto prazne. Večina Srbov gre v cerkev samo takrat, ko se poroče ali pa, ko jim duhovnik poje molitve za pokojne sorodnike. Pravoslavni imajo sicer spoved in sv. obhajilo kakor katoličani, toda v cerkvah se več ne spoveduje, le tu in tam po samostanih. Sv. obhajilo prejemajo brez spovedi in še to samo šolska mladina, ki jo k temu prisili postava. Mnogo pravoslavni duhovnikov komaj veruje v Boga, a tudi v napol praznih samostanih ni prave verske gorečnosti. Srbsko ljudstvo se še sicer drži v veliki večini zelo strogih postov, toda pisec teh vrstic je bil na pravoslavni veliki petek gost v srbskem samostanu, kjer so menihi postregli pravoslavnim gostom s svinjskim mesom, čeravno so se ga nekateri branili.

Nikdo nima pravice metati kamenja na srbske pravoslavne kristjane radi tega, ker med njimi ni pravega verskega življenja. V njihovih razmerah pač nobeden narod ne bi mogel biti boljši. Najmanj jih smemo obsojati mi katoličani, ki smo dolžni jih ogrevati s svojo krščansko ljubeznijo in jih pripeljati nazaj v katoliško cerkev. Katoliški narodi ne smejo biti ošabni, če je pri njih versko življenje boljše razvito. Če se zavoljo tega nočejo brigati za svoje pravoslavne brate, je to že znamenje, da je versko življenje tudi pri njih površno. Zakaj če pri njih res prevladuje katoliški duh, bi morali po vzgledu Kristusovem pomagati tistim, ki so najbolj potrebni pomoči, namreč pravoslavnim kristjanom. Že iz same hvaležnosti bi se morali bolj zanimati za pravoslavni Vzhod. Saj so pravoslavni narodi stoletja odbijali divje Turke in krhali njihovo moč, da so se lahko katoliški narodi v miru razvijali. Delati za cerkveno zedinjenje pravoslavni Slovanov s katoliško cerkvijo je potrebno tudi zato, da bi se potem s tem večjim navdušenjem mogli lotiti misijonarskega posla v poganskih krajih. Jasna znamenja so že na obzorju, da bo delo za cerkveno zedinjenje imelo uspeh; toda o tem prihodnjič.

Ne pozabite, da se za naročnike, ki ne dolgujejo na list Ave Maria, bere vsaki mesec ena sv. maša. Pazite torej, da boste vselej pravočasno poravnali naročnino!

Liturgično gibanje.

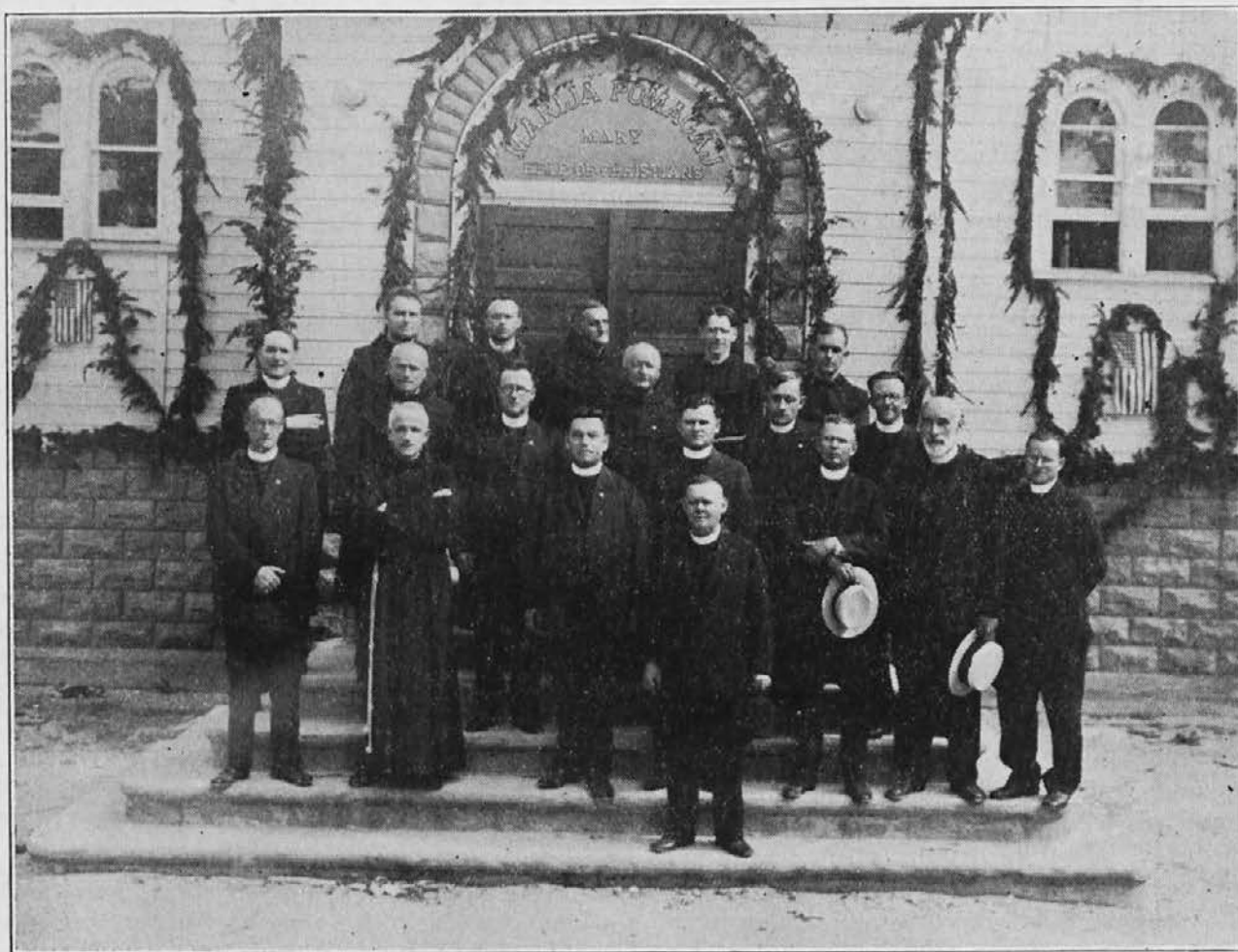
L. M. B.

VETI AVGUŠTIN se je pozneje v življenju jako rad in z veseljem spominjal psalmov in himen, ki jih je čul peti v milanski stolnici in se pri tem prav živo spomnil tudi solz, ki jih je prelival prva leta po svojem spreobrnjenju, ko je poslušal to petje. (Confessiones 1, 9, c. 7; 1, 10, c. 33.) Kako je to, da nas cerkveni obredi tako malo zanimajo, da nam tako malo govore, da nas ne navdušijo za versko življenje? Odkod to? Odkod, da

Res, v cerkvi v prejšnji dobi ni bilo tega pokreta, a to enostavno iz tega razloga, ker ni bilo aktualno in potrebno, ker so kristjani tudi brez tega pokreta živeli v najtesnejši zvezi z liturgijo. Pravzaprav pa ta pokret ni nikaka novotarija, saj je le povratek k stari krščanski tradiciji.

“Bili so pa stanoviti v nauku apostolov in brat-ski skupnosti, v lomljenju kruha in molitvah.” (Apd. 2, 42.) In še na drugem mestu pravi sv. Luka: “Ko smo se prvi dan v tednu zbrali k lomljenju

Skupina duhovnikov na kat. shodu. (Po zborovanju v ponedeljek.)

se dandanes mnogo kristjanov pri sv. maši dolgočasni in komaj čaka, da preide ona kratka doba pol ure, da se poizgube zopet k svojim poslom? To prihaja odtod, ker smo izgubili zvezo in kontakt s cerkvenim oltarjem. To zvezo moramo zopet vzpostaviti. In za tem gre takozvano liturgično gibanje.

Čemu zopet ta novotarija, boste morebiti nevoljno vzkliknili. Cerkev je doslej obstojala brez tega gibanja, zakaj bi ga torej sedaj vpeljavali, ko smo poprej lahko shajali brez tega.

kruha, jim je Pavel govoril.” (Apd. 20, 7.) Vse to nam kaže, da so prvi kristjani v duhu liturgije se večkrat skupno zbirali k molitvam in sv. Daritvi.

Isto sliko nam kaže tudi vsa krščanska literatura prvih dveh stoletij. V knjigi: Nauk dvanajstih apostolov, ki jo je spisal neki kristjan v prvem stoletju, ima med drugim tudi veliko lepih molitev, ki jih je ljudstvo molilo pri sv. maši. Sv. Justin piše, kako vsi verniki odgovarjajo na koncu vsake duhovnikove molitve: Amen, in kako vsi, ki so spodobno

pripravljeni, radi pristopajo k sv. obhajilu. Po vsem tem torej dandanes, ako preudarjamo življenje z liturgijo, nočemo in ne želimo ničesar drugega, kakor samo povrnitev h krščanski tradiciji prvih stoletij, od katere smo se žalibog precej oddaljili. Nikdo pa naj ne misli, da je razlog, radi katerega iščemo povratka k liturgiji, morda le neka, rekel bi zgodovinska romantika. Ne, nikakor ne! V vprašanih duhovne obnove gotovo ne morejo biti merodajni zgodovinski nagibi. Kajti liturgično gibanje je pravzaprav le nujna posledica pokreta za versko obnovo.

Oboje pojmov — liturgije in verske obnove — je med seboj tako tesno zvezano, da si pravzaprav ne moremo predstavljati enega brez drugega. Zato torej razlog ne more biti v zgodovinskih nagibih, ampak ga moramo iskati mnogo globlje.

Razlog leži v bistvu liturgije same.

Kaj je liturgija? Javno bogočastje sv. Cerkve. Liturgija tedaj obsega vse one akte, s katerimi sv. Cerkev javno in na zunanji, vidni način izraža čast in spoštovanje neizmernemu božjemu veličastvu. Vsekako to ne izključuje češčenje svetnikov, ker obenem, ko častimo svetnike, slavimo tudi Boga, katerega veličastvo, svetost, ljubezen in modrost tako lepo odsevajo na življenju svetnikov.

Sv. maša, delitev sv. zakramentov in zakramentalov, petje in molitev brevirja, vse to sestavlja takozvani liturgični kult. Prav vse ljudi, od divjaka v kakem pozabljenem selu osrednje Afrike, pa do najbolj učenega profesorja na kaki znameniti univerzi, od preprostega seljaka in siromašnega delavca, pa do kralja, vse te, prav vse ljudi, veže naravni zakon, ki zapoveduje, da dajemo Bogu radi Njegove neskončne popolnosti dolžno spoštovanje.

“Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega.” (Mt. 22, 21.)

A ne samo poedince veže ta zakon, temveč tudi posamezne družbe in društva. Zaradi tega mora tudi sv. Cerkev, ta velika družba otrok božjih, javno in tudi na zunaj skazovati dolžno spoštovanje Gospodu. Dolžna je namreč to tembolj, ker je njena naloga ta, da z reševanjem duš, čim bolj je mogoče, proslavlja Boga. Je-li torej kaj pretirano, ako poudarjamo življenje z liturgijo, ako delamo na to, da bi tudi verniki sodelovali pri javnem bogoslužju. Saj ima liturgija veliko moč do človeškega srca in je že zato ne smemo zanemarjati. Brez liturgije, brez javnega bogoslužja z vidnimi, ganljivimi obredi, bi se človeku, ki ne obstoji samo iz duše, ampak ima tudi telo in je torej navezan na čutne predstave, verske resnice niti dopovedati ne dale, še manj pa moremo pričakovati, da bi mu trajno ostale v spominu. V liturgiji dobiva naše versko prepričanje hrano, oporo in varstvo. Liturgija nas

ohranja v zvezi s Kristusom ter daje naši veri iskrenost in prisrčnost.

Mi, člani sv. Cerkve smo ena sama, velika, Bogu posvečena družina. Zaradi tega ni dovolj, da samo zasebno častimo in hvalimo Boga. Ko smo bili še majhni, smo molili na ta način, da smo besedo za besedo ponavljali molitve za svojo materjo. Napram sv. Cerkvi smo vsi otroci, dasiravno smo po duhu in telesu že odrasli, in zato je potrebno, da radi in pogostokrat molimo one lepe molitve, s katerimi sv. Cerkev hvali Gospoda. Dobri katoličani se ne smejo zadovoljiti s tem, da izpolnjujejo samo to, kar jim sv. Cerkev pod grehom zapoveduje, ampak napredujejo v verskem duhu tako daleč, da radi izpolnjujejo tudi svete sv. Cerkve.

Saj tudi dobri otroci radi ubogajo ne samo materine zapovedi, ampak tudi svete in želje.

Razen tega navedenega je še en globok razlog, radi katerega moremo in naravnost moramo poudariti potrebo liturgičnega gibanja. Liturgija je namreč močno sredstvo za poglobitev notranjega življenja. S tem pa nikakor nočem reči, da je liturgija povsem vsebina ali celo edina in pravna manifestacija pobožnega krščanskega življenja.

To bi bilo pretirano in v duhovnem življenju se moramo izogibati ne samo pomanjkljivosti, ampak istotako tudi pretiranosti. Kar povsod drugod, velja tudi tukaj: “in medio virtus” (srednja pot — najboljša pot).

Ker moramo vrednost vseh stvari presojevati po tem, v koliko nas te približujejo Bogu, moremo pač reči, da nam življenje z liturgijo more mnogo pomagati na naši poti k Bogu in ga moramo, kot vsako dobro stvar, visoko ceniti in tudi dalje širiti.

Stvar je sama po sebi jasna. Najprej, ker se liturgija tiče večinoma sv. zakramentov, ki so izvori milosti in svetosti za duše; največje in najboljše liturgično dejanje pa je brez dvoma daritev sv. maše. Zato tudi oni, ki prejemajo sv. zakramente ali pristostvujejo sv. maši, dobivajo mnogo milosti. Dalje: koliko zdrave in tečne hrane morejo dati duši lepa, od sv. Duha navdihnjena besedila iz sv. Pisma, s katerimi je vsa liturgija prepojena in prepletena. Istotako je tudi z drugimi lepimi in krasnimi molitvami, ki jih je sv. Cerkev sestavila. V teh vedno in vedno znova najdemo mnogo lepih misli in na ta način novih smernic v našem duhovnem življenju ter se tako polagoma naučimo, da vse življenje in vse dogodke presojava v duhu Kristusovem in cerkvenem.

Tekom cerkvenega leta nam sv. Cerkev stavlja pred oči kot zglede svetnike, ki jih je ona vzgojila po Kristusovih načelih. Dandanes slavi svet kot največje junake — zmagovavce pri raznih tekmah, a sv. Cerkev nam nasprotno izpričuje in dokazuje, da je le oni pravi junak, ki je premagal grešni, Bogu

odtujen svet in greh ter samega sebe podvrigel božji volji.

Tako vidimo, da življenje z liturgijo ni tako malega pomena in da je močen steber, ki podpira naše duhovno življenje.

In liturgično gibanje, ki se zadnje čase z bliskovito naglico širi po vesoljnem katoliškem svetu in

bo sčasoma prodrlo v najširše plasti ljudstva, — ima namen, da bi mi vsi zopet začeli živeti s Kristusom in sv. Cerkvijo v liturgični službi, v javnih cerkvenih opravilih, da bi bilo tako vse naše življenje, četudi je moderno, vseeno posvečeno.

Iščimo pravega veselja v liturgiji, da nam bodo obilno tekli viri verskega življenja, da bomo spoznali Kristusovega duha.

Vera iznajdba duhovnikov?

Priredil P. Hugolin.

I je neumnosti, ki bi je brezverci ne predbacivali duhovnikom. Ena izmed teh je stavek, ki ga pogosto čujemo iz ust svobodomislecev: "Vera je iznajdba duhovnikov, oni so jo vpeljali, da od nje žive." Kaj naj porečem na to? — Odgovorim tu z abotnim stavkom, ki se glasi: "Jed je iznajdba pekov in mesarjev, pijača iznajdba pivovarnarjev, ki od tega živijo. Zato se bo jed in pijača v kratkem odpravila, ker to so samo predsodki človeške narave."

Pustimo šalo na strani, **potreba vere, hrepenenje po nadnaravni večni sreči, spoznavanje Boga**, Stvarnika in začetnika vsega, kar biva, neizprosne sodnika in povračnika, **vest**, ki nam nalaga dolžnost dobro storiti, hudega se varovati: vse te stvari niso človeška iznajdba, niti nasledki vzgoje; marveč kakor hitro se pojavi v človeku luč pameti in razuma, hitro se pojavijo tudi ta vprašanja. Nemški pesnik Goethe pravi: "Po nesmrtnosti hrepeniš; ali veš, zakaj? Vem zakaj. Ne bi rad preminul in se vrnil v prvotni nič, ampak rad bi vekomaj živel." — Sveto Pismo pravi v 13. psalmu: "Neumnež pravi v svojem srcu (ne v svojem prepričanju): ni Boga." In sv. Pavel piše Rimljanom: "Kar je nevidlivega na Bogu, se od stvarjenja sveta, po tem, kar je ustvarjenega, spozna in vidi; tudi njegova večna moč in božanstvo, tako da (brezbožniki) nimajo izgovora." I, 20.

Pagani ne poznajo krščanskih idej, vendar sodijo v istem smislu. N. pr. Aristotel piše: "Bog je umrljivi naravi neviden, vendar se lahko spozna po delih." — In Cicero: "Boga ne vidiš, spoznaš ga pa iz njegovih del." — "Da biva Bog, je tako jasno, da moramo obupati nad pametjo tistega, ki ga taji." Isti. — In na drugem mestu: "Naravna postava je najvišje pravilo, položeno v našo naravo, da nam zapove, kaj nam je storiti, in prepove, kaj nam je opustiti; ta postava vlada celi svet, zamislil je pa ni noben človek, pa tudi ne zbor narodov."

Svet, kakor človek, ki je svet v malem, je čudoviti stvor, krasen v svojem ustroju, vendar omejen, podvržen razvitku in spremembi. Svet ima določene popolnosti in določeno žitje, toraj mora bivati

višje bitje, ki je svetu dalo žitje z vsemi vrlinami. To bitje je Bog—neomejen, ki je svetu dal meje, večni, ki ne pozna nobene spremembe, neizmeren, od katerega prihaja vse, kakor meglica na nebu, ki ni nastala sama od sebe, marveč se odločila od večjega oblaka, ali pa prihaja od zemeljskih soparov. Sveto Pismo krasno piše o Bogu in o izvoru vere: "Vprašaj živino, in učila te bo; ptice pod nebom, in naznanele ti bodo; ogovori zemljo in odgovorila ti bo, in ribe v morju bodo pripovedovale. Kdo ne ve, da je vse to naredila Gospodova roka?" Job 12, 7, 9.

Duhovniki živijo od vere. Prav gotovo, ker od zraka ne morejo živeti. Duhovniki živijo od mesečne plače, ali od štolnine, ki jo prejema od gotovih cerkvenih opravil. "Kdor altarju služi, naj tudi od altarja živi." Ta stavek sv. Pisma velja zlasti za sedanjo dobo, v kateri ima duhovnik toliko posla v cerkvi, v šoli, v društvenem življenju, da se na drug način ne bi mogel preživeti. Menite mar, da je duhovniku vera samo pretveza in sredstvo za prihodke, in da vero samo hlini? — Vzemimo, da kak profesor prihaja k nam od daleč in nam predava o jako koristni stvari. Kaj ne, konečno ga boste vprašali, koliko zahteva in mu boste radovoljno izplačali honorar. Nihče pa se ne bo predrznil in ne bo očitil profesorju kruhoborstvo.

Pa tudi ljudi ne imejte za neumne, ako jim je vera srčna potreba in prinašajo zanjo velikanske žrtve. Na milijone mučencev je že prelilo kri za sv. vero, zanjo žrtvovalo premoženje, čast, prostost, zdravje in življenje. Misijonarji, ki zapustijo dom, sorodnike, udobne razmere in se podajo med divje narode, da jim prinesejo sveti evangelij in ž njim vsestransko kulturo; imajo li oni tudi kaj dobička od religije? Na zemlji pač ne, v nebesih velikanško povračilo. V "Katoliških misijonih" piše misijonar P. Davelny: "Pretresljiva je vnema naših kristjanov; po 4, 6 do 8 dni daleč potujejo čez hribe s snegom pokrite, ne samo mladina, marveč tudi starčki, ne zmeneč se za slaba pota in mraz, samo da bi mogli prejeti svete zakramente. Do skrajnosti utrujeni prihajajo k meni z oteklimi in krvavimi nogami. Pa to jih ne moti, vse pozabijo, k nogam se mi vržejo in prosijo za svete zakramente. Pokrep-

čani na duši in telesu se vrnejo zopet na svoje domove."

In mi, ki imamo cerkve in duhovnike pri rokah, kako jih cenimo? Odgovor si daj vsak sam.

In muke, ki jih prinašajo misijonarji? Msgr. Imbert popisuje svoj dnevni red tako-le: Vsako jutro vstanem ob pol treh; ob treh zbudim domačine k molitvi, ob pol štirih pa se prične moje delo, sveta maša, spoved, obhajilo itd. Verniki, ki prejemaajo svete zakramente, se lahko vrnejo domov še pred dnevom. Tudi podnevi pridejo poedini kristjani, opravijo spoved, pa ostanejo do drugega jutra pri meni. Kadar potujem po misijonski deželi, ostane v hiši, kjer se kristjani zberijo, samo dva dni. Tedaj se vsi spovedajo, prejmo sv. obhajilo, sklepajo zakone; otroci se krstijo, zakoni sklepajo, bolniki previdijo, dela čez glavo. Dopoldne sem navadno tešč, opoldne dobim sicer hrano, toda nezadostno hrano, slabo pripravljeno, za te kraje netečno. Popoldne sem profesor bogoslovja za moje odraščene učence, zvečer zopet spovednik, ob 9. grem k počitku. Lahko si mislite, da misijonar v takih razme-

rah nima strahu pred preganjavci, ki ga z enim mahljajem lahko rešijo zemeljskih nadlog in mu pomagajo v nebesa, za katera dela in trpi.

Seveda bo marsikdo klonil glavo pred tako požrtvovalnostjo in rekel: misijonarjev nimam v mislih, moji očitki veljajo le domačim duhovnikom, ki imajo doma udobno življenje, na dan 25 ur prostega časa, za stanovanje krasne palače, izbrano hrano, bogate dohodke itd. — Mogoče, da je bilo kedaj tako, današnjim duhovnikom o tem ni dosti znane. Če hočejo svoje vsestranske dolžnosti natančno spolniti, jim ne ostaja dosti časa; ponos vsake verske občine je lepa cerkev in čedno župnišče. Na sedanjost duhovniško hrano pa se človek ne bi preveč rad vabil, ker je povsod skromna. Sicer pa duhovnika, ki ne spolnuje svojih dolžnosti in hrepeni le po udobnosti in bogastvu, tudi mi ne hvalimo in se cerkev ž njim ne ponaša. Ampak vera je od Boga in mora biti, kjer pa je vera, tam morajo biti tudi duhovniki; in če so duhovniki res pravi voditelji ljudstva k časnemu in večnemu blagru, čast jim, ne pa zaničevanje!

KAJ MI JE MARIJA NA BREZJAH NAROČILA?

(Dalje s str. 226.)

pari prosečih rok: Marija, Ti vedno Pomočnica, vrni mi moža, vrni nam očeta! A ta mož, oče, je malo prej v Ameriki rajal na svoji rokovnjaški svatbi.

Par let je tega, ko je prišel k meni po slovo mladenič, veselje svojih starišev in ponos župnije, eden najbolj navdušenih Orlov. Ker doma zanj ni bilo mesta, domačija je čakala drugega brata, se je odločil čez morje za srečo. Lepo je tu uredil svoje čušne račune. — Kot živ tabernakelj je pokleknil pred me in me prosil blagoslova ter varstva na pot v neznani svet. Ko je svoji dobri materi podal roko v slovo in mu je ta izročila dedščino slovenske matere: Jože, name lahko pozabiš, samo na Boga in Marijo nikar! — je skoraj nejevoljen odgovoril: "Mama, saj me poznate, glede tega bodite brez skrbi!" Prvo in drugo leto so res pridno romala njegova pisma z dolarskimi prilogami v domovino. "Štirje so Vaši, draga mama," se je navadno glasil, "enega pa nesite na Brezje, kadar boste gori romali, Mariji v dar, da bi me še naprej varovala vsega hudega, kakor me je doslej!" Tretje leto je tu in tam še priromalo kako pismo, a je bilo nekam kratko in hladno, le redko s kako dolarsko prilogo za mater. Četrto leto je pa oboje prenehalo. Prišlo pa je pismo od druge strani, da je postal nekdanji navdušeni Orel, Jože N., hud socialist, ki ima za svojo pobožno mater le še pomilovavni nasmeh. Ma-

teri je skoraj srce počilo žalosti, ko je to zvedela. Kjer je dobila kak dinar, ga je v ruto zavezala in zopet in zopet jih je preštevala, kadaj jih bo zadosti za na Brezje. Kadarkoli je kdo v bližini aranžiral romarski voz, se je ona priglasila, češ, voz stane samo toliko, jaz imam pa toliko, še eno sv. mašo bom lahko plačala za svojega Joška. Kako je ta mati goreče molila: "Marija, vrni mi ga, predno umrjem. Saj Te ne prosim, da bi mi pisal, še manj, da bi mi kaj poslal, samo tega Te prosim, samo to bi pred smrtjo še rada slišala od katerekoli strani, da se je vrnil k Bogu in Tebi!" Ni dočakala, čeravno sem jaz hitela za njim po njegovih krivih potih. Mašil je ušesa mojim klicem in iz ust mu je bruhala strašna kletev.

Prišla je po slovo in blagoslov moja hčerka, eden najlepših cvetov mojega vrta v župniji B. Ženin jo je zvalil čez morje. Dobra, neizkušena revica je trepetala pred menoj kot ovca pred zasledujočim volkom. Pri svoji društveni svetinji mi je prisegala, da hoče ostati vedno moj ljubeči otrok in da se hoče takoj po prihodu v novi svet pridružiti tamkajšnji družbi ali kakim podobni organizaciji. Pozneje sem pa zvedela, da je prvoboriteljica svobodomiselnega ženstva, z nekim ločenim poročena. Njena dobra mati, ko je to zvedela, je malone zblaznela. Lučko je zažgala pred menoj v svoji sobici in molila, molila za svojo Maričko. Ni je izmolila, ker se je pretrdovratno upirala mojim navdihom. Revica je same žalosti in drhtenja po zgubljeni hčerki zbolela. Njena zadnja molitev, ki ji je zastala na

osinelih ustnicah, je bila: "Marija, nisem dočakala, kar sem tako srčno želela, da bi še enkrat pritisnila svojo ubogo Maričko na srce. Zdaj jo izročam Tebi. Tvoj otrok je bila, kakor moj. Ne zapusti je, dokler se ne vrne na Tvoje materinsko srce, da se vsaj v nebesih zopet vidive!"

Da, takih zgodb o svojih zgubljenih otrocih bi ti vedela pripovedovati še mnogo, mnogo. A bodi dosti, ker mi pri vsaki srce znova zakrvavi. Nato je zopet umolknila. Neka koprneča ljubezen se je razlila po njenem obličju in dostavila je: "A tudi ti so moji! Da, še posebno te mi je moj umirajoči Sin na Kalvariji zapustil. Povej jim, da tudi zanje še bije moje materinsko srce. Povej jim, da me ravnoradi njih tako veseli, ker sem dobila v Ameriki svojo podružnico, svoj dom, da bodo ti moji otroci lažje prišli k meni.

Ali si že čul ono lepo dogodbico gori iz mrzlega severa, kjer bijejo prav tako toplo materinska srca, kakor v gorkih krajih? Tam gori je živela uboga a zlata mati, s prav tako zlato hčerkico. Toda kljub pažnji skrbne mamice je peklenska kača prilezla v hčerkin mladostni raj in ga oskrunila. Neko tajinstveno domotožje po širokem svetu jo je objelo in vedno bolj omamljalo. Lepega dne ji je postala hišica mamina premajhna. Tajno jo je zapustila in zavila na široko cesto. Poslej je bila nesrečne matere ena sama vroča molitev za zgubljenega otroka. Bila je uspešna. Vedno glasneje je odmevalo v srcu razočarane hčerke: "Dvignila se bom in pojdem nazaj v hišico svoje zlate mamice!" In dvignila se je. Toda ponoči. Sram je je bilo luči. V pozni noči se je plaho pritihotapila pred vežna vrata, globoko dihnila in potrkala. Zajokan glas se je odzval: Naprej! Hčerka prisluškuje, še bolj ji bije srce, kedaj bo začula prve korake mamice, ki ji hiti odpirat. A nič. Morda je v napol spanju rekla: Naprej, pa zopet zaspala. Potrka močneje. Naprej! se čuje glasneje. Pritisne na kljuko. Vrata se odpro. Molče si padete v objem mati in najdena hčerka. "Mamica, kako da niste imeli zaklenjenih vrat v pozni noči?" — "Hčerka, kar si odšla, vrata moje hišice niso bila nobeno noč zaprta, da bi se v vsaki nočni uri lahko vrnila in takoj spoznala, da ti je vedno odprto tudi moje srce."

To zgodbico povej mojim zgubljenim otrokom onstran morja. Pa pristavi, da se božja mati v ljubezni do svojih otrok ne pusti prekositi od nobene človeške matere. Kakor je dom telesne matere in srce zemeljske matere vedno odprto zgubljenemu otroku, tako moj dom in moje srce in to na stežaj. Da, to jim povej. A zavedaj se, da boš govoril v mojem imenu. Govori ljubeznivo, ne očitajoč, da ti moji otroci poguma ne zgube.

To, dragi, je naročilo naše Matere na Brezjah. Obžalujem, da iz moških ust ne zveni tako sladko kot iz Materinih.

O, ko bi imel glas, ki bi prodril do zadnje hiše, kjer bije kako slovensko srce. O, ko bi naši megafoni raznesli to naročilo od New Yorka do San Francisca, morda bi eden ali drugi zgubljenih otrok te najboljše Matere kriknil iz dna svojega obupanega srca: "Jeli res, da je tudi meni vedno odprt Marijin dom in njeno materino Srce?" In jaz bi mu odgovoril: "Da, tudi zate, oba, na stežaj! Dvigni se in pohiti k Njej in tvoje razbičano srce bo znova zaživel, kakor je živelo le na njenem srcu." A ne morem. Zato nesite vi, otroci Marijini, to blagovest na vse strani odkoder ste prišli! Kajti jaz bom smatral to Materino naročilo toliko časa za neizvršeno, dokler ne prodre do zadnjega brata in sestre, ki ju ni tukaj.

In vi, zvesti otroci Marijini, kako naročilo imate vi za Njo na Brezjah? Kaj naj ji povem, ko bom polagal račun od danega mi naročila? O, tudi z vaših obrazov, tudi z vaših ustnic nekaj berem. Naj povem kaj, in vi mi boste povedali, če sem prav bral. To-le berem: Marija Pomagaj, Ti naša dobra Mati! Hvala Ti za pozdrav, ki si ga nam poslala! Hvala Ti za prelepo materinsko naročilo! Mi, Tvoji ameriški otroci, Ti danes ob sklepu našega prvega katoliškega shoda slovesno obljublamo, da se bomo vsikdar zavedali, kaj smo, da smo otroci Tvojega naroda in to hočemo tudi ostati. Kakor on v domovini materi roma k Tebi na svoje Brezje poživljat vero in ljubezen do Tebe in Tvojega Sina, tako hočemo romati mi semkaj na svoje Brezje, da vsaj versko ne utonemo v morju takih, ki Tebe ne poznajo. Prosimo Te, povej našim materam, ki romajo k Tebi za nas, ali so zaspale v Gospodu, potem ko so nas izročile Tvojemu materinskemu varstvu, da nismo pozabili ne nanje ne na Te. Še zvesteje kot doslej bomo čuvali njih dedščino, ki so nam jo dale na pot v tujino: "Janez, Tone, Franca, Marička, na Boga in Marijo nikar ne pozabi!" Njih sladka beseda bo polagoma zamrla na ustnicah naših otrok, a ljubezen do Tebe, o Marija, ki so nam jo one s svojo hrano vlile v srca, hočemo vcepiti tudi mi v srca svojih otrok, ker vemo, da je po Tebi, Mati, najsigurnejša in najdražja pot k Jezusu.

Ali sem prav bral?

O, zdaj bom z veseljem hitel zopet na Brezje, ko se vrnem, z radostnim poročilom: "Marija! Katoliški shod Tvojih ameriških otrok je zakuril nov kres ljubezni do Tebe in Tvojega Sina. Daj, da bodo njegovi plameni objeli in ogreli tuli one, ki so se ohladili zate in zanj. Tako bodi! Amen.

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Benigen.

Zgodovinski in veličastni dnevi Prvega vseslovenskega katoliškega shoda na ameriških Brezjah so tako hitro minuli. Vsi, ki smo bili na tem shodu, vemo, da še ni bilo za Slovence v Ameriki prireditve tako pomenljive, tako sijajne, tako obiskane in tako srečno uspele, kot je bil Prvi vseslovenski katoliški shod 6., 7. in 8. julija. Naša srca so prekipevala veselja in hvaležnosti v teh srečnih in milosti polnih dnevih. Zato najprej naša srčna zahvala dobremu Bogu po Mariji za te dneve milosti, ki naj bodo mejnik in začetek novega, Bogu vdanega življenja Slovencev v Ameriki.

Kakor je bila velikanska priprava za shod, tako je bil nepopisno veličasten shod sam. Nad vse veličasten po številu udeležencev z vseh krajev Zedinjenih držav, te trume mož in žena, mladeničev in mladenk, Orli in Orlice, cerkveni in vladni zastopniki, slovenske in poljske redovnice. Vseh udeležencev skupaj po sodbi veščakov je bilo nad dvanajst tisoč. Ta ogromna udeležba pri sedanjih ne pač cvetočih gmotnih razmerah je napolnovala naša srca z nepopisno radostjo in tolažbo. Vsa velika ravan na griču pokrita s to pisano množico naših rojakov in rojakinj; ta nešteta množica nas je osupnila, ko smo je gledali z odra pred začetkom shoda. — Veličasten je bil potek shoda z ozirom na odlične govornike, ki so s krepko besedo navduševali poslušavce za naše prave vzore in ideale; veličasten po domači

in ljubki prireditvi s procesijo v soboto zvečer; najbolj veličasten v nedeljo, ko se je vršila manifestacijska procesija in obdržavalo glavno zborovanje shoda na ameriških Brezjah, kjer so bili navzoči odlični cerkveni in vladni zastopniki. Vse to bo ostalo v trajnem spominu navzočim, pa tudi drugi, ki niso mogli biti navzoči, bodo lahko videli na slikah to najlepšo našo prireditev na ameriških Brezjah.

Kakor je bil ljubezniv prvi dan shoda in veličasten drugi, tako pa je bil najbolj pomenljiv tretji in zadnji dan shoda. Ta dan ni bilo več množic naših dragih rojakov, ker so v nedeljo zvečer morali zapustiti ameriške Brezje in se podati domov; vendar jih je ostalo še v pondeljek pri nas nad tristo; prišlo je pa več gospodov duhovnikov za ta dan shoda, namenjen zlasti častitim gospodom duhovnikom, ki so bili v nedeljo radi svoje službe zadržani.

Po slovesni sveti maši za vse v Ameriki umrle naše rojake, se je pričelo prevažno delo duhovnikov. Razni referati ali poročila so bili na dnevnem redu. Vsi ti referati pa imajo namen, kako naj ohranimo sad sijajno uspelega katoliškega shoda, da bo naše ljudstvo imelo od njega trajno korist. Vsa ta poročila bo prinesla Spominska knjiga ali prihodnji koledar Ave Marije v celoti. Ker bo pa Prosvetna Zveza v smislu katoliške akcije združevala v sebi vse delo katoliških organizacij in isto vodila, zato sledi tu poročilo o tej Prosvetni

Zvezi, ki je bila ustanovljena 8. julija na katoliškem shodu za Slovence v Ameriki.

**O katoliški akciji med ameriški-
mi Slovenci.**

Ta, meni naročeni predmet je nekaj povsem novega v Ameriki. Potrebno se mi zdi malo pojasniti to zadevo.

Ali niste, častiti sobratje, tudi Vi tega mnenja, da je ta predmet čisto nov in zato nekako prezgoden in morda neumesten za ameriške Slovence? Saj, kolikor je meni znano, katoliška akcija še ni vpeljana v Ameriki, pač pa jo že vpeljujejo. Torej nova reč je, ki še ni prišla med ljudstvo od tukajšnje cerkvene hierarhije in zato utegne zadeti kot neumestna ali vsaj prezgodnja na odpor, če pridemo mi Slovenci prvi ž njo na dan v Ameriki.

To so z ene strani gotovo opravičeni pomisleki proti naši bodoči katoliški akciji. Reklo se bo morda, počakajmo ž njo, dokler ne pride poziv za njo od naših višjih pastirjev.

Z druge strani mi pa silijo naslednje misli v glavo. Prvi vseslovenski katoliški shod se je sklical ter vršil veličastno in zakaj, zato da bi poglobili versko življenje med našimi rojaki v Ameriki. To je njegov pglavitni namen. Vprašam Vas, častiti sobratje, ali naj bo ta prva, veličastna naša verska prireditev samo zunanja manifestacija in nič drugega? Ali naj bodo vsi toliki napori, tolika dela, tolike žrtve naše in udeležencev za prireditev shoda ter nas vseh želje in

načrti za prihodnost brez trajnega sadu, naj vse to izgine in razbline brez slodu kot kup slame, ki jo upepeli ogenj? Ne, nikakor ne! Vi vsi, č. sobratje, ki ste se žrtvovali za katoliški shod, ki ste prišli in tu govorili navdušeno, nikakor nočete, da bi se hitro vse to pozabilo in ne imelo naše ljudstvo od katoliškega shoda nobene trajne koristi. Nasprotno, vsi Vi č. sobratje želite iz srca, da bi se sad te veličastne manifestacije ohranil ne samo med udeleženci samimi; temveč da bi sad in korist prvega vseslovenskega katoliškega shoda imeli tudi oni, ki se ga niso mogli ali hoteli udeležiti. Vaša vroča želja je, naj zažari ogenj prave ljubezni v srcih vseh dragih naših rojakov, tudi tistih, ki so bili mrzli in brezbrizni za vseslovenski katoliški shod ali mu bili celo nasprotni.

Lahko pa imenujemo vsaj sedaj, če že nočemo uradnega imena "katoliška akcija", prosvetno zvezo v smislu ali duhu katoliške akcije. S tem ne bomo zadeli na kak morebitni odpor na eni strani, češ, čemu se sili stvar med ljudstvo, predno pride poveleže za to od cerkvene oblasti, ker mi vsi imamo pred očmi pa tudi v srcu edinole trajno korist prvega vseslovenskega katoliškega shoda. Na drugi strani pa zopet ne bo tako neprijetno dirnilo ime katoliška akcija tiste občutljive naše rojake, ki so preveč "boga-boječi", ki se nikakor ne marajo prištevati med preveč pobožne katoličane, pač pa jim bo ugajalo znano in bi rekel napredno ime "prosvetna zveza", četudi še dostavimo v smislu katoliške akcije. Tako bi bilo prav na obe plati.

Umestno se mi zdi omeniti, da bo cerkvena oblast gotovo vpepljala katoliško akcijo v Ameriki. Ker so pa tu narodne župnije, je potrebno, da se te same organizirajo in bodo tako pripravljene

sodelovati s škofijsko organizacijo. Vseeno bodo pa ostale še naprej kot narodne organizacije, ker te bodo zahtevale potrebe dotičnega naroda.

Vam, č. sobratje, je znana katoliška akcija vsaj iz časopisja, zaradi našega ljudstva pa omenim na kratko najprej:

1. Kaj je katoliška akcija v Italiji, oziroma v Evropi in posebej v Sloveniji in

2. Kako naj se katoliška akcija realizira med Slovenci v Ameriki in katera društva naj bi se pritegnila v njen delokrog.

I. Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem je geslo sedanjega slavno vladajočega papeža Pija XI. To prelepo geslo je pričel takoj udejestvovati s katoliško akcijo. S tem je dal vzgojno-prosvetnim organizacijam najprej v Italiji nov temelj in široko podlago. Dne 2. oktobra 1923 je potrdil pravila italijanske katoliške akcije. Od tega časa vedno znova poudarja važnost katoliške akcije in izraža posebno veselje nad tem, da se širi katoliška akcija tudi izven Italije ter hoče, da se uvede v vseh katoliških deželah.

a) Ustroj "Italijanske katoliške akcije". Dr. M. Slavič piše v svoji izčrpni razpravi v Času zv. 7. o njej tako-le: "Katoliška akcija je zveza katoliških sil, ki so organizirane za krepitev, širjenje, udejestvovanje in obrambo katoliških načel v zasebnem, družinskem in socialnem življenju." Torej v katoliški akciji so združene vse katoliške sile v dosegu skupnega namena. Ločene so pa med seboj po spolu in starosti; zato imamo zvezo mož, mladeničev, žen in mladenk. Take zveze so v vsaki župniji in vse te zveze posameznih župnij spadajo k Škofijski zvezi.

Dolžnost vseh teh posameznih zvez je podpirati župnika in duhovništvo v njegovi visoki misiji in udeleževati se pri vseh prizadevanjih, da se zasigura mir

Kristusov v kraljestvu Kristusovem.

Te zveze posameznih župnij pa vodi Centralni odbor katoliške akcije s svojimi škofijskimi odbori in župnijski sveti. V posameznih župnijah pa župnijski svet, čegar udje so predsedniki (ce) Zveze mož, mladeničev, žena in mladenk; tudi se lahko pritegnejo predsedniki udruženj, ki sicer ne spadajo h katoliški akciji, pa vendar tudi zasledujejo marsikatero cilje apostolata in imajo očitno katoliškega duha.

b) Katoliška akcija v Evropi in posebej v Sloveniji.

Po vzoru italijanske katoliške akcije so nekatere katoliške dežele v Evropi prevzele kar pravila in poslovnik ital. kat. akcije ter uvedle popolnoma enako ustrojeno katol. akcijo. Druge dežele so se oprle na že obstoječe katoliške organizacije. Po teh smernicah se uvaja zdaj katol. akcija tudi v Sloveniji. Gleda se predvsem na bistvo kat. akcije. Bistvo kat. akcije izraža papež Pij XI. s tem, da jo definira kot "udeležbo laikov pri pravem misijonskem delu cerkve, kot obliko sodelovanja laikov pri misijonskem delu duhovnikov." Namesto zvez posameznih stanov kakor je v Italiji, se združijo v Sloveniji vse katoliške organizacije v svrhu sodelovanja ter se tako obnovi v njih apostolski duh in apostolska gorečnost za velike cilje Kristusove cerkve.

c) Kako naj bi se med Slovenci v Ameriki organizirala Prosvetna zveza v smislu katoliške akcije?

Mi bi lahko podobno kot v Sloveniji naredili. Doma so pritegnili h katol. organizacijam tudi karitativne in prosvetne organizacije. Tu pridejo namesto karitativnih v poštev podporne organizacije kot K.S.K. Jednota in Družba sv. Družine. Tema dve ma bi se pritegnila tudi Sloven-

ska Ženska Zveza. V Ameriki in sicer v vsaki slovenski župniji naj bi bile vse cerkvene kakor tudi prosvetne in podporne organizacije nositeljice katoliške akcije, ki bi se tu v Ameriki imenovala Prosvetna Zveza.

Za vodstvo Prosvetne Zveze se porabi v vsaki župniji dosedanja delavni odbor za katoliški shod s kakimi malimi izpremembami. V ta delavni odbor naj vsaka katoliška organizacija da po enega zastopnika. To je lokalni ali župnijski odbor Prosvetne Zveze.

Naloga te Prosvetne Zveze bi bila ista kot je katoliške akcije. V splošnem: pospeševati versko in нравno življenje ter gojiti krščansko prosveto. V konkretnem smislu bi oskrbovala poučna predavanja in vodila delo za dober tisk.

Svoj referat sklenem z besedami prelata Dr. M. Šlaviča: "Pa ne le na organizacije bo gledala kat. akcija, ampak na to, da zajame val apostolske gorečnosti vse vernike, da užge tudi ločene kristjane in privede h Kristusovi vesoljni edinosti, da prižge še nevernikom luč prave vere. Ogenj božje ljubezni pa mora goriti in plamteti, kar je poglavito, kakor pravi papež katoliške akcije, v lastnih srcih, šele potem more svetiti tudi drugim in jih ogrevati za Boga, Kristusa in njegovo cerkev. Katoliška akcija je tisti ogenj, o katerem govori Kristus: "Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo, in kako želim, da bi se že vnel." (Lk. 12, 49.)

Evharistični dan

v mesecu avgustu bo **18. avgusta**, ko bo imela župnija sv. Jurija iz So. Chicage pri nas svoj shod.

V mesecu septembru bomo imeli evharistični dan **8. septembra**, na praznik rojstva Marije Device. Za oba ta dneva uljudno vabimo častivce sv. Rešnjega Telesa na ameriške Brezje.

Vesela novica.

Iz našega komisarijata Sv. Križa je nastal te dni že drugi komisarijat za slovaške frančiškane pod imenom: Komisarijat Svetega Odrešenika, s sedežem v Avaloni, Pittsburgh, Pa. Prvi komisar je Very Rev. Ambrose Kopač, O.F.M. Želimo iz srca novoustanovljenemu komisarijatu sv. Odrešenika obilnega božjega blagoslova, da bi naši sobratje uspešno delali za blagor bratskega slovaškega naroda v Ameriki.

Velikodušen dar.

Very Rev. M. Šavs, dekan in župnik v Shakopee, Minn., nam je izročil na katoliškem shodu \$150.00 za vzdrževanje enega dijaka. Preblagemu našemu največjemu dobrotniku izrekamo pristrčno zahvalo s prošnjo, da mu bo Bog obilni plačnik za toliko dobrot, ki jih izkazuje slovenskim frančiškanom na ameriških Brezjah!

* * *

Very Rev. A. J. Režek, č. doktor in župnik v Houghton, Mich., je postal Monsignor z naslovom Right Reverend. Sveti Oče so ga te dni povzdignili k tej časti. Našemu zaslužnemu odlikovancu iz srca čestitamo in mu kličemo: Ad multos annos!

* * *

Rev. Benvenut Winkler — petdesetletnik.

17. julija 1929 se je razklenila petdeseta zarja nad njegovim življenjem, življenjem polnim dela in truda, polnim veselja in razočaranj, polnim setve in žetve.

Rojen je bil 17. julija 1879 v mestecu Julijske Benečije, Idrije, kot sin idrijske rudarske rodovine, ki sta iz nje izšla dva duhovnika. V beli Ljubljani je pohajal gimnazije, v frančiškanski red je stopil 9. septembra 1901 in v Novem mestu je dovršil leto redovnega novicijata. Leta

Rev. Benv. Winkler, O.F.M.

bogoslovja je prebil v Kamniku na Gorenjskem in v Ljubljani, in 24. aprila 1905 je imel svojo novo mašo pri Mariji Pomagaj na Brezjah.

Po končanih študijah je bil odločen za kaplana pri župniji Marijinega Oznanenja v Ljubljani, kjer je služboval do leta 1914 kot kaplan, katehet in veroučitelj na raznih ljubljanskih šolah. Bil je obenem goreč misijonar in govornik in dober vodnik prosvetnega društva v župniji; deloval je tudi na karitativnem polju v znanih družbah sv. Vincencija in sv. Elizabete.

Iz Ljubljane je bil prestavljen kot župnik k sv. Trojici v Slovenskih goricah, odkoder je bil po letih poslan k romarski cerkvi brezijski na Gorenjskem. Ko je v Dolu pri Ljubljani resno obolel takratni župnik Kastelic, je bil pozvan tjakaj kot duhovni pomočnik. Zatem je bil v drugo poklican k ljubljanski župni cerkvi Marijinega Oznanenja, kjer je ostal dve leti. Iz Nove Štiffe na Dolenjskem, kjer je bil zadnje leto pred dohodom v Ameriko, je prišel na ladji "Ar-

gentini" v Združene države. Bil je od kraja uslužben pri sv. Štefanu kot kaplan, upravitelj pri tiskarni Edinosti, obenem je misijonaril po raznih slovenskih naselbinah v mrzli Minnesoti, v gorah Colorado, državah Pennsylvanije, Indiane, Kansas, Illinois, Ohio ter v New Yorku. Iz Chicage je bil prestavljen za župnika v So. Chicago, kjer je dal na novo preslikati prostorno Cerkev z 29 slikami, preskrbel je tamošnjim rojakom prepotrebno dvorano, kjer imajo sedaj svoje središče in ognjišče.

Prenoviti in povečati je dal že razpadajoče župnišče. Po preteku šestih let je utrujen od dela in zrahljanih živcev odšel na oddih v stari kraj. Brez zdravniške pomoči, samo na svežem zraku v lepi Jugoslaviji si je docela utrdil zdravje in se je povrnil nazaj v Ameriko letošnjo spomlad. Sedaj biva v New Yorku pri cerkvi sv. Cirila in Metoda in petdesetletniku primerno tiho in skromno vrši svojo duhovsko službo.

To je samo okvir, samo suhi podatki so te vrstice, Bog ve,

da je bilo njegovo življenje polno blagoslova za naš narod in mi vsi vemo, da je bilo njegovo delo posvečeno z uspehi. Zato mu kličemo ob njegovem slavlju: Dal Bog, da bi še ne šel v Abrahmovo naročje, temveč da bi prihodnje leto ob zelenem Jurju, 24. aprila 1930, čvrst in krepak kot je sedaj, obhajal petindvajsetletnico mašništva.

(Pokojni Rafael Winkler je imel svojo novo mašo leta 1893 in je bil v službi Gospodovi samo osem let, ko ga je Bog poklical k sebi.)

Iz našega ofisa.

ZAHVALE:

Zahvaljujem se Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj in sv. Antonu za uslišano prošnjo. V ta namen Vam pošiljam za sv. mašo.

Johana Filipič.

Najlepše se zahvaljujem Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici in sv. Jožefu za uslišano prošnjo. Ob enem se jim z zaupanjem priporočam še v bodoče.

Josephine Sadar.

Z zaupanjem se obračam k sv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj in sv. Tereziji s prošnjo, da bi mi zadobili zopet ljubo zdravje. Priporočam se vsem čitateljem tega lista, da se me spomnijo v molitvi. Priloženo pošiljam \$5.00 kot mali dar.

Helen Kocman, Frontenac, Kans.

Prečastiti g.:—

Prosim če ni prekasno, da daste v Ave Maria te vrstice.

Katoliški shod je minil, toda pozabljeno ne bo zlepa, tako pravimo vsi, ki smo bili tam v Lemontu. Prav tako se nam je zdelo, kakor bi bili v svoji rodni vasi ob kakih velikih slovesnostih: lepo pritrkavanje zvonov, slovensko petje in govori, kako učinkuje to na takega človeka, kot smo mi po malih naselbinah, ko ne slišimo nikdar lepo ubranega petja, pridigo pa le enkrat v letu. Zvon imamo pa tako velik, da moram dobro poslušati, da slišim zvonjenje. Po pravici rečeno, človeku se miho stori, ko čez dolga leta gleda in poslušava vse kakor nekak odmev in klic iz domovine. Ne pozabi, ne zataji tistega, kar si se učil v svoji mladosti v šolah in v cerkvi! — In Orl! O kako krasni nastopi! Samo to rečem, srečni ljudje, ki živijo po večjih naselbinah! In še enkrat srečni, ki imajo take voditelje, ki vzgajajo mladino tako da: v zdravem telesu hiva duša zdrava.

Sedaj pa še prav lepa hvala Jolietčan- kam za "lunch". Bog naj Vam povrne ker: lačne ste bile nasitile.

V imenu vseh Aurorčanov:

Frances Kranjc.

Č. g. urednik:—

Vedno mi bodo v spominu slavnosti v Lemontu in v Jolietu, mojem rojstnem kraju. Oh, kako srečna sem, ker sem se shoda udeležila. Ljuba Mati božja, prosim Te, usliši moje prošnje!

Mary Bandi, Cleveland, O.

Darovi v blagu:

Mr. J. Mesec iz Chicage je brezplačno zboljšal nosilnico za podobo Matere božje, kar bi stalo nad \$60.00. Nadalje je prenovil napis pred uhom v cerkev. Mr. Martin Shifrer je naredil stranski altar in mnogo drugih reči, ki smo jih potrebovali ob priliki shoda. Članice dr. sv. Štefana št. 1. so darovale krasne rože za nastavke pri uhom pred cerkvijo. Denar je nabrala Mrs. L. Korenchan in sicer so ji darovale: Mrs. F. Banich 50c, Mrs. Max Omerzel \$1.75, Mrs. Sil. Hra-star \$1, Mrs. John Marovich \$1, Mrs. John Koser 50c, Mrs. P. Coff 50c, Mrs. Joe Beribak 50c, Mrs. John Fabian 50c, Mrs. F. Tomazich 50c, Mrs. S. Nartnik 25c, Mrs. L. Korenchan \$1.

Mnogi so darovali jestvine in več drugih reči za shod, za kar se vsakemu posebe in vsem skupaj iskreno zahvaljujemo.

Nadalje izrekamo zahvalo vsem, ki so na ta ali oni način pomagali pri pripravi in ob času shoda. Bog plačaj!

Mr. Andrew Polak je kupil kip sv. Cirila za \$91.00 in zraven je še daroval \$4 za cerkev. Mr. Frank Gabriel je kupil kip sv. Metoda za \$91.00. Mrs. Frank Bambich iz Fredonia, Kansas je darovala dve preprogi.

Iz srca se zahvaljujemo častitim sestram iz Mont Asissi, za vse kar so nam pomagale pri vseslovenskem katoliškem shodu, zlasti, ker so napravile vse zasta-

ve. Mrs. Frances Pirman je poslala več krasnih brisač.

Še enkrat tem in vsem dragim dobrotnikom stoterni Bog plačaj!

O. O. Frančiškani.

Darovi za cerkev:

Mrs. A. Maly \$10, Mary Trinko \$10, Mrs. Cook \$10, Mrs. M. Logar \$2, Helen Kergich \$1, Frank Papesch \$1, Vaide Mary \$1, Neimen. \$1, Mary Martich 50c, Margareth Ritonija \$1, Uršula Škofljanc \$1, Rosie Krašovic \$1, Anna Zitnik 50c, Frank Košmrl \$1, Anna Jerman \$5, Angela Mlakar \$1, Margareth Jakopich \$2, Ana Marolt \$20.00 (v zahvalo), John Progar \$1, Multz Mary \$4, Neimen. \$2, Geo. Nemanich \$1, Frances Martincich \$1, Frances Pirman \$1, Mrs. Cvenk \$5, Mary Gortz \$1.

Darovi za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji:

Mrs. Andrew Urbis Sr. \$1, Antonija Orach 50c, Frances Zakrajšek \$1, Pette Anna \$1, Mary Martich 50c Mrs. T. (Strabane) \$1, (Devetdnev.), Rojko Veronika 30c, Magda Koran \$1, Math Kremesec \$2, Math Judnich \$1, (devetdnev.) John Kobe 25c, Mary Nick \$1, Mary Cessen \$1, Stephan Smey \$1, Mary Francel 10c, Barbara Cernich 20c, Anton Zagorc 10c, Joseph Buconeli 50c, Lucija Dobravec 20c, Rosie Oven 10c, družina Tellban 20c, Lovrenc Kotar 20c, Frank Novak 50c, Antonija Berus 50c, družina Jos. Barborich \$1, Mary Bambich \$1, Mary Konecnik \$1, Frances Bačnik \$1, Mary Božičevich 25c, J. K. 25c, Anna Plemel 50c, družina Math Judnich \$1, Marko Bluth 50c, Mary Rome \$1, Amalija Pucel 50c, Anna Banks \$1, Mrs. Joseph Osterman \$1, Mary Gostich \$1, Neimen. \$1, Frances Novak \$1, P. K., Cleveland \$1, Helena Lukanc \$1, Helena Gerčar \$5, Ivanka Majnik \$1, Anna Jerman \$1.

Darovi za list Ave Maria:

Josephine Pintar 50c, Antonija Orach \$1, Stef. Zerdin \$1, Joseph Gerace \$1, Marjeta Svete \$1, Antoniette Jakopich \$1, George Krivitz 50c, Joseph Drašler \$1.50, John Krek \$1, Mary Multz \$1, Anna Banks \$1, Frances Pirman \$1, Mary Gostič \$3, družina Trontel \$1, Rev. J. J. Oman \$5, Jakob Drašler \$1, Vinčenc Stefanich \$1.

Darovi za kolegij:

John Krasovetz \$1, John Panič 50c, Neimen. v Lemontu \$1.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

Mrs. Kosmatin \$10, Agnes Grahek \$10, George Boldan \$10, John Gašparich \$10, Martin Piškur \$10, Antonija Terpin \$10, Anna Marolt \$10, Frances Kalich 50c, Anna Tomich \$10, M. Pogačnik \$10, Barbara Notar \$10, Helena Golob \$10, Josephine Kerch \$10, Mary Bambich \$10, Josephine Meglen \$2, Joseph Taljan \$10, Mary Taljan \$10, Anna Majerle 50c, Ath. Asich 50c, Alojzij Intihar \$10, Mary Racich \$5, Joseph Osterman \$2, J. Klepac \$1, Mary Kalan \$10, Angela Kriznar 50c.

Za sv. maše so poslali:

Ignac Kopinski \$30, Frank Vodopivec \$1, Ritonija Marg. \$1, A. Collins \$1, Uršula Skofljanc \$1, Josie A. P. Leonard \$2, Magda Korant \$1, Mary Bokal \$2, J. Klepac \$1, Mary Benedikt \$2, Julija Jelencich \$2, Mary Drešar \$1.50, Antonija Berus \$1.50, Mary Drešar \$1.50, družina Barborich \$2, P. Grangel \$1, Barbara Klepac \$1, Mary Kraker \$1, Margareth Jakopich \$2, Louise in Angela Bozick \$3, Anna Božič \$1, Mary Brodnik \$3, John Slapničar \$1, Neimen. po Mr. Frank Určar \$3, družina Planinšek \$1, Ignac Oven \$1, družina Rojanc \$1, Neimen. \$1, družina Zaborc \$1, Mary Osolnik \$1, Mary Božičevich \$1, Marg. Drobnič \$1, Joseph Drasler \$2, družina Lestan \$1, družina Talijan \$1, Mary Svirgel \$1, Mary Multz \$2, Mrs. William Zimmerman \$1, Frances Jaklich \$2, Agnes Markec \$1, Anna Blut \$1, Mary Rome \$2, Anna Majerle \$1, Anna Banks \$3, Helena Anzich \$1, Anna Kocman \$1, Amalija Racich \$1, L. Meshnig \$2, John Intihar \$30, Mary Racich \$1, družina J. Osterman \$1, Mary Ravnikar \$1, Josephine Peterka \$1, Mary Gostich \$2, Jakob Cerar \$1.50, Frank Stiglitz \$2, Frances Novak \$5, Mary Panchur \$1, P. K. \$1, Anna Zupancich \$1, Mrs. Verhovc \$2, Anna Kozar \$1.50, Iva-

na Majnik \$1, J. Klepac \$1, Mary Kalan \$6, Mary Cvenk \$5, Jennie Zajz \$5.

Naravnost samostanu so darovali za kritje stroškov katoliškega shoda farani sv. Jurija, So Chicago, svoto \$118.00 K tej svoti sta prispevala tudi Mr. Webek \$2, družina Kobe \$5. oba iz Whiting, Ind.

NOVE NAROČNIKE SO PONOVO DOBILI:

Rev. Odilo 1, Josephine Meglen 2, Frank Ulčar 12, Anna Bondi 1, Mr. Nemanich 3.

IZ UPRAVNIŠTVA:

Kakor je bilo poročano, bo letošnji koledar, oziroma Spominska knjiga velike važnosti, za vse tiste, ki bodo oglasili v istem svoje podjetje. Zato prosimo, vse cenjene zastopnike(ce), da nam pridobijo čim več oglasov. S tem bodo koristili ne le nam, temveč tudi vsem tistim, ki bodo koledar naročili. Če bo namreč dovolj oglasov, bo koledar stal 50c, kakor navadno leto.

Nadalje naznanjamo, da se sedaj nahaja naš potovalni zastopnik Mr. Frank Ulčar v Clevelandu in okolici. Vsem oddotnim rojakov ga prav toplo priporočamo.

BOLJŠE JE DAJATI, NEGO JEMATI.

(Iz nemščine L. M. B.)

Neki mladi Anglež, ki je študiral v Lausanne v Švici, je šel nekega dne na sprahod skupno s profesorjem Turandom, ki je bil velik prijatelj mladih študentov. Pot je peljala mimo neke njive, kjer je na drugem koncu v potu svojega obraza kopal ubog kmetič. Suknjič in čevlji so ležali na koncu njive. Tu se zmisli mladi Anglež, da bi ubogemu kmetiču skril čevlje in potem bi sam za grmom čakal konca. Načrt razodene gospodu profesorju. Toda ta pravi: "Ne, moj dragi, na stroške ubogega kmetiča se smejeti ni lepo. Ker pa ste bogati, si dovolite drugo šalo, ki bo bolj plemenita in bo prinesla veselja ne samo vam, ampak tudi ubogemu kmetiču. Dajte v vsak čevlji po en zlat. Potem pa oba počakava za grmom skrita, kaj bo!"

Rečeno, storjeno. Kmetič delo kmalu konča in pride na ta konec njive, da bi oblekel suknjič in čevlje. Že stopi z eno nogo v čevlji. Toda, kaj neki je notri. Vzame čevlji v roke in — čudo — notri je zlat. Kmetič ga vzame v roko in pogleda okrog, toda nikogar ni videti. Vtakne novc v žep in pogleda še v drugi čevlji. Tudi tu dobi en zlat.

Tedaj pa se kmetič, misleč, da je sam, vrže na kolena in mladi Anglež ga s Turandom sliši, kako moli: "Tedaj je res, o Bog, da ti ne zapustiš tistih, ki v te zaupajo. Doma sem pustil lačne otroke in bolno ženo ter si nisem vedel pomagati. Molil sem k tebi in ti si mi pomagal. Zahvaljujem se ti, o Bog, in blagoslovi njega, ki je bil orodje v tvojih rokah!"

Globoko ginjen je poslušal mladi dijak kmetičeve besede in solze so mu stopile v oči. Proti profesorju pa je rekel: "Nikdar nisem še tako globoko občutil in tudi nikdar ne bom pozabil, da je boljše dajati kakor jemati."

ZA SMEH.

(Iz nemščine L. M. B.)

Varčnost. — Župnik: "France, zakaj ne delaš?"

France: "Radi varčnosti!"

Župnik: "Kako to?"

France: "Poglejte no, gospod župnik. Kakor hitro jaz delam, me začne žejati in tedaj zapijem več, kakor zaslužim!"

Bočutje. — Sodnik: "No, sedaj pa povejte, kako ste prišli na to, da ste oba financarja tako s poleni nagnali?"

Obtoženec: "Ja, jaz sem pač mislil, da imam za enega preveč polen, ker se mi je en sam zdel prešibak, da bi vse zdržal!"

Pomislek. — Oče: "Zares nisem verjel, da bi učenje toliko stalo!"

Sin: "In pri tem pomislite, da jaz ne študiram veliko!"

Hvaležnost. — Gospod (beraču): "Saj sem vam že včeraj dal pet centov in sedaj ste zopet tu!"

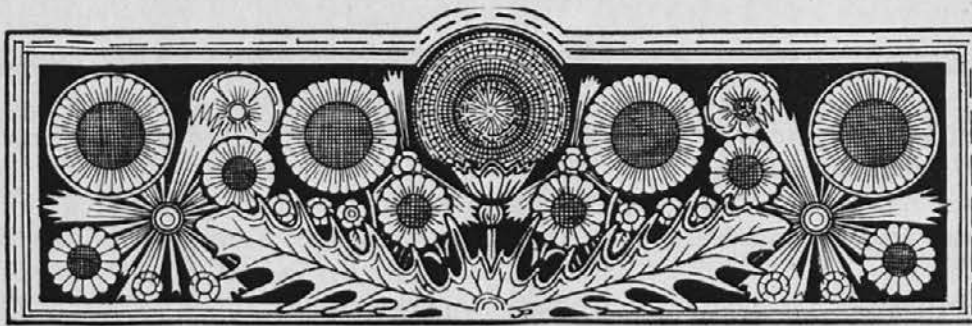
Berač: "O, k dobrim in darežljivim ljudem rad prihajam iz hvaležnosti vsak dan."

Tolažba. — Mama: "Toda, John, tvoje hlače so že zopet čisto zdelane. Spet ti bom morala nove kupiti."

John: "A mama, le potolaži se in Boga zahvali, da nisem dvojček, ker potem bi morala kupiti dvoje!"

Otroško. — Mama: "Ali ti smem verjeti, Tom? Poglej me torej v oko!"

Tom: "V katero pa, mama?"

Naši mladini.

THE ASSUMPTION.

By **Albina J. Wahcic.**

Were you wakened by an angel, dearest Mother,
When you slept the sleep of death?
Was great Gabriel sent by God to you from Heaven
As before at Nazareth?

Did the glory of the Godhead shine about him
When you looked into his face?
Did he whisper once again the salutation:
"Hail! full of grace?"

Was it "Come, My Love, My Dove, the rain is over,"
Queen of Heaven, that you heard?
Ah! I know your answer: "Be it done unto me
According to Thy word."

—Roxanna Grate.

(Reprinted from *The Ave Maria*, Notre Dame, Ind., August 14, 1926.)

Numerous are the feasts which the Catholic Church has dedicated to the Blessed Virgin. However, there are some of greater importance than others; on the fifteenth of August we celebrate a major feast, commemorating the Assumption. It is not only particularly set aside as a holiday of obligation with a vigil, but it is also a day of petitions, public pilgrimages and processions. Many are the miracles that the Blessed Virgin has performed and does still perform on her great day. The season is particularly favorable for outdoor ceremonies wherefore at all great shrines, our Blessed Mother's statue is publicly escorted amid flowers and candles by a long, solemn procession of clergy, nuns and laymen. So touching is this veneration of God's Mother that it wins the admiration of even those not of our Faith.

The joyful season of the Resurrection and the Ascension would scarcely be perfect and complete without the Assumption and coronation of the

Blessed Virgin Mary, our beloved Mother, Queen of Heaven and of earth. It is most fitting for all of us, on this great day, aside from performing merely our duty, that of hearing Mass, to receive Holy Communion, and if at all possible, visit a shrine dedicated to Mary. It is true, that in our parish church we are able to pray to Mary and ask her help, but it is at the shrine especially built in her honor that the Blessed Virgin holds a strange, supernatural power of aiding those who come to her there with their petitions. The pilgrimage, moreover, very often, involves difficulties and sacrifices on our part and that alone brings its own blessing. Further it is a public expression of a living and fervent faith in us.

There is one shrine in the United States that should be particularly dear to us as Slovenians, our American Brezje, the shrine at Lemont. Those of us who attended the All-Slovenian Catholic Congress have been privileged to see it and pay a visit there and that has been an inspiration and an incentive to all of us. If any of us have been unfortunately unable to come then, let us try to make a pilgrimage to Mary in Lemont on her blessed feast day of the Assumption. We shall kneel at her feet, begging her to hear our pleadings, praying that she may keep us ever loyal to our holy Catholic religion, our Slovenian traditions and our country, America.

ECHOES FROM THE ALL-SLOVENIAN CATHOLIC CONGRESS.

By **Albina J. Wahcic.**

HE long looked—forward—to days of our first All-Slovenian Catholic Congress, on the sixth, seventh and eighth of July, have come and gone. How surprisingly fast have they passed into history! Was it not but yesterday that we were speaking with such fervor of our Congress to come? Now it is but a memory, withal a memory that lingers on

and will never be forgotten. How is it possible to forget those beautiful ceremonies, that vast gathering of people, all of them our own beloved Slovenians, all enthusiastic for the great manifestations! The impression made by the fervent, sincere words of the speakers, true orators and leaders, will remain with us forever.

Undoubtedly the Congress has been a tremendous success beyond all expectation. Had our good Slovenian people not wanted this Congress, had they shown lack of interest, surely they would neither have cooperated in the undertaking nor would they have come to Lemont in such large numbers. If upon returning to our homes we have kept this fire of zeal and fervency still burning within us and if we shall not permit it to die a natural death through indifference, then we can indeed speak of success.

The program arranged for the days if the Congress except for a few alterations was strictly ad-

of Columbus followed by one hundred Third Degree Knights brought the statue of the Blessed Virgin to the hill. At approximately the same time the Academy of Orels from Cleveland, Ohio, received the plaudits of a highly interested audience which filled the Bohemian-American Hall in Chicago.

Sunday, July seventh, was an ideal day for the elaborate program so carefully planned by the untiring members of the committee. The impending fear of rain vanished when after a gray, misty dawn, the sun finally ascended upon a bright, clear sky and the most important day of the Congress became glorious and radiant. In Lemont a Solemn High Mass was celebrated in the open at 10 o'clock.

Among the commemorating ceremonies of the thirty-fifth jubilee of the establishment of the K.S. K.J., a magnificent parade in which five thousand members of the Union participated, took place Sunday morning before Solemn High Mass in Joliet.

—
One of the
streets in
Lemont,
—

—
decorated
during the
Congress.
—

hered to. At the opening procession on Saturday evening, July sixt, some three thousand people were present. The manifestations were mystically beautiful. At twilight, the procession with burning candles, began to move towards the hill above the lake. The way was lighted by electricity, an artistic arrangement of lights in colors red and green. Sky rockets thrown into the air added a further ray of color and light. The Litany of the Blessed Virgin was sung and church bells were ringing incessantly. When the top of the hill was reached P. Odilo Hajnšek delivered a sermon on the Blessed Virgin Mary in Slovenian and Dean Šavs spoke in the English language. During this discourse a large bonfire was built and proclaimed far and wide that the All-Slovenian Catholic Congress was in session. The assembly returned to the Church about ten o'clock for Benediction of the Blessed Sacrament and before this ceremony the Fourth Degree Knights

Two large banners were at the head of the parade; one picturing the founder, Father Šusteršič, the other symbolizing the K.S.K. Union. By one o'clock the entire delegation arrived in Lemont from Joliet.

The number of Slovenians assembling for the afternoon procession was estimated at approximately **twelve thousand**. More than 2,500 automobiles were counted and thirty busses, many people had come on the street cars. An amazing and spectacular sight to see the vast congregation in marching order! The first section of the procession was composed of the delegations from the settlements of the different states: Colorado, Illinois, Indiana, Kansas, Michigan, Minnesota, Ohio, Pennsylvania, Wisconsin, Mixed; the second group was headed by the extraordinary figures of the Catholic Congress: national costumes, S.Ž.Z., Supreme Officers of the K.S.K.J, official delegates representing civil authority, sisters, Knights of Columbus, priests, singers,

and the rest of the people attending the Congress. The Orels were already in their places on the hill.

Would that it were possible to give our youthful readers of the Ave Maria everything that followed in detail. Perhaps an opportunity will yet present itself for the speeches were truly inspiring. All the speeches and the ceremonies have been written up extensively in our Slovenian Catholic newspaper "Amerikanski Slovenec". The extent of the program may be determined by the fact that a very extended article appeared in the paper every day for two weeks.

Very Rev. Benigen Snoj, O.F.M., opened the afternoon session with prayer, the Our Father, the Hail Mary and the Apostles' Creed. He immediately followed this with the installation of the chairman, the president of the Congress, Rev. J. J. Oman, who in turn introduced and welcomed the speakers.

Permit me to quote just one speech in translation. The speech, though short, is explicit, to the point, and indeed sounds the keynote of all to follow. It was delivered by the newly appointed Yugoslav ambassador to America, eminent diplomat and scholar, his Excellence, Dr. Leonid Pitamic:

"My dear countrymen, Slovenians! In as few words as possible, I wish to express to you my thoughts and feelings concerning this your above praiseworthy Congress.

My fist is a feeling of gratitude to be with you, even though far from my own beautiful native country but yet with my own people.

In the second place, I feel it an obligation to thank you, and I do thank you for having invited me to this Congress. First of all I thank the leaders, secondly the nation.

My third feeling is a fervent desire that within all of us would burn the fire of true Christian love, that is, a love of God and a love of our neighbor. Our neighbor is a member of human society, yet this society is built up upon several individual units. One of these is the family, a second is the nation, a third is the state. The life of the state, however, is only made possible by the firmly united force of all these units into one strong, great Union. Among members of the family and members of the nation there must be the bond of love. This is necessary at home, but especially is this bond necessary for a nation living in a foreign land. Never forget the fact that the bond uniting the Slovenians with the Croatians and the Serbians, is a bond not through race alone but also through state. Slovenians, Serbians and Croatians are most firmly joined. Let us, therefore, be conscious of the fact that we are Yugoslavs. Let there grow amongst us love and patience.

May your Congress be eminently successful in this regard. This is my heartfelt desire and with this thought in mind I heartily greet you!"

These words were received with thunderous applause and loud cheering.

The following were then introduced, each in turn addressing the assembly and congratulating the Slovenian nation on this wonderful undertaking: Mayor Keough of Lemont, Congressman Reed of Joliet, District State Attorney Rehn, State Senator Barr of Illinois, and other officials.

An introduction followed of Rev. Dr. Hugo Bren who greeted the Congress in the name of his Lordship, Rt. Rev. Anton Bonaventura Jeglič, Slovenian Bishop in Ljubljana. This self-sacrificing apostle of our nation is ever interested in his emigrant sons and daughters in a foreign land.

"God everywhere, we want God everywhere. This is the motto, this is the program of the first All-Slovenian Catholic Congress in America." In this manner began the discourse of the first principal speaker, Rev. Odilo Hajnšek, O.F.M.

After this main speech of the Congress, the spiritual director of the K.S.K.J., Rev. Kazimir Cverčko spoke in English to the Slovene youth. In this address he stressed the duties of the Slovene youth to carry on what their fathers had with so many difficulties established.

After this session a Baseball game was played between the K.S.K.J. team of Chicago and the I.S.K.J. team of Joliet. Joliet took the laurels in this contest.

The Academy of Orels were next on the program and their performance was accepted with great enthusiasm. Rev. Matija Jager, assistant pastor at St. Vitus Church, Cleveland, said a few words in explanation of the purpose and aim of this organization.

The Serbian Bishop Mardary greeted the nation as a Yugoslav, therefore our brother.

Then followed the talks of Dr. Seliškar of St. Paul, Minn., and Dr. James Seliškar, of Cleveland, Ohio. Rev. Dean Šavs reminisced on the pioneer days of the K.S.K.J. and its gradual development.

Mr. Frank Plemel of Rock Springs, Wyo., interestingly pictured the ordinary workman, struggling hard for his daily bread. His only consolation is our holy faith.

Very Rev. Dean Šavs read the resolutions drawn up at the first all-Slovenian Congress; these were unanimously accepted by the general assembly. In short they are:

1. It is the main purpose of this Congress to draw as many souls as possible to God and to lives in accordance of our faith.

2. To attain this main purpose it is the duty of parents to train their children from earliest childhood in the true Catholic spirit.

3. Catholic families must be strongly built upon strong Catholic principles to maintain the sacredness of marriage.

4. The duty of every Catholic is to join Catholic societies and organizations and none other.

5. The Slovenian workman should remember that this life is not the end of all things, it is only a preparation for life eternal where true happiness is found.

6. Slovenian Catholic newspapers and magazines, particularly "Amerikanski Slovenec" and the "Ave Maria" should be in every Slovenian home.

7. Let the Slovenian youth in America out of gratitude to their parents try to learn the Slovenian language and come to love it as a jewel of great price.

8. Let us enroll ourselves in the Apostleship of SS. Cyril and Methodius, under the protection of the Blessed Virgin.

9. We resolve at this first Slovenian Catholic Congress, upon the one hundredth anniversary of the death of our first Slovenian Bishop, Rt. Rev. Frederick Baraga, we begin action towards his beatification. His holy life as a missionary among the Indians in America is a testimony of his greatness.

Resolved, that the next Catholic Congress be held in the year 1933 at Lemont, the American Brezje.

The final speech was delivered by Rev. Dr. Hugo Bren. It was a most appealing one. The Blessed Virgin in her glorious shrine at Brezje is ever watchful and tenderly guarding her beloved children who have come to bid her farewell before leaving for America. Aye, and she is also loving and pitying those poor little lambs of hers who have wandered away from her protecting hand. Mary is very happy that she can be nearer her children here in America in the humble little shrine at Lemont. Here she is ever ready to hear her children who are troubled and weary. Her arms are ever open to receive her beloved ones.

This final speech was followed by the Benediction of the Blessed Sacrament and the singing of the Te Deum. Mr. Anton Grdina, active president of the Congress, said a few words, thanking the guests of honor, thanking the speakers, thanking the writers and workers and everyone who came to the Congress.

Thus closed the most brilliant manifestations of the Slovenian nation in America. The Congress was formally at an end on Monday after the Solemn

Requiem Mass and the short session of discourses of the different organizations.

During the Congress the Municipal Band received special attention of the people as did the national costumes, and, of course, the settlements themselves with their mottoes and pennants. The Orels helped a great deal to the success of the Congress. Everyone was completely satisfied and contented upon returning home. Nothing of so great a significance has ever before occurred among the Slovenians in America.

Lemont with its beautiful shrine is indeed an ideal place for such a celebration and who will not gladly come there? God bless the Fransican Fathers and all who have made Mary's Shrine in Lemont possible!

PISMA.

Lake View, Route 3
Sheboygan, Wisconsin.

Častiti Gospod Urednik:

To je moje prvo pismo ki ga vam pišem. Jaz hodim v šolo Sv. Cirila in Metoda in sem v petem razredu. Moji sestri ime je Sr. Irma. Jaz bom 12 let na 21. marca in moj god na 19. marca. Jaz rada berem Ave Maria ko je katoliško vse in ko dosti fanti in deklete notri pišejo.

Mi smo imeli piknik na 17. junija v Zeleni Dolini. Tam je veliki park in tam je tudi britof ali pa pokopališče.

Gospod urednik prosim odpustite mi če sem ke misteka napravila. Jaz bi več pisala, pa se bojim da bi mistek napravila. To je konec v mojega pisma.

Vas pozdravi

Josephine Slapnik.

Euclid Village, Ohio.
July 14th, 1929.

Prečastiti Father Salezij:

Kako izgledasmo zaspan ratal tle u Euclidu pa saj ni čuda vroče in sparčno je in dosti dežja. Pa sem vidva da še ni nič napisano v Ave Marija kak je blo zadnje cajte, ne vejm ke bi začeva, dab kej ni pozabva.

No ja najprv povem da smo za praznik sv. Rešnega Telesa imel procesju okul naše crkve. Dobri možji so napravil kapelce iz zelenih vej in ker je blo lep vreme smo šli okul. Naprv so nesl križ, pol so šli šolski fantki z zelenimi vejami v rokah in rdeč ribbon na bel srajc, pol pa punčke v bel oblek in rožce v rokah in še punčke ki so trosle rožce in vsi smo molil. Pa so šli altar boys in nato č. Father, ki so nosl ljubga Jezusa in nato možji, oltarsko društvo in Marijina družba in še drugi ljudje. Lepo je bilo.

Na 9. junja pa smo šli otroc v farož po č. g. župnika, da smo jih prepeljal v crkev za 20 letnico mašništva. Imel smo "Solemn High Mass" to je bil prvič da sem to vidla, kak so kar 4 gospud tam okrog našga č. fathra hodil. Pridgal so pa č. g. Slaje. Pol je bio pa banket — to pa vsak ve kaj se na banketu dela. Govorili so razni gospudi pa tudi gospe — najlepš seve g. Grdina.

Največe je nas otroke čakal za zvečer. Tak mal pri sre ro-poče, če je treba na odru se prkazat pred tolkimi ludmi. No pa je šlo. Nismo nič pofdrbal. Tako fletkan so bili ta mal otroc z I. razreda, ko so pravil kaj vse bodo ko bodo velk možje. Šur punčke se rade vrte so pa plesale. Vidli smo tud pijane soldate kak so bilo štrajfn, ker so se napil. Smejal smo se jim. Najbol fest pa je bla farmerca pri fotografu. Dorothy Koren je prav faj nagajava fotografici M. Coprich. Tud zapel smo par mič-nih pesmic isto: "Gor čez jezero" in pa "Na tujih tleh". Bila je tud slika č. g. župnika in angele je držav križ pred njo, drug pa je pisav vsa dobra dela.

13. junija pa smo zapel: "Hvala bod Gospod Bogu", ter veselo nosli knige počivat. Sedaj pa skačemo okol — šur v nedele gremo k sv. maši — druge dneve pa dolg spimo.

Drugič pa še naj kdo drug napiše kaj.
Pozdravljamo vsi — posebno

Mary S.

6104 Glass Ave.
Cleveland, Ohio., June 17, 1929

Rev. Franciscan Fathers,
Lemont, Ill.

Reverend and dear Father:

May I ask you to have the kindness to publish the following in one of your issues of the "Ave Maria".

I am also mailing to you the cut which has been used by the "Notre Dame News", Cleveland, O.

The boys and girls of the seventh grade of St. Vitus School, 6104 Glass Ave. have issued their first classroom newspaper, namely "St. Vitus Junior News". In so doing they have taken their place along with other Cleveland schools in the publication

manager; Matthew Cesnoval, 1374 E. 40th St., editor-in-chief; Bertha Marinko, 1234 E. 74th St., associate editor; Jennie Kuznik, 1180 Norwood Road, reporter.

The school is in charge of the Sisters of Notre Dame of Cleveland.

May I ask you to have the kindness to return the cut to the above address.

Thanking you for the favor, I am

Yours in Christ,

Sister M. Azeveda, S.N.D.

Export, Pa., July 1, 1929.

Dear Rev. Father:

Although this is my first letter to Ave Maria. I have been reading the letters written by Slovenian girls and boys for some time and enjoy reading them. I also enjoyed reading the Unique Law-suit published in Ave Maria. I hope there will be more stories published in Ave Maria printed in the American language. I wish more girls and boys would write letters for

Cooperators
with

"St. Vitus
Junior News"

of a mimeographed school newspaper.

"St. Vitus Junior News" consist of sixteen pages. The cover design (be) is a sketch of the school which was made by Markus Slak.

The reporters, pupils of the class wrote the news articles pertaining to school affairs. They collected and selected all the material which was handed to the editor-in-chief and finally to the teacher. All mimeograph work, circulating etc. has been done by the children.

"St. Vitus Junior News" was mimeographed in several hundred copies and distributed gratis to the pupils and patrons of the school.

As an English project the making of a school newspaper was an excellent incentive. The children were very interested in this phase of work which was accomplished in about four weeks.

The children in the picture are from left to right: Frederick Mersitz, 1018 E. 71st St., business manager; Markus Slak, 1931 E. 51st St., illustrator; Joseph Sauric, 1031 E. 61st St., circulating

our beloved Catholic Magazine Ave Maria. I read with interesting letters telling about their school and churches. We have no catholic schools out here and no Slovenian churches. I go to a Polish catholic church four miles from where I live, I walk to church almost every Sunday. I was confirmed last year, June 7th, in St. Mary's church, there where about six hundred confirmed that day. Birma is every four years out here not every year as in other churches.

I will try and write a letter next month telling about my trip from Europe in (1920). I hope some Slovenian girls would write to me, my address is Mary Bozic, Rural Delivery 2, Export, Pa.

Respectfully yours,

Mary Bozic.

821 Adams Blvd.
Waukegan, Ill., June 14, 1929.

My dear Father:

The last I wrote you I have received your letter, don't you think I am late to answer it?

I go to Mother of God School. Our Pastor is Rev. Father Butala. Rev. Butala has taken the place of Rev. Father Azbe for two years as Father Azbe has gone to Europe after his illness in order that he may recover without the worry of the management of a parish nor of financial difficulties.

On June 9, the St. Joseph's, St. Anne's and Mary Help Societies had a picnic at Mozina's Park celebrating the blessing of the Mladinski Oddelek's new flag.

The weather permitted the celebration to be on the park for otherwise it would be celebrated at the School Hall.

Two ball games were played which the ball fans watched eagerly and refreshments made the day a day of days.

I think I will close now, hoping to hear from you soon, I remain,

Yours truly,

Celia Dolinar.

P. S.: — Expect to write again as soon as news starts up.

Rockwood, Pa., June 24, 1929.

Dear Father:—

Just a few lines to get acquainted with you. I decided to write because I have read the letters other boys and girls write for Ave Maria. I am 13 years old. I was baptized in the St. Michael's Church, West Salisbury, Pa. There is no Catholic Church around for about 50 miles. Would it be allright to make my Holy Communion at the St. Luke's Lutheran Church. I will close now for fear of darkness. I would like to hear from you soon.

I remain Yours truly

Frances Martincic.

P. S. — I go to the St. Luke's Lutheran Church. Because I think it is next to the Catholic Church in religion. The \$1.00 is for Blessed Mother.

Odgovor. — Tej deklici iz Rockwooda sem pisal, da ni dovoljeno hoditi v protestantovsko cerkev, še manj pa tam prejeti obhajilo. — Vesel sem, ker sem dobil sliko šolarjev pri sv. Vidu v Clevelandu, ki izdajajo poseben list. Čeravno še nisem videl njihovega lista, vendar jim iskreno čestitam. Tudi jaz sem bil svoj čas urednik takega zasebnega lista in izdajali smo ga frančiškanski kleriki na gimnaziji v Kamniku. Naslov našemu listu je bil "Serafinska Zarja". Menda še sedaj tu in tam izide, a se je bila med tem preselila v Ljubljano, na naše frančiškansko bogoslovje.

Zahvaljujem se naši ameriški mladini, ker se je v tako lepem številu udeležila katol. shoda. Gotovo ste s sabo odnesli najlepše vtise. Ohranite jih in ljubite odslej še bolj vse tisto, kar so vam izročili kod dedščino vaši stariši. Ne sramujte se vere vaših očetov in ne pozabite vašega materinega jezika! Sodelujte še naprej pri našem listu in pišite pisma na urednika Ave Marije! Za plačilo bom vsakemu rad poslal slavnostno izdajo angleškega lista v Lemontu, da jo boste imeli v spomin na prvi vseslovenski katoliški shod.

Zelo rad bom videl, če se oglasijo tudi Orli in Orličice in Orličice pri sv. Vidu in uporabijo Ave Marijo za svoje glasilo. Naj se orlovska misel razširi tudi v druge slov. naselbine po širni Ameriki! To iz srca želi

Urednik A. M.

BO LI KDO MOLIL ZAME?

Ksaver Meško.

Bral sem nedavno o materi v letu 1927 umrlega nemškega pesnika Rainerja Marije Rilkeja. Kako najema svete maše za rajnega sina, koliko moli zanj. V določenih praških cerkvah, zlasti v cerkvi sv. Henrika in v cerkvi sv. Jožefa, darujejo te svete maše. V prazni cerkvi, ob uri, ko ni drugih vernikov in molivcev v cerkvi, stara gospa Rilke sama, visokorasla, suha, resna plemkinja, vedno v žalno oblečena. Zelo varčna gospa je, samotna vdova; a za dušni mir sina, s katerim sta se zadnja leta njegovega življenja, ker sta šla ljubezen in pot njegovega srca za drugoverko, protestantko, odtujila, žrtvuje znatne vsote. Rada daruje več, samo da bero sv. maše, kadar je v cerkvi ona sama. Kakor bi bila še po smrti ljubosumna za svojega otroka.

In doma mnogo premoli za dušni mir rajnega. Nič ji ni ostalo od življenja razen stara hiša v Pragi, v kateri pa, od sveta povsem odvrnjena, življenju odtujena, nikogar ne sprejme, in globoko ukoreninjena katoliška zavest in pobožnost. Stanovanje njeno je polno svetih slik. Pred temi moli za sina. Ve pač: slava tega sveta mu ni mogla mnogo pomagati na drugem svetu. Več mu bo koristila njena molitev.

Bral sem, bral še in še. In mi je bilo težko, težko pri srcu . . . "Blagor ti, Rainer Marija, mati moli zate. Bo li kdo molil zame? Kdo?"

Kako zaboli in zaskeli časih osamelost!

Nekaj dni pozneje, na veliko soboto, sem po sv. maši v naglici obhajal pri stranskem oltarju, kjer je bil spravljen ciborij s sv. hostijami. V naglici, zakaj mudilo se mi je: ves dan, do noči, je bila še pot pred menoj — blagoslavljanje velikonočnih jedil od hiše do hiše po vsej širni gorski župniji.

Naproti oltarju, kjer sem delil sv. obhajilo, je bil v kapelici božji grob. Pred njim je klečala na golem kamenitem tlaku deklica, lepa in čista kakor angel. Drobne bele roke, sklenjene pobožno kakor Madonna na umetnih slikah, je bila vsa zamaknjena v Najsvetejše v monštranci, z belim pajčolanom zastrti, vsa pogreznjena v molitev. Postal sem za trenutek, gledal jo. In mi je postalo toplo v srcu iz te tople pobožnosti, iz te vdane, ves svet naokoli pozablajoče pogreznjenosti v Boga.

Utrujen sem se vrnil zvečer. Mračilo se je že, a rožni venec in litanije je bilo še treba opraviti v cerkvi.

Ko sem se vračal v župnišče — vsepovsod naokrog so po vrhovih že žareli velikonočni kresovi — je šla tista deklica z malo, triletno nečakinjo, prav pred menoj. Pa sem jo vprašal: "Pavlinkica, za koga pa si danes zjutraj tako lepo molila?"

Modrih njenih oči nisem razločno videl v temi in ne, kaj so govorile. A iz njenega tihega smehljanja so mi zablesteli naproti njeni beli drobni zobje, in poltiho je priznala: "Za Vas."

Vedela je pač: dolgo, težko pot imam pred seboj, tako zelo potreben sem molitve!

In sem se na tihem vprašal: "Bo li molila zame in mi pomagala s svojo molitvijo tudi, kadar bo treba nastopiti najdaljšo, najtežavnejšo, najnevarnejšo pot: pot v večnost? In potem — ali se me bo kdaj spomnila v molitvi, ki ne bom imel ne matere in morda nikogar, ki bi molil zame, kakor v ljubezni moli za svojega sina mati Rilkejeva?"

IN THE REALM OF BOOKS

By Albina J. Wahcic

Farnol, Jeffrey: GUYFFORD OF WEARE (1928)

Little, Brown, and Co.

This book is particularly interesting for its quaint English dialect used by the yeomen and the charming classical language used by the elite English. Into this attractive setting is woven very cleverly a mystery and a romance in peculiar combination. It takes ingenuity and cleverness on the part of the modern day novelist to devise a plot that is different and then clothe it in a way that is most satisfactory.

Silvester, Charles: AIMEE WILLARD, DAUGHTER OF FRANCE (1928). The Macmillan Co., N. Y.

The action of the story takes place at the peasant farm, La Genette, near the village Rieux in France. The heroine is Aimee Villard, a true daughter of France. Ever steadfastly faithful to her Catholic principles she is a model of helpfulness and courageous endeavor. Her father's death placed on her young shoulders the entire care of the large farm. The three younger children, her mother, prostrated and weakened, her old grandfather looked to her for support. It is a relief to find a book in the long list of current literature, that still portrays a belief in true heroism even in this day.

Delafield, E. M.: FIRST LOVE (1929)
Harper and Brothers, New York

As a sharp contrast to the preceding book, *First Love* marks the pagan concept of faithfulness and loyalty to principles. The excuse, "I cannot help it, I was born that way" seems to be a perfectly justifiable one to the great mass outside the Catholic faith. The book is worth reading from this standpoint of contrast. In its presentation it is clean and honest.

Fletcher, J. S.: THE WRIST MARK (1928)
Alfred A. Knopf, N. Y.

The *Wrist Mark* cannot properly be called a detective story but the mystery presented is subject to detection and investiga-

tion. John, a clerk in the law office of Sefton Engleden, very aptly takes the role of a detective. The story further shows that even twenty years is not too long a time for a serious offence to be forgotten by justice and those who stand for justice.

Belloc, Hilaire: SHADOWED (1929)
(With 37 Drawings by G. K. Chesterton)
Harper and Brothers, Publishers New York

Hilaire Belloc has conceived a mystery story of the future. Intrigue will still be alive in 1972 when Mary Bullar will be Prime Minister and Lady Caroline, Foreign Minister of England. There is found the usual piquancy and satire in this book as in the other works by the same author. The hero of the story books a cancelled passage on ship bound for England. This fact causes him much embarrassment and discomfiture. The reason for this is found in the story itself.

Brooks, Jonathan: HIGH GROUND (1928)
The Bobbs-Merrill Co., Indianapolis

"I take the high ground that. . ."— James Andrew Marvin, in any controversy, editorial, political or what-not."

"There is something to be gained from the study of losers; more, I should say, than from the study of winners, especially if by any chance the loser happens to be a winner."

James Andrew Marvin was the father of five children given the Biblical names of Matthew, Mark, Luke, John, and Ruth. Each of these children writes an account of his father as he knew him and the entire five accounts give us a clear portrayal of the character and personality of the man. The sons and one daughter in telling about their father at the same time give us an interesting glimpse of themselves.

Wister, Owen: WHEN WEST WAS WEST (1928)
The Macmillan Co. New York

In years past, the West was a real West and men had to work hard to live there. But it was not only the hard labor but on many occasions they were obliged to fight. Savage Indians would arrive unexpectedly, and every one was in danger of death, all the property of the white man was threatened with destruction. The tales in *WHEN WEST WAS WEST* show the author's knowledge of the character and conditions in the old West.

Jones, Eugene: WHO KILLED GREGORY (1928)
Frederick A. Stokes Company, New York

"The ghost of a vengeful Cuban, daggers of fire, a fear-haunted victim, an astute newspaper man, a bullying police sergeant, the country doctor who tells the story, a cheery young man and a spirited girl are the chief ingredients in this hair-raising tale."

Dunsany, Lord: THE BLESSING OF PAN (1928)
G. P. Putnam's Sons, New York

"The pipes of Pan call to the villagers of Wolding, a quiet valley in rural England and they depart from their calm ways to worship and live as their distant ancestors had done. The distress of their vicar and his futile efforts to combat the evil wrought by the sweet wild music are the main springs of the action of a story which has humor and beauty and pathos."

VSEBINA AVGUSTOVE IN SEPTEMBERSKE ŠTEVILKE:

Po Vseslovenskem kat. shodu	str. 225	Verski razvoj srbskega naroda	str. 251-252
Kaj mi je Marija na Brezjah naročila?	str. 226 in 256-257	Liturgično gibanje	str. 253-255
Mesečni pridigar (za avgust in septem- ber — devet pridig)	str. 227-230	Vera iznajdba duhovnikov?	str. 255-256
Duhovnikovo maščevanje (zgodba).....	str. 231-233	Glasovi od Marije Pomagaj	str. 258-261
Trkajte in se vam bo odprlo (sonet).....	str. 233	Iz našega ofisa	str. 261-262
Mesečni glasnik Prosvetne zveze	str. 234	Boljše je dajati, nego jemati (zgodbica).....	str. 262
Katica štirikrat na obisku (IV.)	str. 236-237	Za smeh	str. 262
Drobne vesti	str. 238-241	NAŠI MLADINI:	
Katera božja služba je prava?.....	str. 242	The Assumption	p. 263
Pozabljen amulet (VII.)	str. 243-246	Echos from the All-Slovenian Catholic Congress	p. 263-266
Črtica o Karmelu	str. 247-248	Pisma	p. 266-268
Požrtvovalna ljubezen (zgodba)	str. 249-250	Bo li kdo molil zame?.....	p. 268-269
Laktancij o rim. preganjavcih	str. 250	In the realm of books	p. 269

Pozor mladeniči!

Brez dvoma je med našimi slovenskimi mladeniči v Ameriki mnogo takih, ki sicer ne čutijo v sebi poklica za duhovski stan, pač pa imajo srčno željo iti v samostan, da bi lažje zveličali svojo dušo. Taki bi našli v našem komisarijatu, ki se vedno bolj širi, tisto mirno življenje, po katerem hrepeni njih srce. Kot samostanski bratje bi lahko silno veliko storili za čast božjo in zveličanje ljudi tako s svojim delom kot zlasti že z molitvijo.

Da postane mladenič samostanski brat, se zahteva samo trdna volja služiti Bogu po našem vodilu ter telesna sposobnost, da more izvrševati opravila v redovnem stanu. Zlasti so dobrodošli mladeniči, ki so izučeni v kakemkoli rokodelstvu. Novodošli so šest mesecev kandidati. V tem času imajo dosti prilike, da spoznajo svoj poklic, ker vidijo od blizu redovno življenje. Če jim ne ugaja, lahko zapuste samostan; ako se pa odločijo ostati, potem dobe redovno obleko in so sprejeti v naš red, ki ima že nad devetnajst tisoč redovnikov.

Mladenič, zakaj ne bi poskusil tudi ti?

Za nadaljna pojasnila piši predstojniku na ta-le naslov:

VERY REV. COMMISSARY PROVINCIAL,
LEMONT, ILLINOIS.

Dobro se mu je odrezal. — Tujec (ki si ogleduje župno cerkev v Mokri vasi, cerkovniku): "V to-le cerkvico vendar ne gredo vsi župljani."

Cerkovnik: Res je, gospod! Če gredo vsi noter, ne gredo vsi noter. Če pa ne gredo vsi noter, gredo vsi noter. Pa ne gredo vsi noter, zato gredo vsi noter."

POZOR BOLNIKI!

Ali ste že preizkusili "Magnecoil Blanket" ki oblaži krvni pritisk, odpravlja Gal stone (želodčne kamne) ozdravlja influenco, pljučnico, pomaga pri bolnem križu, želodčnih in drugih kroničnih boleznih?

Kdor hoče vedeti več o tem zdravilu, naj piše po brezplačno pojasnilo na naslov: ANA MOHAR, 3412 — 4th Ave., No. Great Falls, Mont.

STALNA SLUBŽA.

Iščemo hlapca za govejo živino. Mora biti samski, 30 do 45 let star. Imel bo pri nas stanovanje in hrano. Plača bo po dogovoru. Prednost imajo taki, ki se razumejo tudi na poljedelstvo. Ponudbe naj se pošljejo na FRANCISCAN FATHERS, Box 443, Lemont, Illinois.

NA SRCE KRŠČANSKIM STARIŠEM

položim prevažno zadevo. Upam, da se zavedate, kako odločivna je, vendar mnogi jo premalo vpoštevajo. Odtod izvira nešteto gorja. Modri krščanski stariši bi ga lahko preprečili pravočasno, ako bi se ravnali po dolžnosti, ki jo imajo do svojih otrok, ko si izbirajo svoj bodoči stan.

Vsi stariši pač najbolje poznate svoje otroke, njih nagnenje in lastnosti; zato najbolje veste, v kakšen stan jih kliče Bog. Vaša dolžnost je v tem, da jim svetujete in pomagate doseči stan, v katerega, kakor mislite, jih kliče Bog, ker vsakemu je določil gotovi stan.

Nikake pravice ali oblasti pa nimate, da bi jih silili ali jim branili v kak stan. Pustite jim pri izbiranju poklica popolno prostost. Vi jim pač svetujete po vesti, nikdar jih pa ne silite niti jim ne brinite v tem oziru, da si svobodno izberejo tisti stan, v katerega upajo, da jih kliče Bog. Tako ravnajo vsi modri krščanski stariši.

Zdaj so šolske počitnice. Mnogi Vaši sinovi so graduirali in dovršili župnijske šole. Kam pa zdaj? To je prevažno vprašanje. Zdaj bodo nastopili pota v razne stanove. Gotovo so pa mnogi dobri in nadarjeni Vaši sinovi, ki čutijo v sebi poklic za duhovski ali redovni stan. Pri toliki množici vrlih slovenskih mladeničev se to pričakuje po pravici, da mnoge izmed njih kliče Bog v ta vzvišeni stan. Ali ga pa tudi dosežejo vsi? Saj vidimo, da je zelo, zelo malo naraščaja za duhovski ali redovni stan tu

v Ameriki med slovenskimi mladeniči. Kdo je temu vzrok? Mnogokrat, žalibog, njih lastni stariši sami. Zmoti jih največkrat časní dobiček, ki ga imajo pred očmi ali napačna slepa ljubezen do njih. Tega bi pač nikdar ne storili, ako bi se zavedali strašne odgovornosti pred Bogom, ako so svojega sina prisilili v kak stan, v katerega ga ni poklical Bog, ali mu pa zabranili priti v stan, v katerem ga hoče imeti Bog.

Taki izgrešeni poklici imajo potem za sinove kot za stariše prežalostne posledice. Torej, krščanski stariši, ako spoznate, da ima vaš sin poklic za duhovski ali redovni stan in on želi stopiti vanj, nikar mu ne branite; temveč z veseljem mu pomagajte, da ga bo dosegel. To bo za Vas največja sreča in čast, če bo Vaš sin postal mašnik Najvišjega in ga boste mogli spremljati k oltarju, ko mu bodo peli:

Novi mašnik bod' pozdravljen,
od Boga si nam poslan.

V vašem življenju in v vaši večnosti boste imeli največjo korist od sina, ki bo vreden služabnik in duhoven Najvišjega.

Da bo pa Vaš sin, ki ga kliče Bog v duhovski stan, res mogel srečno dospeti vanj, Vam drage volje nudi vso mogočo pomoč slovenski komisarijat Sv. Križa. Drugega Vam ni treba kot pisati za pojasnila na sledeči naslov:

Very Rev. Commissary Provincial,
Lemont, Ill.

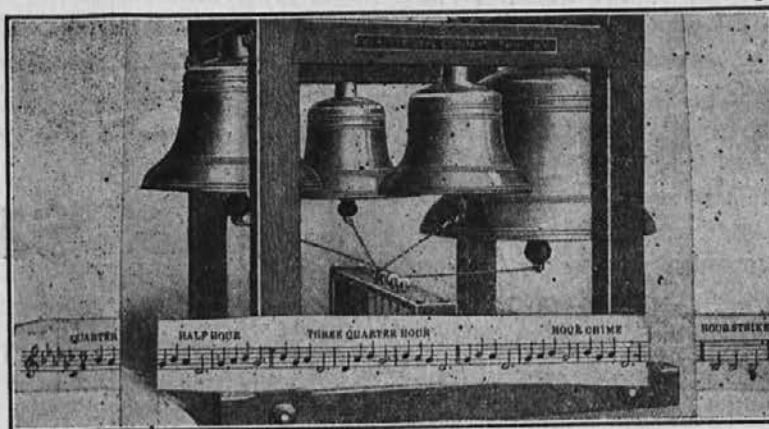

Zvonovi se oglašajo ubrano kakor cerkv. zvonovi vsake četrte ure.

Kadar zvonovi zvone, se posveti šest luči, ki razsvetle kapelico.

Kapelica je visoka 36 inčev, široka 16 inčev.

Cena \$50.00

Ure imajo tudi različno ceno. Taka, ki ima samo en zvon in bije samo ure, stane \$30.00, take, ki bijejo tudi ob pol, staneja \$35.00; če ima ura pet zvonov in bije vsake četrte ure, stane \$50.00. Ure so podobne oni, ki jo vidite na zgorajšnji sliki. V kapelico dobite tak kip, kakršnega si sami želite. Najbolj so sedaj v prometu kapelice z zvonikom, ki jih krasi kip sv. Terezije. Vse skupaj naredi vtis, kakor da je iz marmorja. Lahko se tudi umiva. Garantirano je za 50 let. Zavoj in poština ni všteto v gori naznačeni ceni.

Nadaljna pojasnila daje Upravništvo AVE MARIJE, Box 443, Lemont, Ill.

POVEST

ENA BOŽJIH CVETK

katere poteku so s tako napetostjo sledili čitatelji Amer. Slovenca,

je pravkar izšla,
vezana v knjigo.

Le malo je povesti, ki bi s tako silo vplivale na srce čitatelja, kakor povest Ena božjih cvetk.

Burni dogodki iz življenja cirkuške jahačice Nore in njenega zaročenca, ki jih opisuje ta povest, do solz ganejo še tako neobčutljivo dušo.

Ako ste to povest že čitali, čitajte jo ponovno; imeli boste tem več užitka od nje.

Ako povesti še niste čitali, ne opustite je; mirno lahko rečemo, da take povesti ne boste več dobili v roke.

Ako želite komu pokloniti kako darilo, pošljite mu to povest; z nobenim darilom ga ne boste bolj razveselili.

Cena \$1.00

NAROČILA POŠLJITE NA

Knjigarna Amerikanski Slovenec

1849 West 22nd Street

Chicago, Ill.

Velika kampanja za mesečnik "Ave Maria".

AVE MARIA MORA V VSAKO SLOVENSKO HIŠO V AMERIKI, TO JE NAŠ NAČRT ZA LETOŠNJE LETO! POGUMNO TOREJ NA DELO ZA RAZŠIRJANJE KATOLIŠKEGA TISKA MED AMERIŠKIMI SLOVENCIMI! V TEJ KAMPANJI SE NUDI TUDI BREZPOSELIM LEPA PRILIKA, DA SI KAJ PRISLUŽIJO.

Meseca marca tega leta je preteklo dvajset let, odkar roma naš list Ave Maria po širni Ameriki. Mislite si, dvajset let dela, dvajset let trdega boja, ki ga je moral prestati za svoj obstoj. Mnogokrat so ga razni nasprotniki napadali z vso silo, misleč, da ga ugonobijo. Toda vse njihovo prizadevanje je bilo zaman. Zakaj? Zato, ker je Marija zvesta varuhinja svojih častivcev. V tistih burnih časih nam je stala ob strani ter zvesto čuvala list Ave Maria, ki kaže ameriškim Slovencem pot proti nebesom.

Dragi rojaki, naročniki edinega slovenskega Marijinega lista v Ameriki! Ali ni tudi Vam pri srcu ista misel kakor nam, da se namreč list Ave Maria tekom letošnjega leta povzdigne za par tisoč naročnikov? Kaj praviš k temu ti, ki čitaš te vrstice? Ali se ne boš tudi ti potrudil ter nam pridobil lepo število novih naročnikov med svojimi znanci? Če imaš v srcu le količkaj tiste vere in tiste narodne zavesti, ki si jo prinesel s sabo preko oceana, mi boš potrdil ter z mano zaklical: V boj za napredek katoliškega tiska!

Da pa bomo cenjene rojake še bolj navdušili za delo pri razširjanju lista Ave Maria, smo sklenili razpisati veliko kampanjo, ki bo trajala od 1. OKTOBRA DO 8. DECEMBRA T. L. Za tiste, ki nam v tem času dobijo nove naročnike, imamo pripravljene sledeče nagrade:

PRVA NAGRADA obstoji v krasni zapestni uri, za moškega ali za žensko, v vrednosti od \$45 do \$60. Dobi jo tisti, ki bo ob koncu kampanje imel največ novih naročnikov (vsaj 100).

DRUGA NAGRADA je zlati prstan v vrednosti \$30 ali pa koralde iste vrednosti. Deležen je bo tisti, ki bo za prvim nabiralcem nabral največ naročnikov (vsaj 75).

TRETJA NAGRADA je ročna viktrola s sedmimi ploščami P. Odila, v vrednosti \$20. Dobi jo tisti, ki bo tretji v vrsti novih naročnikov (kdor jih bo imel vsaj 50).

ČETRТА NAGRADA je zlati ali srebrni rožnivenec v vrednosti \$10. Dobi jo, kdor bo četrti po številu novih naročnikov (kdor jih bo imel vsaj 25).

PETA NAGRADA je "Combination Cross" ali potrebščine, ki se rabijo ob priliki previdenja bolnikov. Dali jo bomo tistemu, ki bo imel za četrtim največ novih naročnikov (vsaj 10)

To so glavne nagrade. Poleg tega pa dobi sleherni, ki se bo udeležil letošnje kampanje od vsakega poslanega novega naročnika 25% v denarju, ako ne želi denarja, pa tej svoti primerno nagrado. Treba nam je samo sporočiti, kaj vam je ljubše. Tukaj imajo zelo ugodno priliko brezposelni, da si kaj prislužijo s tem, da agitirajo za list Ave Maria.

25% nagrade je deležen tudi tisti, ki obnovi naročnino v času te kampanje.

Predragi rojaki! Sami veste, da z izdajo lista Ave Maria ne delamo toliko za svoj gmotni dobiček, kolikor za dušni prid, za izobrazbo in razvedrilo katoliških Slovencev.

Skoro sram nas je, da je pri toliko tisočih zavednih rojakov tako malo naročnikov na edini nabožni slovenski mesečnik v Ameriki. Zatorej na noge vsi, ki ste z nami istih misli! Agitirajte pri svojih prijateljih in znancih ter jih navdušite, da bodo tudi sami delovali na to, da se čim bolj razširi list Ave Maria.

V prihodnji številki bodo slike onih nagrad, ki jih bomo zraven glavnih nagrad poslali tistim rojakom, ki ne bodo hoteli za nove naročnike vzeti procentov.

Nove naročnike bomo šteli v dobro agitatorjem takoj s prvim oktobrom. Kadar pa boste poslali nove naročnike, sporočite obenem, ali hočete nagrado ali procente. Pomnite, da boste zraven posebnih nagrad deležni še glavnih nagrad, če nam boste namreč poslali zgoraj označeno število naročnikov.

Stopite sedaj po tem razglasu v vrste ter začnite pogumno agitirati za edini Marijin list v Ameriki! Videli bomo, kdo bo tako srečen, da bo odnesel glavne nagrade.

UPRAVNIŠTVO "AVE MARIA".

SV. FRANČIŠEK, ASIŠKI UBOŽEC,
ZAŠČITNIK KAT. AKCIJE,
PREJME RANE GOSPODOVE.